

כט

פסקי חטא פושת צו זוטרתא

פס". כאשר עשה ביום צוה ה' לעשות. זו מעשה פרה. לכפר עליהם. זה מעשה יהה"ב. היינו דתנן שבעת ימים קודם לשפט הפהה מפרישין כהן השודף את הפהה וכו' והנן שבעת ימים קודם ליה"ב מפרישין כהן נדול טביהו לשלבת פנחדרין*) : פס'. ופתח אهل מועד תשבו יוצאים וליליה. נאמר כאן תשבו ונאמר (ויקל"ג) בסכונות השבו טה להלן. יוצא ונכנס אף כאן יצא ונכנס לבית הכהנא ולצרבו. ושטרתך את משטרת ה' ולא תמותו. מכאן אזהרה לשיטות המצוות. כי בן צויתך. בניניות. יאבלוה. כאשר צוה ה' את משה. ולא מלבי אני אומר: פס'. ויעש אהרן ובניו. שבח לאחנן שבוח לבניו. את כל הדברים. כל מעשה טזות הצלואים. אשר צוה ה' ביד טsha. נאה השליה והטשלחה. (מלעדי ג) הנה אנבי שולח לכם את אליה הנביא. טה כתיב למעלה זכרו תורת משה עבדיו אשר צויתך אותו בחורב גנו: *

מדרש. (האליס סה) אשרי תבחר ותקרב ישכון הצריך. יש צדיק נבחר ולא נקרב ויש נקרב ולא נבחר. אברהם אבינו כתיב בית (חמיש ט) אתה הוא ה' האלוהים אשר בחורת באברם וכו' והוא קירב את עצמו שנא' (נכחותו ג) עקב אשר שטע אברהם בכווי וישטור משטרתי. ביעקב כתיב. (האליס קה) כי יעקב בחר לו יהה והוא קירב את עצמו שנאמר (כללית כ) וייעקב איש תם יושב אלהים. משה נבחר שנא' (האליס קז) לולי טsha בחירות. וקירב את עצמו שנא' (כמגנ' יג) בכל ביתך נאמן הוא. דוד בחרו הקב"ה שנא' (חכמים ט) ויבחר בדוד עבדיו. וקירב את עצמו שנאמר (ס קיט) חבר אני לכל אשר יראוך. אשריהם אלו שבחר בהם ע"פ שהוזרכו לקרב את עצם. ויש שנקרבו ולא נבחרו. יתרו נקרב תחת כנפי השכינה. רחוב נקרב תחת כנפי השכינה. רות נקרב תחת כנפי השכינה אבל לא נבחרה. אבל אהרן הכהן נבחר ונקרב שנא' (ס"ל ג) ובחור אותו מכל שבטי ישראל גנו. ונקרב (ויקל"ח) קח את אהרן ואת בניו אהנו ואומר (סימות כח) זאתה הקרב אליך את אהרן אחיך. לך נאמר אשרי תבחר ותקרב ישכון הצריך:

מדרש זה על תחלת הפרשה

האומנות החריבתו בית המקדש ובטלת אש תמיד דכתיב (ויקל"ו) אש תמיד תוקד על המזבח. לבך נאמר באדום (ישעיש לה) לילה ויוומם לא תכבה. היא בטלה ענן. הקטרת לפיכך (סס) לעולם יעלה עשנה. היא אמרת (האליס י) שכח אל הסתר פניו בל ראה לנצח לפיכך (ישעיש לה) לנצח נצחים אין עובר בה (עוגלים ח) ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דבר; וכ כתיב (יוחנן כ) ונתקתי נקמתי באדום ביד עמי ישראל. אשריהם הצדיקים שאלהיהם בטפיהם בריח ניחוח ארצתם. וכן יהי רצון מ לפני אלהינו. שבשתים שיקרbenו לעבודתו. כי מי עולם וכשנים קרמוניות:

פרשת זיהוי. ביום השmini

כפו ביום טוב וביום רעה ראה גם את זה לעמת זה עשה האלים על דברת שלא ימצא האדם אחריו מאומה (קלהט ז)

בננד טה אמר קהילת פקרואה כנגד כל באי העולם שטובתו ורעותו של אדם אינה ברשותו ואין יודיע עד כמה טובתו ועד כמה רעותו ועתים לו לכל דבר ואין מי יתהלך ויאמר בחכמתך ניצלתי מכל רע או בצדקה באת לי טוביה אלא הכל ביד יוצרו אשר אין לפניו לא עולה ולא שכחה ולא משוא פנים ולא מkick שוחד. אדם הראשון בראו הקב"ה רמות נכבד בתחלה וינויחו בנן עדין לסוף ויגרש את האדם קמו שני בניו כם איש על אחיו ויהרגהו. נח איש צדיק ברכו אלהים הצללו משפטם מפטות לאחר שיש מאות שנה כלל גועז. אברהם אבינו לעת זקנתו כבר את אשתו לא ראתה שרה אמנו בחופת יצחק בנה. יצחק אבינו שטם עשו בנו את יעקב בחיו והבריחו יצחק לחוצה הארץ. יעקב אבינו מכרו בניו יוסף אחיהם ויתאבל על בנו ימים רבים. אהרן

* נגמ' סגנון ערדרין

פְּסִיקָתָא • פָּרָשַׁת שְׁמִינִי • זֹוֹתְרָתָא

ראה את אחיו מלך ואת עצבו כהן נדול ואת ארבעת בניו משהים בשמן המשחה סגני כהונה ואת נחשות אחיו אשתו נשיא שבט טקראי קרבנו בראשון לכל השבטים ובו ביום מתו שני בניו לבך נאמר ביום טוב היה בטוב לחת שבח לבורא הכל. שני' (היליס קפז) כוס ישועותasha ובשם ה' אקרא. ולהודות שכן ראיינו ומצינו ההודאה נקראת טוב שני' (פס קיט) הודה לה' כי טוב. וביום רעה ראה. כי לא על חנש הגיעה. ד"א וביום רעה ראה שלא תתרעם אלא צריך אדם להודות ולברך על הרעה כשם שمبرך על הטובה שנאמר (פס קפז) צרה ויגונ אמתא ובשם ה' אקרא. דאעפ' ביום טובאה אתה ותהייה שמח בטוב זכור يوم רעה שנאמר (ימל' יד) בכל עצב יהיה מותך. גם את זה לעמת זה. כל מה שברא הקב"ה בעולמו ברא זה בגנד זהה. תחתונים בגנד עליונים. דלים בגנד עשרים. אנחה בגנד שמחה. רעה בגנד טובה. ברא גן עדן לצדיקים ברא גיהנם לרשעים. על דברת שלא ימצא האדם אחריו מאומה. שלא יוכל אדם להזכיר אחריו של בוראו מאומה לא אמר אם כך נוצרתי היה טוב לי אם היה זה בעולם היה טוב אלא לא חסר הקב"ה בעולמו כלום שנאמר (גלהcit' ה) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וייה ביום השmini. (ה) אמר רבי שמואן בר אבא אמר רבי יהנן כל מקום שנאמר וכי אם צרה אין צרה ביווצה בה ואם שמחה אין שמחה ביווצה בה. וכל מקום שנאמר והיה אם שמחה (מכל) [בכל] מקום שני' (וכליה יד) והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים. (מיכ' י) והיה שארית יעקב וכן ביווצה בהן. (ג) ואם תאמיר (ימים לט) והיה (ביום ההוא אשר) [כאשר נלבדה ירושלים] וגוי אינה צרה. שבאותו היום נטלו ישראל אפופטיין על עונותיהם שנאמר (ליכ' ז) תם עונך בת ציון. יהיו חטפה במקרא. והם לשון ווי שני' (גלהcit' י) יהיו בימי אפריל עשו מלאכתה. (ישע' ז) יהיו בימי אחים טפניש שאחו ביטל בתיהם נסיות ובתיהם מדרשאות וצעקו ווי. (ירמיה ה) יהיו בימי יהוקים צעקו ווי שחרף את המגלה. (רו' ה) יהיו בימי שפט השופטים צעקו ווי על שאוי לו לדוד שופט את שופטיו. (פסתל ה) ואם אחשורוש צעקו ווי על גזירותיו של המן. (ג) וכן אמר ר' יהושע בן לוי בשם נתן המדרש הזה עלה בידינו מטורת מן הגולה מפורש בפסכת מנה. מצאנו יהיו שהוא לשון צרה ויש מקום לשון שמחה. אמן בא יהיו ביום השmini לשון שמחה נדולה ביום שנבראו בו שמים וארץ. במעשה בראשית כתיב (גלהcit' ה) יהיו ערב יהיו בקר. וכך אמר וכי שכיוון שכיוון ישראל את מלאת המשכן בא משה ובירכון שני' (סמות לט) וירא משה את כל המלאכה. ומה היא ברכת משה שבירכון אמר להן יהי רצון שתשרה שכינה על מעשה ידיכם. על אותה השעה הוא אומר (ס' ג) צאינה ורainer בנות ציון בנות המצוינות לי. במלך שלמה בטלך שהשלום שלו. בעטרה שעטרה לו אותו אותו כמו (יקש' ה) ולאומי אליו האזינו. (ה) שהיה המשכן מצויר בתכלת וארגנטן ותולעת שני' ושש ביום שרתה שכינה על ישראל. וביום שמחת לבו ביום שירדה אש חדשה מן המרים וליקת את העולה ואת החלבים. ביום השmini. שמיini למלאים שבעת ימים היה משה מוחנן בעבודה. קרא משה לאחנן ולבניו ולזקני ישראל. להראותם נдолתו של הקב"ה ועובדות נוהו שם בתוך בני ישראל. וכן הוא אומר (פס י) כי כה אמר רם ונשא שכון עד וקדוש טרו' טרו' וקדוש אשכון אף אני שכון את דכא ושפלו רוח; פם. ויאמר משה וזה הדבר אשר צוה ה' לעשות. ברכת העם דברתיך ויצאו ויברכו את העם לנו. ויאמר אל אהרן קח לך עגל: משלך. עגל בן שנה בכל מקום. וזה היה חוץ ששבועת ימי המלאים שהקריב משה שנאמר וישחט ויקח משה וכן נעמלת עגלה לו חט. וכ"כ נאיל נח"כ:

ב א אור הרא"ם

(ה) אמר רשב"א אמר יהנן. למחר רכה פ"ה ופס פ"ג נפס ל' יומן. וע"ט בקמת טינוי. ומיין נכל' (מניל' י"ה): (ג) ואם תאמיר. וטיש צוות הפלג לכלת יוטליס כז"ל וכ"כ נמנילה: (ג) וכן אמר ר' יהושע בן לוי. נמניל' פ"ג נטול נר חממי נפס ל' יומן: (ד) שהיה רמשון מצויר.

פְּסִיקַתָּא שְׁמִינִי זֶוּמְדָתָא

כז

וישחט את עגל החטא אשר לו ולא כדריך יום הכהנים שביו"ב האמור בפרשת אחורי מות צריך וידוי ובאן לא היה מתחודה:

פס. ואל בני ישראל תדבר לאמר. שהיה הדבר בזירעו:

פס. ושור וายיל לשלטים כי היום נראה אליכם. כבוד ה' שירדה אש מן השמים לעינייכם לאכול את העולה ואת השלטים:

פס. ויקחו את אשר צוה טsha. לא איחרו ולא עיבכו. קרב אל המזבח. מوطב שיבוא זכאי ויכפר על החיב:

פס. ואת החלב ואת הכליות ואת היותרת מן הכבד. ללמדך שכליות ויוטרת הכבד לא נקראו הלבים שנאמר ואת הכליות:

פס. ואת העולה המציאו אליו. לשון הקרבה. לנתחיה ואת הראש. (ג) כדריך שניינו בתמיד לא היה שובר את הרגל אלא נוקבו טחונ ערכובו ותולה בו היה טפשיט ווירד עד שהוא מניע לחזה הניע לחזה חותך את הראש ונותנו למי שזוכה בו החך את הכרעים ונתן למי שזכה בהן מפרק את התפשט וכו' הראשון בראש וברגל הראש ביטינו (ז) (חרטומו) [חותמו] ב לפני זרועו וקרניין בין אצבעותיו ובית שחיתתו מלטעלן והפדר נתון עליה הרגל شبימין בשטאו ובית עורה לחוץ וכו' ואת החלבים טן השור ומון האיל הזוכרים בו. ומון האיל האליה. הפסיק העניין בא להוסיפ האליה:

פס. וישימו [את] החלבים על החזות. חור וקרא הכל לבים לעניין הקטרה אבל לעניין אכילה שם חלב בלבד ושם אליה וכליות ויוטרת הכבד בלבד ואינם בכלל חלב בעניין שאמר למעלה ואת החלב ואת הכליות:

פס. ואת החזות ואת שוק הימין הניגף אהרן תנופה לפניהם. באotta שעה וכח אהרן במתנות כהונה שהרי הטלאים למשה היה למנה:

פס. ישא אהרן את ידיו אל העם. באotta שעה זכה לנשיאות כפים לו ולבניו עד סוף כל הדורות. וירד מעשות החטא והעולה והשלטים. משנפנה מקרבנו ירד לו. טעל נבי המזבח בשמה:

פס. ויבא טsha ואהרן אל פניו אהיל מועד ויצאו וירכבו את העם וגנו. סלמא שאר שרבים אהרן לא נראה שביבנה והיה טsha מצטער נכנסו שניהם ונתפללו טנא' ויבא טsha ואהרן אל אהיל מועד וגנו עליהם הכתוב אומר (קהלת ל) טובים הימים טן האחד. ואומר (קהלת קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיהם נם ייחד הוא שאמר לטعلا זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. ותצא אש מפני ה' ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם. בזון שראו אש חדשה שירדה ממשמי טרומם ולהכח על נבי המזבח נפלו על פניהם ואמרו שירדה על אותה השעה והוא אומר (פס ג) רננו צדיקים בה' לישראל נאה תהלה. אש שירדה בימי משה לא פסקה עד שירדה בימי שלמה טנא' (דכ"ג ז). ובכל [בנין] ישראל פס. ויקחו בני אהרן. שלא נטו עצה מן אהרן. נدب ואביהו איש מחתתו. שניהם בעצה אחת. ויתנו בהן אש. וישימו עליה קטרת ויקריבו לפניהם אש וריה אשר לא גנו. שעשו שלא בראשות. אמרו ע"פ שאש יורד טן השמים מצוה להביא טן ההדיות שנאמר ונתנו בני אהרן אש על המזבח אלא שהיה להם ליטול רשות. ד"א ויקחו שני בני אהרן ממשמע שנאמר נدب ואביהו אני יודע שהם שני בני אהרן אלא סלמא שלא חלקו כבוד לאהרן נدب ואביהו שלא נטו עצה מטה. ויקריבו לפניהם אש וריה אשר לא צוה אותם. הכניסה בלא עתה. ר' אליעזר אומר לא נתחייבו טיטה בני אהרן אלא על שהוו הילכה לפני טsha. רבנן שבל המורה הלכה בפני רבינו חייב טיטה. ד"א ויקחו שני בני אהרן נدب ואביהו איש מחתתו. בזון שירד אהרן מעשות החטא והעולה והשלטים ועדין האש לא ירדת נכנסו משה ואהרן ובאו אל אהיל מועד למלמדו על מעשה הקטרת בזון שראו שני בני אהרן שהקטרת עקר טיד לקחו איש מחתתו

באור הרא"ם

(ג) בדרכו שניינו; חמ"ד סוף ד': (ז) חותם; לפ' זוטו:

בעין

פְּטִיכָתָא . כֶּרֶשֶׁת שְׁמַנֵּי . זֹוֹתְרָתָא

51

שנאמר אשר לא צוה אותם אבל למשה ואהרן צוה כיון שראה אהרן שמתו בניו על הקטרת היה מתחדר להקטיר קטרת בין המתים ובין החיים שנאמר (צידני י) ويאמר טsha אל אהרן קח את המחתה וגנו' מתרה אמר לו אהרן שני בניו מתו על שהכניתו מן החוץ לפנים ואותה אומר אליו הוצאה מן הקדרש לחוץ אמר לו הולך מהרה ואל תהא טפelin על הדבר שכך נגורה גורה לבוא מעשה הקטרת לכפר על מעשה הקטרת.

בקטרת נתעיצה ובקטרת תשמה מיד ויעש בן אהרן וגנו' :

פס' . ותצא אש טלפני ה' . מלטר שיצתה אש מבית קדש הקדשים ושרפה את נשטחן . אבא יוסף בן דוכאי אומר שני חוטין של אש יצאו מבית קדש הקדשים ונתחלקו לאربעה ונכנסו שניים בחוטמו של זה ושניים בחוטמו של זה ומתו . ותאכל אותם . אותם שרפה ולא בנדיהם שנאמר וישאים בכתנותם . בכותנותיהם נישאין שהיו להן כתנות שני' (פ' מ' יז) ולבני אהרן תעשה כתנות . ולא למשאל ולאלצפן בניו עוזיאל למදנו שבכתנות של מתים . שהלויים לא היו להם כתנות . ויטותו לפניו ה' . (ז) בעין טיטה הנשמה נשרפת והגוף היה קיים . רבי אליעזר אומר ויטותו לפניו ה' . לא מתו בפנים ולא בחוץ מקום שהלויים מותרין ליכנס לשם שנאמר ויקרבו וישאים . א' ב' מתו לפניו ה' . נגפים המלאך ורדם והוציאים לחוץ . רבי עקיבא אומר לפניו ה' מתו והלויים נרומים בחוכות של ברזל והוציאים לחוץ . וऐסי בן עקיבא אומר לא מתו נדב ואביהוא אלא שלא ליתן פתחון פה לבאי העולם לאמר לא שורתה שכינה באهل מועד וכיון שעובנסו נדב ואביהוא לפני ולפנים באهل מועד אמר הקב"ה אם אני מאיריך אף עם אלו יהיה כל אחד ואחד בישראל עושה כך טוטב ימותו נדב ואביהוא ולא יתמעט כבודך אפילו שעה אחת . מיד אמר למלאך ונתנו רבי עקיבא אמר לא מתו נדב ואביהוא ועל הרחוקים על אחת כמה וכמה . (ח) במקצת כנhydrין מפרש וכבר היו טsha ואהרן מהלכין בדרך זנדב ואביהוא מהלכין אחריהם אל נדב לאביהוא מתי ימותו שני זקנים הללו ואני אתה נהיג הדור אמר להן הקב"ה הא נראה ט夷 קויב את טי (ט) וכמה בניים היו לו לאהרן שהיו ראיין לישוף כנדב ואביהוא אלא שוכות אבותם עמדתם להם . ר' ירמיה אומר באربעה מקומות מוציר מיתה בני אהרן ובכל מקום מוציר פרוחונם למלך שלא מתו אלא על הקרבה ועל הקרבה ועל שלא נכנסו בעצה ועל אש זורה שהקריבו . ר' אליעזר המודע אומר בוא וראה כמה חביכין צדיקים לפני ט夷 שאמר והיה העולם בכל מקום שטוציר מיתהן מוציר פרוחונן להודיען שלא היה בידם אלא זו בלבד . והרי כתיב ק"ז אם בשעת הבכע חס הקב"ה עליהם קל וחומר בשעת רצון וכן הוא אומר (ישיב מט) בעת רצון (פדייתך) [עניתיך] :

פס' . ויאמר טsha אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש . כיון שראה טsha את אהרן עומה ותוהה אמר לו אויל שכך היא עבירה בידי וביד בניו וכך הגיעתני נכנס טsha אצל ויהי מפייסו בדברים . אמר לו אהרן אחוי זה טסני נאמר לי עתיד הקב"ה לקדש את הבית הזה ובאדם גדול אני מקדשו והייתי אומר כי או כך הבית הזה מתקדש ועבדיו נמצאו שני בניך נדלים טסני וטבך שבhem הבית הזה נתקדש . כיון שםע אהרן כך צדק עליו את הדין שני' וידום אהרן . ובן הוא אומר (פ' מ' יט) ונודתי טsha לבני ישראל ונقدس בכבודי . כיון שידע אהרן שמתו בניו על קידוש שמנו של הקב"ה . מיד שתק . כמה גדולה שתיקה שהרי אהרן קיבל שבר עלייה וכן דוד אומר (תל"ס מ') דום לה' והתחולל לו . שלמה אומר (קס' ג') עת לחשות ועת לדבר :

פס' . ויקרא טsha אל מישאל ולא אלצפן בני עוזיאל דוד אהרן . מה ת"ל דור אהרן והלא כבר נאמר (פ' מ' י) ובני קהת עמרם וישראל וחברון ועוזיאל להקישי מעשה עוזיאל לטעמה אהרן טה אהרן רודף שלום בישראל שני' (צידני ג') ויבכו את אהרן שלשים יום וגנו' אפילו הנשים מה שלא נאמר בטעמה אף עוזיאל רודף שלום היה וכן

בָּאָוֹר הַרְאָ"ם

(ז) בעין מיה וגו' נעל . וכ"ג (מג'לין ג'ג) : (ח) במקצת סנהדרין . (טס ג'ג) : (ט) וכמה בניו ב' . דוכט קנווקליים גלגולים ליטוף :

פסיקתא פרשת שמיני זוטרתא כח

אמר על אחרן (מלחי נ) בשלום ובטישור הלא אני שלא הדרה על דרכי המוקם: פס'. ויקרא משה אל מישאל ולא אלצפן בני עוזיאל דוד אהרן: (ז) לפי (שאין) שהכהנים מטמאים למתים. ואמר להם ללוים להטמא. ויאמר אליהם קרבו. בשני טעמים תלמיד שני פעמים: אמר להם לפי שהיו יראים ליקרב לכך עליו שני טעמים בקריאתו: ז' י' פס'. ויקרבו וישאים בכתנותם. מלמד שהקב"ה על הצדיקים בmittatnu יותר מאשר טבחיהם שהרי לא נתבזו שישראל בגדייהם ואם על מי שהכעיסוהו בן חם עליון פס'. ויאמר משה אל אהרן ולא לעזר ולא איתמר בניו. (י) רבי אומר בגדולה מתחילין מן הגודול ובקללה מתחילין פן הקטן. ראשיכם אל תפרעו אל תנדו פרע (ג) או שמא תאמר אל תפרעו ראשיכם מן הכבע הריני רן. נאמר כאן פירוע ונאמר להלן (נמצא) גדל פרע שער ראשו מה להלן פירוע גידול שער אף כאן פירוע גידול שער. ובגדייכם לא תפרוטו. אל תקרו בגדיכם. ולא תמותו. ממשמע לאו אתה שומע הין. את השריפה אשר שرفת. מכאן אתה למד לשפט בת כהן שזינתה שהיא שריפת נשמה ונוף קיים בדתך פנחדרין בפ' אלו הן הנשרפין: פס'. ומפתח האהל מועד לא תצאו. יכול אפילו בלא שעת העבודה ת"ל ותן המקדש לא יצא ולא יהלל. אימתי מחל ביציאתו בשעת העבודה. הוא אינו סדר אלא בשעת העבודה. פן תמותו. כל מקום שנאמר השמר פן ולא אינו אלא לא תשא: וממשמע לאו אתה שומע הין. כי שמן משחת ה' עליהם. מכאן לכל הכהנים המשוחחים בהם שלא יצאו ולא יהללו. (י) מכאן אמרו. כהן גדול שמת לו מות אינו יוצא עטחן וכו'. ויעשו בדבר משה. שקיימו עליהם מצות רבנן. שבוח לו לתלמיד שמקיים מצות רבנו וכן הוא אומר במצרים (פנות יג) וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואת אהרן בן עשו. וכן הוא ביהושע (יקופט יט) כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע. וידבר ה' אל אהרן לאמר. לפרט אהרן בשם. שהיה הדבר אל אהרן:

פס'. יין ושבר אל תשת. כל שהוא. יכול מנתו ת"ל ושבר לא אמרתי. אלא כדי לשבר וכמה הוא כדי לשבר. רביעית בן ט' יום הרואין לנסך. על נבי הטובח. א"כ למה נאמר יין יין טויהרין עליו כל שהוא ומזהרין עליו מנתו. (ז) רבותינו אמרו בטוף טכנת פטחים רביעית של תורה אצבעים על אצבעים ברום אצבעים וחצי אצבע וחומש אצבע וזהו רביעית. הלוג ביצה ומחצה ממנו לן מטקה דכתיב (ויקרא טו) ורחז ביטים את כל בשרו. טים שכל בשרו עולה בהם וכמה הם אמה על אמה ברום שלוש אמות שעם ארבעים סאה. ידעו שכלי מחזיק ט' סאה הוא אמה על אמה ברום שלוש אמות בקומה האדם. וכשתהלקחו למיחצה יכול עשרים סאין ויהיה הכל אמה על חצי אמה ואם עוד תחלקו יכול עשרים סאין ויהיה הכל חצי אמה. זה י' סאין הם ס' קבין ואם תטול מגביו שתי אמות וישאר אמה ברום הכל יכול עשרים קבין שני שלישית הששים קבין. ואם עוד תטול מרומו חצי אמה יכול עשר קבין. ואם ותעמידו חצי אמה על חצי אמה ברום חצי אמה שהוא טפח וחצי. על טפח וחצי כי כלי שאיןו אלא רביעית. שחצי אמה על חצי אמה שהוא טפח וחצי. האמה ששה טפחים או יכול. רביעית הארבעים לוג שני. עשרה לוגין שהם ס' ביצים. ואם תקצרהו מרומו מחצי האמה להעמידו על רום טפח וחצי. יכול ה' לוגין שהם שלשים ביצים והטפח וחצי הם ששה אצבעות. כי הטפח ד' אצבעות בנודל ובשתקה רביעית של ה' על ר' שהוא שלש. אצבעות על שלש אצבעות יכול בכל ההורא רביעית שלשים ביצים שהם שבעה ביצים ומחצה וכשתקצר נס רומו ותעמידהו על שלש יכול

באור הרاء

(ז) לפי פלין הילקיס.כו. כט"ל: (י) רבי אומר בגדולה וכו'. (מענית פ"ז ע"ג) ונכללה מתחילין מן פקונ. וכ"כ נמ"ל: (ג) או שמא תאמר וכו'. ויסיק ספיקות כל מפלו מלבון כי פירוש סוף: (ז) מכאן אמרו נהג וכו'. (מקדlain יט): (ז) רבותינו אמרו וכו'. כל מהפכו כטו פהו כלון ט' נלכד מלבון סוף

פסיקתא פרשת שמיני זומרתא

56

ד' ביצים פחות רבע. ביצה יואם תפוחות עוד מאורך הכליל שלישיתו שהוא אכבע יכול שני ביצים ומהצה ביצה כי תפוחות מהם ביצה ורביע. ואם תקח עוד מן הרוחב שהוא נ' אכבעות תוצאה שלישתו אכבע אחת ותעטידיהו על אכבעים ברום שלש יחויק הכליל ביצה ושני חלקו ביצה כי היו שני ביצים ומהצה תפוחות חצי הביצה נשארו שני ביצים. ומן האחת תוצאה שלישית הביצה נשארו ביצה ושני שלישי ביצה. ואם תוצאה מרום נ' אכבעות העישור גם הביבה ושני שלישי ביצה תוצאה העישור נשארו אכבעים על אכבעים ברום אכבעים וחצי אכבע וחותם אכבע ובנודל. כיצד חלק נ' האכבעות לעשרה החלקים שהם שלשים חלקים עישורם נ' נשארו כ"ז חלק אכבע ומן הב"ז עשה מן העשרים שלוש אכבעות ומן השני אכבע ומן הב' חותם אכבע לפי שב"ז חלקים נשארו הרי אכבעים על אכבעים ברום אכבעים וחצי אכבע וחומש אכבע וגם כן תעשה מן הביצה ושני שלישי ביצה. כיצד עשה הביצה שלשים חלקים ושני שלישי ביצה כ' החלקים הרי נ' החלקים טול מהם העישור ה' החלקים נשארו מ"ה החלקים השלשים החלקים הם ביצה והט"ז החלקים הם חצי אכבע ומהצה הרי ביצה ומזה ומהזיקם הכללי שהוא אכבעים על אכבעים ברום אכבעים וחצי אכבע וחותם אכבע וזה היא רביעית של תורה לעניין קידוש ובחדלה ולנזר ולכהן גדול קוצרו של דבר אמה על אמה ברום מ"ג סאה. חצי אמה על חצי אמה ברום חצי אמה עשרה קבין. מ' לוג ו' אכבעות על ו' אכבעות ברום ו' אכבעות שלשים ביצים נ' על ג' ברום ז' ביצים פחות רביע טול שלישתן עם אכבע נשארו שנים וחצי וטול שלישתן נשארו ביצה ושני שלישי והם אכבעים על אכבעים ברום נ' והם ביצה ושני שלישי ביצה השוב לביצה שלשים חלקים טול עישורם נ' נשארו ב' על ב' ברום ב' וחצי חותם. ומן נ' אכבעות שלשים חלקים טול עישורם נ' נשארו ב' על ב' ברום ב' וחצי חותם.

בוא וראה כמה גודלים בדברי חכמים לשער רביעית מ' פאין : (יחוויל לעניין ספלטה) וידבר ה' אל אהרן. יצאת מצוה זו על אהרן (טו) לפי שאין אתה יכול להוציא את אהרן מון הדבר הזה. לאמר. להזיר לדורות. יין ושכר אל תשת. רבי יהודה אומר אל תשת אין לי אלא יין מנין לרבות כל המשכרים כנו שכר ודבש וחלב תל ושכר אלא שעיל היין במתה ועל המשכרים באזהרה. אל תשת. אל תשת. כדרך שכרכטו הא אם הפסיק בו או שננתן לתוכו מים כל שכן פטור דברי ר' אליעזר. אתה ובניך. מה אתה כשר אף בניך כשרין. יצאו חללים ובעלי מומין שאין ראיין לעבודה. בבואכם אל אהל מועד. בשעת העבודה. אהל מועד אין לי אלא אהל מועד ומניין לרבות שלילה ובית עולמים ת"ל חקת עולם. ולא תמותו. מפשטע לאו אתה שומע חן. (טז) רבי אומר. אוטר אני שהבהנים אסורים לשנות יין לעולם טהרה יבנה בית המקדש וביעין בהן הרואו לעבודה וליכא. וכי תימא נוים פורתא ועייל כ"ש שהשינה משכרכטו אבל מה אעשה שתקנתו קלקלתו כלומר קלקלתו שחרב הבית תקנתו לשנות יין. חקת עולם לדורותיכם. חקת עולם לרבות היציקות והבלילות התנופות ההונשות הקטניות וההקטניות המליקות והקבילות החזאות שלא יהו בשתיו יין. למה נאמר שתויו יין סטוק למשתה שני בני אהרן. יש אומרים להקיש טיטה למשתה. ויש אומרים

שתיו יין היו לך נספהה :

פס. וلهבדיל בין הקדרש ובין החול. בכאן אמרו שתה רביעית אל יורה שנאמר זה. ולהורות את בני ישראל. להורות. אלו ההוריות. החקים. אלו המדרשות. אשר דבר ה' אליהם. אלו ההלכות. ביד משה. זה המקרא (טז) ומניין שאף התרנום ת"ל ולהורות מלמד שננתנו כולם לו לטsha בטיני :

פס. וידבר משה אל אלעד ואל איתמר בניו הנוראים. בניו שקולים עמו כבבו

באור הרא "

סוף מכת פסחים : (טו) לפי שאין אתה יכול להוציא את אהרן וכו'. עיין מ"ב נספהה לליו למעט מה לסין. לclin"ב י"ג דכלות נלממו כהויה למסה ולמסין וככגן י"ג מישוטין למדך סלה להcen נלממל חלק למסה. וזה סלמאן נסמן מה מסה יכול לנטה מה ? רק סדגו להcen : (טז) רבי אומר אני . (מנדרין כ"ג. פעניח י"ז) : (טז) ומניין שאף התרנום וכו'. נ"ב ניכר מהנה יכול מה נספהה ה"ע ולספורות

פסיקתא פ' פרשת שמיני ז' וומרתא בט

ושקלים עמו בדmittah. (ימ) הנתרים. שקלים עמו בכבוד ואין האחוריים שקלים עמו בכבוד. קחו את המנחה. זו מנהת יום השmini. מאשי ה'. אין להם אלא לאחר מתנות האשים. ואכלוה מצות אצל המזבח. לא בהיכל. כי קדרש קדשים פס'. ואכלתם אותה במקום קדוש. לרבות את הלשכות הבנויות בחול ופתוחות לקדש; כי חך וחק בניך הוא. לזרירים ולא לנקבות. מאשי ה'. לאחר מתנות האשים. כי בן צויתך. לומר בשעת אניתך. כאשר צויתך. לומר לכם בשעת מעשה. צוה ה'. ולא מאי אני אומר לכם: פס'. ואת חזה התנופה. לרבות תנופת הסל. ואת שוק התרומה. לרבות תרומה תודה. תאכלו במקום טהור. מלמד שהן נאכלין בכל ירושלים. אתה ובניך. בחלק ובנותיך במתנות. נתנו מזבח שלמי בני ישראל. לרבות זבח שלמי צבור שהוא שם באותו היום שנאמר ושור ואיל לשלמים וכו': פס'. שוק התרומה וחזה התנופה על איש החלבים יביאו להניף. (ימ) מלמד שהחלבים (לטsha) [לטsha]: פס'. ואת שעיר החטא דרש דרש משה. מלמד שלשלת שעיריהם היו. שעיר נחשון. ושעיר חטא יום שmini. ושעיר ראש חדש. והנה שורף. האחד נשרפף ולא שלשן. דרש דרש. שתי דרישות דרש. אמר להם (כ) מפני מה לא נשרפף זה ומפני (לא) נאכלו אלו ואיזה מהם נשרפף שעיר ראש חדש שנאמר ואחת נתן لكم לשאת את עון העדה. וכן הוא אומר (גמלך כ) ושעיר חטא אחד לבפר עליהם. ויקצוף על אלעזר ועל איתמר. (יל) מלמד שאף אהרן היה עטיהם בקცפון. (כג) הנתרים. להוציא את פינחס. לאמר. השיבני על דברי:

פס'. טהוע לא אכלתם את החטא במקומות הקדש. אמר להם והלא לא יצאת חוץ. לקלעים אלא במקומות הקדש הייתה. כי קדרש קדשים היא. למדנו לכל הקדשים שייצאו לחוץ פסולין. ואחתה נתן لكم לשאת את עון העדה. מלמד שהבנינים נאכלין וישראל מתחכפרין שנאמר לבפר עליהם לפני ה': פס'. הן לא חובה את דמה אל הקדש פנימה. מלמד שעבב חטא שנכנס דמה לפנים פסולה באכילה. את דמה. עד שיבנים כל דמה. פנימה. זו לפניה ולפנים. ומניין לרבות אפילו ההיכל תיל אל הקדש. אכל תאכלו אותה בקדש. כל שננטמא בפנים שרייפה בפנים. בחוץ שרייפה בחוץ:

בל'. וידבר אהרן אל משה. אין דברו בכל מקום אלא לשון עז שנאמר (גמלך כה) וידבר העם באלהים ובמשה. הן היום הקריבו את חטאכם ואת עולתם לפני ה' וכו'. שיכל אין לאסור באניתה אלא הבנינים בלבד מניין לרבות כל האמור בפרשת כהנים ומוסיף עליהם אחיו ואחותו מאמו ואחותו הנושא (כג) לכך נאמר באלה. (כג) אותו הכהן אסור באניתה (בשיר) אין הלוים אסורים באניתה בשיר. אמר לו אהרן הן היום הקריבו את חטאכם ואת עולתם לפני ה' ותקראנה אותה כאלה אף קברתי את אלה עם אלה לא הייתה מבוה קדשי המקומות. ואבלתי חטא היום. ביום אני אמור ומותר בלילה. וכן היה רבי אומר אין אונן אסור לאכול קדשים אלא מדברי סופרים תרע שהרין אמרו אונן טובל ואוכל פסחו לערב:

פס'. וישמע טהה וייטב בעינו. הורה מיד שאונן אסור בקדשים. אמר ר' יהודה

באור הרא"ם

ולאות ועין נילקוט נירסל למלך: (ימ) הנתרים שקלים וכו'. סל כלן וכג"ע וכ"ה נח"כ יכול לך אלתוגיס שקלים לו נגידוד ח"ע סגולרים וגולדרים עמו נגידוד ולין קלוזונים שקלים עמו נגידוד: (ימ) מלמד סגולניים למטח כה"ע וכ"ה נח"כ. ודוכת מדכתי על מפה טמןיס פלי. טמאניס גהוניס לפסה נקעת הקרבה: (כ) טבני מה נמ טרף זה ומפני מה נאלנו ALSO וכג"ל: (כח) מלמד שאף אהרן וכו'. דוכת מדכתי נמי לאגן וכ"ה נגידוד נח"כ: (כג) הנתרים להוציא את פנחים. נח"כ סגינס גנומרים מלמד כלל פיה גולדרים עמלהס והול נירסל יומל נכוון: (כג) לבך נאמר באלה. מן כ' דכללה דרכיך וכ"ה נח"כ: (כד) אותו. סקון מפוך גולדרים ולין קלוזונים גולדרים כה"ע: ונח"כ ליהל דרכך

פְּסִיקָתָא • פֶּרְשָׁתָ שְׁמַנֵּי • זֹוֹתָרָתָא

חנניה בן יהודת היה דורך כל ימי קשה היה הקפדה שנורמת לטעות (ט) וכי גורם לkapידות אלא שטעה :

פס'. וידבר ה' אל משה ולא אהרן לאמר אליהם. דברו אל בני ישראל. הרי משה במשמע. לאמר אליהם. לבנים. ואת החיה. מלמד שהיה טsha רביינו מראה להם לישראל זאת תאכלו וזאת לא תאכלו. לפי שנאמר לבני נח (כרלxit ט') בירק עשב נתתי לכם את כל יכול הכל בכלל חיתור ת"ל. זאת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים איל וצבי וייחמור ואקו ודיישון ותאו זומר :

פס'. (ט) זאת החיה. מלמד שהחיה בכלל בהמה וכן בכלל היה שנא' וזאת החיה אשר תאכלו. (ט) מכל הבהמה. הוציא את שבבים :

פס'. כל מפרשת פרטה ושותעת שסע וננו'. (ט) לרבות את השليل. טפרסת פרטה. זו סדיקי. פרטה. לשון תקל ופרטן. פריסת מלכובך. שהפרסה נסדקת לשניים. ושותעת שסע. בעניין (טוטיס יד) ויששעבו בשפע הגדי. פרוכות. אלו טלפים שאחרוי הרגל שני נשות עזוזות זו מזו לפיכך קורא אותו בלשון שפע. אבל שלפני הרגל נפרדות ואין נשות. מעלה גרה בבהמה. זה ראש הגרון שעולה בשעה שמעלה חמוץ ממעיה (ט) ואם נשחתה במדובר ולא-הסביר לראות בה אם מעלה גרה היא ואם לאו ופרסתיה סדוקות וגם שטיעות שסע רואין כל שאין לה שנים לمعלה בידוע שהוא שמעלה גרה ואם יש לה שנים לمعלה בפנים בידוע שהוא טמאה שהרי אינה מעלה גרה. כל. לרבות טמא הבא מן הטהור שהוא ע"פ שאין מפרים פרטה ולא מעלה גרה. בבהמה. לרבות השليل שבטעיה שהוא ירך אטו ואין בו משום אותו ואת בנו (ט) שהרי (אינה) אשת מעוברת המחייבת מיתה אין מתחניין לה עד שתלד אלא מתה כשהיא מעוברת שנא' (ויקלח) מות יומת הנואף והנואפת. ואי משום וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכולה. שחיתת אמו מטהרתו שאין קוריה בהמה אלא כשהיא עצמה אבל כשהיא בטעי. אמה היא באבר אחד מן האברים של בהמה שחיות האבר תלוי ואם וכן לעניין מעשר יצאת מעוברת. בעשרי העבר קדש עם אמו שנאמר (ט ט) כל אשר יעבור תחת השבט העשרי יהיה קדש לה. וכן לעניין תשלומי כפל ותשולם ארבעה וחמשה בכל מקום העבר ירך אמו. וכן לעניין קרבנות שלמים ושערות נקבה לא הפלינה תורה בין מעוברת לשאינה מעוברת לשם עונש. ואיכור והקדש כוון דין אחד להן :

פס'. זאת תהאכלו. לא הוציאו. לפרט את אלו אלא מפני שיש להן סימני טהרתו. את הגמל כי מעלה גרה הוא. בלאו. ע"פ שמעלה גרה הוא הויל ואין מפרים טמא הוא. לממנו מפרים פרטה הוא. חילוק הפרסה עד למטה שהרי הגמל לمعלה חלק ולא למטה ואסור. שפנ' מין היה הוא וטלפו בשל חתול וכן הארנבת טליה דותות לחתול. טמאה היא. הוציאיה הכתוב בלשון נקבה. יש אומרים לפי שיש בה מין אנדרוגינוס. ויש אומרים שרמיה מצוין לה כעין הנשים :

פס'. ואת החזיר. שמחור כל גוףיו ואיןו מחור צוארו. כי מפרים פרטה הוא. ושותע שסע פרטה. הם חילוק הטלפים מלפנים ומלאחור. והוא גרה לא יגר. בלאו לא יקbez מאכלו להעלותו אל פיו מלשון (הנקוק ט). יגורחו בחרמו ויאספהו במכרותו. דבר אחר והוא גרה לא יגר. בלאו לא יקbez מאכלו ע"פ שהוא חולך ועובד באשפה וחזר וושב ומראה טלייו. כלומר ראו שיש בי סימני טהרתו. אמר והוא גרה לא יגר ואין טועלו לטהרתו. טماء הוא לכם. לה比亚 כל שאר בהמות טמאות הטעס והפרי

ב א אור הר א"ס

دلיטה זו רק טיקום מגיון זה וטס מפמייך על קלל דכללה : (ט) ומינכם וכו'. עין נט"כ כי זה קוצץ על דגמי מגלייה בן יCONDס טסוו צלטן לדגמייו כי נכלן סייס קטעות קודס סבקפה ע"ט : (ט) זאת קמיה הצל הצללו מכל הנטמה למד טחה נכלן נטמה וכו' ט"ל. ודולס טפח נטיח וטיס נטמה וכו' ט נט"כ : (ט) מכל הנטמה להצל על סהילן לטזיל מה טnis לכ"ל וכ"ט נט"כ. וסיעו מזוה וכסמות מה טcis הצל : (ט) לרבות את השليل. מהל כללו דלייט... וכ"ט נט"כ : (ט) ואם נשחתה במדבר וכו'. (חולין :

(ט) כל קמלמל וככופו ט"ל וגלו שיכיל נמל : (ט) שהרי טס המשוגכה וכו' ט"ל : למלאו

פְּסִיקַתָּא ז' פָּרִישַׁת שְׁמִינִי זֹוֶתְרַתָּא

ל

והחמור (לג) למדנו לשאר בהמות מקל וחומר. טמא הוא לם. לרבות טהור הנולד מן הטעמה הויאל ויוצא מן הטעמה והוא יוצא מן הטהור טהור. לכט. אתכם הבדלי מון הבנעים. לקדשכם. לכט נתתי חוקים ומצוות ולא לכל נוי:

פם. מברשות לא תאכלו. ולא העצמות ולא הנידים ולא הטעמים שליהם. ובנבלתם לא תגעו. יכול יהו ישראל חifyין מלכות על מגע נביות טשומ שנא' ובנבלתם לא תגעו ת"ל (ויקלו כל) אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעטיו. ומה אם טומאות הטעת אין ישראל מוחורי עליה אלא הכהנים. נבלה לא ב"ש. אלא מה ת"ל ובנבלתם לא תגעו ברigel. מכאן אמרו צרייך אדם לטהר את עצמו בריגל. טמאים הם לכם. לכט. מה ת"ל מלמד שמצטרפין זה עם זה לבזות ואפילו צירון ורוטבן ותקיפה שלהם. לכט. שלכם יהו מלמד שמוטרין בהנאה. שהרי אדם משתכר בבהמת טמאה כדרך שמשתכר בהטה טהורה. אך אתה זה לא תאכלו. (יב) אך חלק יש לך

ואלו: הן הטריפות שנינו בפסכת חולין. נקבות הושט. ופסקות הגרגרות ברובה. ניקב קרום של נווה. ניקב הלב לבית חללו. נפק חוט השדרה. נטלה הכבד ולא נשתייר ממנה כלום; הריאה שניקבה או שחסירה ר' שמעון אומר עד שתינקב לבית הסימפוגנות. ניקבה הקיבת. ניקבו הדקין. רבי יוסף בר יהודה אומר אף ניקבה המטרה. פטולה. הכרם הפנימי שניקב או שנקרע רוב החיזונה. רבי יהודה אומר בגדולה טפח בקטנה ברובה. המפס ובית הטעות שניקבו לחוץ. נפלת מן הגג ונשברו רוב צלעותיה. ודרכות הזאב. דרכות הנין בעוף הדק. ודרוכת הנס בעוף הנס (יכול אפילו) (ל) נפתחה הנולגולת ולא ניקב קרום של מוח. (ל) ולא ניקב הלב לבית חללו. נשברות השדרה ולא נפק החוט שללה; נטלה הכבד ונשתייר ממנה כזית. המפס ובית הטעות שניקבו זה לתוך זה. ניטל הטעול. ניטלו הכליות. ניטל לחץ התחתון; ניטלה האם שללה. חרוטה בידי שמים כשרה. בידי הבריות טרפה. נבלה וטרפה מה נבלה שאינה בת חיים אף טרפה שאינה בת חיים יצאת זו שהיא בת חיים. זה הכלל כל שכמה היה כשרה. אין כמה היה טרפה. הנולגה שלא נשתייר עליה כסלע עור טרפה. נקבות הושט במשחו בין באפורן בין במחט בין בקוץ טרפה. אמר רבא שתי עורות יש לו לופט החיזון אדו"ז והפנימי לבן ניקב זה بلا זה כשר וhalbת בקרובן של עוף לפיה שהוא טונה ואין נפתח אבל בשטח הכרם שבצואר הויאל ונפתח היישין שמא יתחברו שני נקבים זיהו הנקב טפולש וטרפה. ופסקות הגרגרות על רוב חללה של קנה. נסקרה הקנה אם נשתייר משחו למעלת ומשחו למטה כשרה. וחוט השדרה עד בין הפרשות והוא דומה לחירות של דקל לפיה שבא טן הטוח של ראש ויורד עד האליה ומתרפרש בשלש. אחת לירך זו ואחת לעצם האליה. ואם נשתייר מן הכבד כזית בטקום המטרה וכזית בטקום שהיא חייה. וזה טקום שהכבד תלוי כשרה. נקבת המטרה טרפה. נטלה המטרה קורע במקומה וטוועה אם יש בו טעם מרה כשרה ואם לאו טרפה. מעשה היה ונמצאת המטרה בלועה בתוכה והכשירה. נטלה המטרה אם יש שם התלי בידוע שמרה בלועה בכבד וכשרה. אבל אין התלי שם הרוי הוא (מתירא) [חפירא] וטרפה. נמצאו שתי מרות או שתי מסוכות אם שופכות אחת לאחת כשרה זאם לאו שתים הן והוי יתר וכל יתר בנטול דעת. וכן מחת קינה בידוע שנ开办ה וטרפה אבל מחת נדולה ואין הנקב נראה שמא לא ניקבה וכשרה. ומעשה במחט שנמצא בעובי הכבד וטרפה מר בר רב אדי והכשיר ריבינא וhalbת כרבינא. הכבד שיבש טרפה. התלייע הכבד כשרה. ריאה שנקלפה בתמורה אדו"ז אם אין הרוח יוצא הימנה כשרה. ריאה שנפרקת באפורן טרפה. ריאה שיש בה

ב א אור הרא"ם

(לג) למן לפלל נסמות טמלות מק"ז כ"ע. וכק"ז כו סלין לסס לפילו סימן ה' טל טכלס: (יב) אך דלק ייש לך טعلا גרה וכו'. פלין מהה הולך כיינו כנספה נספה. וע"ז קלוי המחה מללו פלאות וכו' ועיין (נכחות ז') דרכך לחייב נזה: (לג) נפתחה הנולגולת וכו'. כס מקנגולות לדמיטיס: (לד) ניקב לאו ולא ניקב נזיה חללו כ"ע:

פסיקתא פרשת שמינית זומרתא

גוננים הרובה אדוות ידקות כשרות. בהלכות שחיטה תמצא בונגונים יותר טזה. ריאה שיש בה שתי בוועות שטמכות זו לזו טרפה, ואם אחת נראה כשתים נוקב האחת בקווין אם שופכת האחת לחברתה כשרה. ואם לאו הרי הן שתים, אחת מהן היא נקובת מבה וחברתה סותמת טרפה. שתי אוניות של ריאה אם נסרכות כסדר כשרה ואם לאו טרפה. חטשה אונין לריאה ג' מיטין וב' משMAL כשרה, ואם חפוץ או יתרו ואין נספרה עם האחרות טרפה. מחזיר את הריאה כלפי הבודק אם ג' מיטין וב' משMAL כשרה, אוזן הריאה שיבשה ואין הרוח נכנס בה טרפה. ריאה שעומת נספהין אותה בקיין מניחין אותה בספל מים קרים ובחרף במים חמים ונופחין בה אם הימים בורחין אילך ואילך בידוע שניקבה וטרפה. ואם לאו לא ניקב קרום העליון אלא התחתון והרוח מטווב בין הסימפונות ובשרה. ריאה שנשפכה בקייתון מביאין לה כל קונייא ושפכין אותה לתוכו אם יש בה מאותם הנגידים שהם סימפונות שלה בידוע שנתחתכו ונפקו וטרפה ואם אין בה כלום כשרה. ריאה שנרכבה בדופן מפרידין בסכין דק אם אין מבצתת הריאה ואין יוצא הרוק הימנה כשרה. ואם לאו טרפה. והני מיל' באוניין אבל באומות טרפה. בהמה שנפלה מן הנג' ואין ידוע אם דחפתה חברתה או היא נפלה מלאיה חוששין שמא תנكب הריאה. תרנגולת טרפה. ביצתה אסורה. עוף שנשברו ברעיו למטה מן צומת הגידין כשרה. למיטה מן צומת הגידין טרפה. מקום צומת הגידין בארכובה מקום שהגידים צומתים ובעוף כיוון שאתה מנפץ צומת הגידין הם ט"ז חוטין אם נפקק אחד מהם טרפה. בהמה שנשבר בה עצם ויוצא לחוץ אם העור והבשר חופה את רובו כשרה ואם לאו פסולה. כל בהמת וחיה שיש בו ספק לישוע נחש תעשה בשפוד אם מתנפלה אם בידוע שטארם הוא אסור. השוחט אמת ובתא ביום א' בטoid היי סלקין אותו על השני והבשר מותר לערב. ואותם יאת בנו אינו גונה בעופות. והשוחט ונתנבלת בידו מותר לשוחט. בנה אחראית מפני

שאינה שחיטה : (טוטענינו)

פס'. את זה תאכלו .. ממשמע שנאמר אבל את שיש לו . ידענו, אל תאכל את שאין לו . ולמה נישנו ליתן עליו עשה ולא תעשה . טכל אשר במים . לרבות בורות שיחין ומערות . כל אשר לו סנפיר וקששת . סנפיר אלו בנפים ששוחין בה בתים . קששת אלו הקליפין . ובכן הוא אומר (ס"ל י') ושרוון קששים (ל'ג) פחות משניים שנא' קששת (בitem) [במים] כלל . בitemים ובנהלים פרט . בitemים זה הגدول שנאמר (גלאי' ל') ולטקה המים קרא ימים . נחלים אלו נהרות אין לי אלא ימים ונחלים שהם בימות הנשטים ובימות החמה . ומניין לרבות כל מים ת"ל (בitem) [במים] . אוטם תאכלו . לרבות טהור במעי טמא מה שאין כן . בבחמה שהבהמה הנולדת מן הטמא טמא ומן הטהורה טהור . אבל בדים היוצא מן הטמא והוא טהור לפי שאין נידוליו בו :

פס'. וכל אשר אין לו סנפיר . אע"פ שעמיד לנידל לאחר ומין הויאל ועכשו אין לו אסוריין . אבל היי לו והוא משירן בשעה שעולה מן המים מותרין (לו) בנון אكونס ואתונס וכולן טבוארין במקצת ע"א ובשחיתת חולין . (לו) וסימן אחר עוד בדים כל שאין גבוי^{*} שווה אלא צד א' ארוך . הצד א' קצר אסור עד שיהא שווה בשוה (ל'ג) וכסימני ביצים כך סיימי קרבידנים כל (שבודת וענולגלה) [שבודת וענולות] ראש אחד כדר וראש אחד חד טהורה . שני ראשיה חדין שני ראשיה כדין טמאה . חלבון מבחוין וחלפון מבפניהם משבחת לה טהורה ומשבחות לה טמאה . הלמן וחלבן מעורביין וזה בזורה בידוע (לו) גלו ז' גבו וזה סימן ילה פצעין גזונזין . פצעין זום אצטאס לאט כאנטן לאט גאנזין לאט ואמ .

באור הר א"מ

(ל'ג) פחות משניים . ולein קפוקטיס פחות מטניש לג' ועיין נס"ב פלונטן זה : (לו) בנון אكونס וכו' . (חולין ס"ו ע"ג) וע"ט נס"ג כי כו"ה פמות פרטיס על דניס ועיין (ע"ה ל"ג) : (לו) וסימן עוד בדים וכו' . זכ' לנידל חדט צלט נכיהו כל סמגניות ופלט כו"ה לכנייד מדעתו סימן . צלט נמלט גאנמלט וצטעלט לנידי סימני ביצים : (ה'ג) זסימני ביצים וכו' . (ע"ה מ' חולין ס"ג) פ"ג :

פסקתא

פרק שמינית פרשת זוטרת

פרק י'

שהיא ביצת השוען: מכל נפש היהה. או היה הים. נפש. לרבות רגנים קטנים
פם. ושקין יהיו אלבם. לאכור את צירן ואת רוטבן (לט) ואת הקופה*) שליהם. לכם.
ללמד שפטותךין בהנאה לטברם לעובד כוכבים. ושקין יהיו לכם. לאכור את
עירובייהן. כתה יהא בו ויהא אכור שיערו הכהנים. בבריתא קרוב למאתיים דתניא כל
גרב' שהוא מוחיק מאתיים ובו דג. טמא צירו אכור. רבי יהודה אומר רביעית בכתאים
או"פ' שככל האיכוריין שבתורה בששים ציר דג. טמא אחד מרבעית הלוג בכתאים
(ט) שהם בכתאים ק' וצ' ושנים רביעית למדנו שאיכור ציר דג. טמא קרוב למאתיים
אחד בקצ"ב. מבשרם. ולא העצמות ולא התנפליין שלhn. זאת נבלתם. תשקצו.
פם. כל אשר לו. פנפיר וקשחת במים. מהבא למדנו (מל). שם אין (לו) כלל הוא
אכור. אבל יש לו במים ואין לו בשעה שעולה מן המים מפני שהוא משירן מותר:
פם. זאת אלה תשקצו מן העוף. הבמיך שקי' דגים לשקץ העוף (מכ) לפי שבבראשית
ז' ג' הקדמים דנים לעופות וכאן המכיד עופות לדנים. (מג) זאת אלה. לפי שהיו
התהוריין טרוביין על הטמאין בא הכתוב להודיע על הטמאים שענן עשרים. כאן לפי
שבמשנה תורה הוה לפו מהם והוספו. תשקצו. לאכור צירן ורוטבן והקופה ואת
בציהן ואת עורותיהן ואת עירובייהן. מן העוף. להוציא החרטום והצפרנים והכנפים
והנוצח. (מל) לא יאכלו. לחיבת המאכיל כאוכל. שקי' הם. באכילה אכוריין ובנהנה
מותרין. את הנשר. מה גשר דרים ואוכל אף כל ביזא בו. איה. היא דיה האטורה
במשנה תורה. הראה. היא הראה שראויה ביזה. זאת כל עורב לטינו. להביא ערב
העטמי וערוב הבא בראש יונקים ותורזין והסנונית:

העמקי ועורב הבא בראש יוניס והזרזיר והסנוגית :
פס. ואת בת היינה . בת זו ביצת היינה . יצאת זו למד על כל הביצים של עופות
טטמאים (מ"ט) יענה . הם היוניים אשר במדבר שאינה חוזרת על בניה לעולם .
ובן אמר ירמייהו (ט"כ ז) בת עמי לאכזר כיינים במדבר ; ואומר (ט"כ ח) ואבל בבנות
יינה . אבל התנים אע"פ שהן מניהין ילדייהם עוד חזוריים ומנייקים . שנאמר (ט"כ ז)
גס תנאים חלצו שד הניקו גוריהן . ואומר (ט"כ ח) טפפדי כתנים . שטצערין בניהם .
ואת הנץ למשינהו ; למשינהו ד' פעים כנגד סימני טהרתה ; לא אצבע יתרה ; ולא זפק
וקרכבנו נקלף ; ואינו דורס ואוכל ביצא בהם מותר . את הכם ואת השליך ; זה השחר
השולח את הדנים מן חיים . ואת החסידה ; הוא העוף הלבן הבא קרוב לחג המצות
וכה"א (ילמ"ח) גס חסידה בשם ידעה מועדייה . ותור וסיס ועגור (ט"ו) (ידעו) [שמרו]
את עת בوانה . ואומר (הלי"ס קל) חסידה ברושים ביתה . ואע"פ שיש לה סימני טהרתה
שקרקננה נקלף לפיכך נזכרו אלו העופות . מלמד שיש מהם שיש להן סימני טהרתה והן
אסורים (ט) כנון הנמל והשפן והארנבת והחזיר . נעופ טהור נאכל בנסיבות דור אחר
דור כגון האווז (ט"ט) ואווז בר ותרנגולת :
פס. כל שרצ העוף ההולך על ארבע ; כנון הצרעין והובובין וחדבוריין והיתושין .
אך את זה תאכלו מבל שרצ העוף ההולך על ארבע ; (ט"ט) יכול הכל יהא אסור
(*) בס נערוך גם קופת נו"ז ועמ"ז ט' .

בָּאֹרֶה הַרְאָסֶם
(נפ) ואת הקופה. א' סוף רומג פנקרט: (מ) שם בסאותים קצ"ב. (חולין ג"ט) ומ"ט נרט"י וכוכו
כלנרי. כמתן: (מל) שאם אין לו כלל, הוא מוסול, אבל וכו' כ"ע ופי' דוקה אין לו: (מכ) לפי'
שבראשית: סיינו נפ' בלהקית בעמ' סנרייה: (מנ) ואת הלה תפקדו וכו' נפי פסי כ"ע: (מד) לא
יאכלו לחיב הדמאניל באובל. סיינו המלכילד נקפייס עיין לפ"ז כהומס וכ"ה (יבמות קי"ד) ועי' כת"ל
ונק"ה טגיליכל מועצת פיח'. וכן כתוב כמושחי כסילוטו וכלהרים הרכשים. ווחכם"ע: (מה) יענה הרם הייענים
וכוכו. עיין (מולין ס"ג נ"ב) וצ"ע קמת כי דרכותיו חיינס כמו סכוון זס ע"ז: (מו) ידרעו את עת בואנה.
קיינו טנליים נחלה ליהנין טמון. להן האמונות ונקריה בלטוננו (כוטעל): (מו) בגין הганל וכו'. ומה סכני
למה פירנגב לטגי דליה מנהמות וחיות טמלחיס על עופות כי נכס נאלך. כתני טימני מלאה. ובעוף חס יט
לו כיטן ח' טהרה רק טהיינו דוכס נאלך במקולה וצ"ע: (מה) ואזו הבר. סמחבל. התייל. סחווז הגל ועי'
בצ"ע ונטלי כליו: (מג) יכול הכל יהו אסור וכו' יכול הכל יהו מותר וכו'. אלesson חיינו מדורדק
ועיין

פסקיתא פרשת שמיני זוטרתא

62.

ת"ל את זה תאכלו מכל שריין העוף. יכול הכל יהא מותר ת"ל ארבה יסלים וחרגל והגב. אשר לא כרעים. לא כתיב לו קרי למדך שאפילו אין לו עכשו ועתיד לנDEL לאחר זמן בשער. כרעים ממועל לרגליו. שכנפיו וקרטוליו חופין את רוכבו ע"י הדחק כשר: פס'. את אלה מהם תאכלו (ג) את הארבה לטינו. לטינחו הרבה ה"א כיצד הוא למד מן חכמוץ מה ארבה מפורש שיש לו ארבע רגלים וארבע בנים וקרטולין ובכנפיו חופות את רוכבו. ובכל שריין העוף אשר לו ארבע רגלים שקין הוא לכם. אם יש לו חטש טהור. שקין הוא. פרט לעירובו מבאן אסרו חגבים טהורים לא פסול את צירן. זה החומר בדנים מבחנים. שענינים טמאים צירן אבור ובחגבים צירן מותר. וכן (ה) הניגן העיד רבי (יצחק) [צדוק] על ציר הגבים טמאים שהוא (אסור) [טהור]: פס'. ולאלה התמאו. بما שעמיד לומר ולא במתה שאטר למעלה דנים ועופות והגבים אלא במתה שעמיד לומר לכל הבהמה. כל הנוגע בנבלתם יטמא עד הערב. אינו טועון כי בום בנדים וכל הנושא טועון כי בום בנדים. ומה בין טומאה בהמה טמא לנטמא נבלת בהמה טהורה אלא שטמא נבלת בהמה טמאה טועון קרבן בביית המקדש כמו שנאמר בפרשת זיקרא או נפש אשר תנע בכל דבר טמא או בנבלת - היה טמאה וגו' :

פס'. לכל הבהמה (ג) להביא את השיליל. אשר היא מפרשת פרסה ושבע איננה שופעת. הטע אונך ושמע איזו היא בהמה זו שהיא מפרשת ואיננה שופעת אם בוגם היא כתיב ופרסה איננו מפרים ואם בשפן היא כתיב ופרסה לא יפרים. ואם בארכנתה היא כתיב ופרסה לא הפרישה. (ג) ואם בחזיר היא כתיב בו מפרים פרסה הוא ושבע פרסה אלא לא בא הכתוב למדך אלא כלל לכל הבהמה שיש בה אחד מסימני טהורה הויאל ואין בה שלשת סימני טהורה הרי נבלתה טמאה להיות טועון כי בום בנדים. ואבר מן החי ממנה טמא ולו גין האמור בתורת כהנים בעניין ולאלה הטמאו. והלא ההזיר מפרים פרסה ושבע שבע יכול לא חטמא בנבלתו או אבר מן ההיא טמן ת"ל ונראה איננה מעלת טמאים הם לכם. לרבות הציר היוצא טמן. ד"א טמאים הם מלמד שהן מצטרכין זה עם זה. הנוגע בהם יטמא. להביא בהמה טמאה :

(ג) שלא היה [שהיותה] מטהורתה :

פס'. וכל הוילך על כפיו. מוטס על עניין ראשון שתהא נבלתם טמא במנע וטעוני כי בום בגדים במשאן. הוילך על כפיו. זה הקוף והדזב והבלב והחגול. בכל החיים. להביא את הפיל... כל הנוגע בנבלתם יטמא עד הערב. (ג) נאמר לטעין ונאמר ליטן אלא שהעלויונים באבר מן החי והתהותנים (ג) באבר מן המת. מה אבר מן המת שאין לה הלייפין :

פס'. והנושא את נבלתם יכbs בגדיו. מלמד שהנושא טמא בגדים. טמאים דמה לכם... הם מיטמאין ואין טמאין לא אובלין ולא משקון ולא כלים במשא והנושא ולא הנישא לכך נפטר המת טמאין ולא אחרים :

פס'. וזה לכם הטמא. תנן חותם בטסבת טהרות אבות הטומאות השרצן ושבבת זרע וכו' ותנן בפסקת שבת. שכונת שרצים האמורים בתורה הצדן והחולב. בהן חייב

באור הרא"ם

ועיין נח"כ ונק"מ: (ג) את הארבה לטינו ואת הסלעם לטינו. זה סלום רכה ק"ה יטילת קול מלעם. ועיין נח"כ גס (חולין ס"ה ע"ג) דוכס למיינו ד' פעמים: (ג) וכן הניגן. (עדיוות פ"ג) סעיף ל' צדוק על פיר דגיס טמليس טקוול טכויל כז"ג וכ"ה ג"כ נח"כ: (ג) להביא את השיליל. נח"כ מפסיק ציסיס להנילathy ממענו מטמא: (ג). ואם בחזיר וכו'. וסיפר דקליל והול גרש לנו יניר: (ג) שלא הפסיק צחיטה מטכלחה כז"ל. וכ"ה נח"כ וכיינו לך טמפה כדין הטף כויה נכילה: (ג) נאמר לטעין נח"כ דרכך זו סבוי. פעמים כתיב נקליל כל קוגנות נבלת: (ג) באבר מן המת וכו'. נכלן ג"ע עיין נח"כ דרכך זו ה"ס נבלת למלטה למש נבלת למלטה הילו עליונים נבלת מן כתוי ומחווים נבלת מן כתם וככל דין כויה וכו' ע"פ הילין נבלון נבלון לו תליפין לנו נבלמל סס כי נבלמת לנו מבלמו טוס להניל מה כתמי טיסיס לו תליפין. רק דרכך או נבלמל מהלטה נבלפל פ"ד יכול אף נבל כלום מן כתוי יטמול ח"ל נכילה מה נבלם פלון לנו תליפין להניל מן כתמי טיסיס (ג) נבל כלום פלון לנו תליפין חיינו מענה) ועיין נ"כ (חולין קב"ה): להניל יכול נבל כלום כתמי טיסיס לנו תליפין מה מיטה תלינית עוזה תליפין אף כל טמיינו עוזה תליפין.

פסקיתא · פרשת שמיני · זוטרתא

๖๔

פס. מכל האוכל אשר יאכל : (ס) למדנו לאוכל בהמה שאין טטמאין באoir כלו , חרש שנאמרה אשר יאכל . ד"א אשר יאכל פרט לאכל סרוח . ד"א אשר יאכל מלמד שאין אוכלין טיטמאין פחותה מכבייצה שכן אין אכילה פחותה מכבייצה : אשר יבוא עליו מים יטמא . יכול אין לי אלא מים ומניין לרבות אף הטל והיין והשפן והדם והדבש והחלב ת"ל וכל משקה . יכול שאני מרבה אף מי תותים ושאר מי פירות ת"ל מים . מה מים שאין להם שם לווי יצאו מי פירות שיש להם שם לווי . אשר ישתה בכל כלי יטמא . מלמד שאין המים מבשירין ליטמא אלא אם היו בכלים : (ס) יצאו בבורות שיחין וסערות . ואם נתקבלו בכל הלי הני מבשירין לטומאה עצמן : אשר ישתה . פרט למשקה סרוח . ד"א אשר ישתה להביא שהישב עליהם לשתייה שהן מבשירין . בכל כלי יטמא . מלמד שהמשקין טטמאין את הכלים דברי ר' יהודה . רבי יוסי אומר אין טומאת משקין לכלים מן התורה אלא בדברי סופרים :

פס. (ס) ובכל אשר יפול מנבלתם עליו : בין באבר מן החיה בין באבר מן הפת בין מנבלת עצמן : מנבלתם . ולא מן העצמות ולא מן השנינים ולא מן הצפרנים ולא מן השער : תנור . בוטן שהוא שלם ולא בוטן שהוא נטווץ שנא' תנור ובירם יותע את שיש לו נתיצה יש לו טומאה כנון כל הרש ואת שאין לו נתיצה מהו את שצער נתיצה טמא . ד"א תנור ובירם יותע את שיש לו נתיצה יש לו טומאה כנון כל הרש ואת שאין לו נתיצה אין לו טומאה פרט לתנור של אבן ושל מתכת וכירה של אבן ושל מתכת והוא הדין לכל כל אבנים וכלי גללים (ס) שאין מקבלין טומאה . מכאן אמרו במסכת בטהרות כירה של מתכת ושל אבן תהורה וטמא טשום כל מתקות . טמאים הם . (ס) מלבד שטומתין לקיימן לצורך אחרות : וטמאים יהיו . יהיו לרבות ידות הכלים מכאן אמרו האבן היוצאת מן התנור טפח וטזחכירה ג' אכבעות החבור של החבור לטמא טמא . בכך נאמר . וטמאים יהיו לכם לצרכיכם למני גללים ולעבדה :

פס. אך מעין ובור . לפ"ז שאמר תנור ובירם יותע (ס) הצורך . לומר אך מעין ובור יוציאו מן הטומאה . מעין שנעשה במעשה בראשית בידי שמים ובור שטעמי בידיהם אל שטוחבר לקרקע : טקה מים . מלמד של דבר טהרתו בטין טקה . יהיה טהור . הטקה יהיה טהור . ולא הרים יוכלו יש בו . אפילו ארבעים טאה ת"ל טקה מים יהיה טהור . מלמד שארבעים טאה אין מקבלין טומאה . ונוגע בנבלתם יטמא . מה בא למדינו לימד שאפילו בתוך המים הנוגע בשערץ והוא בתוך המים שהוא טמא עד שיזוק את השערץ . מכאן אמרו החטובל והשערץ בידו אפילו כל היום יכול לא עלתה לו טבילה . ור��ן מיד נטהר :

פס. וכי יפול מנבלתם : יש מנבלתם . טטמא ויש מהם אינה טטמא פרט ליבש או שאינה יכולה להישרот . על כל זרע זרע אשר יזרע טהור הוא . מלמד שהורעין שטומטאין שורען טהורו :

פס. וכי יתן מים על זרע ונפל מנבלתם . בא ללמד על השערץ שלא יטמא את הזרעים (ע) אלא בהבשר יכול ע"פ שלא חייש בעלה ת"ל יתן כתיב יtan וקרינן יותן מה יתן דניחה ליה אף יותן דניחה ליה . ונפל מנבלתם עליו . לרבות אפילו ידות כנון (על) ידות האשכולות (וכשל) [וידות] מכבדות תמרים . (ע) יכול ואפילו בסוף ת"ל הוא *

* הלו נ"ל ידות האשכולות וכשל (פסחים ע"ז, 1) ומכבדות תמרים .

(ס) למדנו לאוכל בהמה וכו' . סיינו דזוקם מילל הדר ממול ולו מילל נטמא . וע"י מ"כ : (ס) יצאו בבורות וכו' .ليس מקליס פומלה . נמלוכיס : וע"י נס"כ : (ס) וכל אשא יפול וכור . עיין דרשא ז נס"כ ונכחן ג"ע : (ס) שאין מקבלין טומאה . פ"ז פומלה כל הרים טטמאין מוליאו : חכל פומלה כל מכתום יטס לנו טמיס : (ס) שטומת לקיימן לצורך א-דרת . פ"ז לדע טימל מדכמיב יוקן טטסן לקיימן כטס טמיס ה"ע טמיס כס חכל מוחל לקיימן . לטס טמיס : (ס) הצורך ל.מר אך מעין ובור וכו' . פ"ז לטס לינס מקליס פומלה חכל טוף לטנטס מקום יקיס עכוב וללו המטיין לו סגנתי גלן נמחונך לינס מקליס פומלה וגעג' : וגמ"כ ליחם דרשא זו : (ע) אלא בהבשר . סיינו טהכער . גאים וסיינו טהכוב כמו טמאים : (על) ידות האשכולות . וידות מכבדות תמרים ג"ע וע"י נס"כ כי אין טטונן טוּה : (ע) יכול אפילו בסוף : סיינו לטאות טלאס כנני סגניטה ונמנפלו מפה ל.מר :

פָּסִיקָתָא

פרק שמן

זוטרתא

ל

(עמ') הדוי זה מיתה ודאי. פ"ז וזה מכל מן חי לנכיה בכתה טמלה פ"ז אף שטהטן היו טהיטה מטה לטהה
 פ"ז נגילו: (על) להביאו בין טמונת כב"ע טהטו טהיטהו מטהחו מילו נגילו: וכמ"כ היה טהו נגוח נזה:
 (עמ') יכול תהא נבלת בהמה טמאה וכוב'ך עיין כת"כ זתק"ה טהורי נדרת זו: (עט) יבול נבלת
 שף ממול. מן קבוצת וגבלה נרמא מק"ז (סיעו ק"ז מנבלת סעוף) ח"ע נס. זה הות ממול בכיהם כבניהם
 וחין הות ממול נבלת בהמה ממול בכיהם לבליטה כב"ע. וכ"ה כת"כ וווח"כ מהיל ה"כ למה מלמל וכחוכל
 וט' כב"ע וככלה מזוגת: (עמ') יכברם גנדיו כולם כלהת כב"ע ועיין כת"כ: (עמ') להוציא שבחור
 הקטניות. וסיעו כי היו טלו נחלן. ועיין בכט"ז חמוץ: (עמ') לא חלהלו יכל יהלום לתינוקות
 ח"ע זה הילל כב"ע. וכ"ה כת"כ. ודע כי נס כת"כ ט"ט סופ': (פ) ורבה מפשיות נלקס כב"ע. וביקום
 יהלוני (פסיקתא) ה א

פְּסִיקָתָא   פָּרָשַׁת שְׁמִינִי   זֶוּטָרָתָא

טכרים על מנת שתקבלו את המצוות שכל המורה בעול המצוות. מודה ביציאת מצרים. להיות לכם לאלהים. על כרחםם. והייתם קדושים כי קדוש אני. בשם שאני קדוש.

פס'. זאת תורה הבאה והעופ. (על) מלמד שצרכין הוראה בישראל להזuir את ישראל בכל עת. זאת תורה הבאה והעופ. שאותה הבאה לעופ לשחיטה מן הצואר. ובכל נפש החיה הרווחת. חור על איסור והיתר. הרווחת. בטעים. אלו. דנים. ובכל נפש השורצת על הארץ. אלו החנבים. למה בא להבדיל שני' להבדיל בין הטמא ובין הטהור. ובין להבדיל בין חטור לפורה אלא. להבדיל בין טמאה לך. בין שנשחת רוב הקנה לשלא נשחת רוכבו. וכמה בין חציו לרובו טלא. שערה. ובין החיה הנאכלת. ובין החיה אשר לא תאכל. ולהלא כבר הם מפרושים ולמה. בא אלא ללמדך ולהבדיל בין טמאה טריפה. ובשרה לפסולה. אשר לא תאכל. (פנ) ליתן לך. אורה לחיה. ברוך שבחך בעטו ישראל וקדשם לשם קדשו:

פָּרָשַׁת אֲשָׁה כִּי תָזְרִיעַ

כַּהוּג מֵצָא אֲשָׁה מֵצָא טֹב וַיַּפְקֵד רָצְוֹן מֵי (מְלֵי י"ח)

בּוֹא וראה כתה. טוביהasha שהרוי הכתוב קורא אותה מציאה טוביהasm. באשה מטש הכתוב מדבר הרי נקראת טוב; אם בתורה הכתוב מדבר הרי הטשילה הכתוב באשה לסתך שבחה של אשה טוביה. וכן הוא אומר (מל"י ג) אשת חיל מיימצא. וכן רוד אמר (תכליס ג) על זאת יתפלל כל הסיד אליך לעת מצוא. ודרשו בו רבותינו לעת מצוא אשה. ורבותינו אמרו הרוצה שילמוד תורה בטהרה ישא אשה. וילמוד תורה. וכן אמרו בן עשרים ולא נשא אשה כל ימי בהרהור עבירה. וצריך אדם שישא אשה ההונגת לו לפיה שהבניים הולכים אחר האשה והנקבות אחד האיש. וכך הוא אומר אשה כי תזריע. וילדה. זכר. ואומר (נכחות כב) הנה ילדה מלכה נס היא בניים. ובתואל ילד את מלכה. ובתיב. (לט"ל ג) ובת לב עכבה. ואומר (נכחות מו) ואת ידינה בתו. למදנו שהנקבות נתלו באנשים והוברים נתלו בנשים. וכך נאמר אשה כי תזריע. וילדה. זכר. וכל כך לטה לפיה שם האשה מזורעת תחליה. يولדת. זכר. האיש. מזורע תחליה. يولדה. נקבה. ואם הזריעו שניהם يولדה תאומים זכר ונקבה. או שתי נקבות או שני זכרים בומן שהזרע מתחלק לשניים. ד"א אשה כי תזריע מה כתיב; למטה טן העניין. והתקדשותם והיותם קדושים לאחר שהזהיר הקב"ה את ישראל להיות קדושים והבדילים טן הטמאות משקוצי היה ועופ ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל נתן להם מצות טהרות. גוף ולפי שיש בזכר מצות הטילה הקדמים. הזכה לנקבה לכך. נאמר אשה כי תזריע. וילדה זכר. ויידבר ה' אל משה לאמר. דבר. אל בני ישראל דבורה. אל משה דבר אל ישראל שליח נאה לשולחו שלא היה משנה משליחתו. ישראל בעניין זה אין העובדי כוכבים בעניין זהה לפי שכחוב (ויקלט ט) והורותם את בני ישראל מטומאתם ולא יטותו בטומאות בטמאם את טשנני אשר בתוכם ציריך להפריש את היולדות מביאת המקדש לבך נאמר דבר אל בני ישראל. לאמר. להזuir נשותיהן. אשה. אחת ניירות ואשה משוחרת ושפה. כי. לבשיהה. תזריע. יש לומר שהוآل לשון נקבה שהביא הכתוב אשה כי תזריע כמו אשה כי תהיה זבה. ויבא על מדרש שאמרנו למטה שהוציא הכתוב מצוה זו על לשון אשה כי תזריע. כמו אשה כי תזריע ללמד. שאם האשה מזורעת ראשון היא يولדה זכר. ויש לומר תזריע לשון זכר כטו תרבייע כלאים. (לט"ג מ). ובחבל תשקייע. והיא מצוה על האיש. וכן הוא אומר אל בני ישראל.

בָּאוֹר הַרְאָם

לחוני מקיים כי. ומגנש הפתפץין וטילוטו תפפטוץ. גמאנטיו: (על) מלמד שצרכין הוראה וכדו. כמו טמיסיס בין נטפט לוכ אקה כו': (פנ) ליתן אורה לחיה. עיין ס"ג ופי' ק"ה ווילר נכוון פירוטו. אלהון. מזקה למש כיינו. מהן מון. כמו:

פְּסִיקַתָּא פָּרָשַׁת תּוֹרֵיָע זֶוּטְרַתָּא

לְדָ'

לאמר אשח כי תורייע כלומר אם תעבר האשה וילדה זכר ? פתח בזבך לפניהם עליין
בצאות חטילה. וילדה. כל שתلد . בין בן תשעה ובין בן שבעה ובין ששה
ובן חמישה ובין ארבעה ובין שלשה . ומניין לטפלת סנדל או שפיר או שליא והיו צא
מחותך תיל כי תורייע וילדה וכבר כל ורעד שתلد . יכול הטפלת כמין דין ותנבים שקצים
ורטשים תהא טמאה תיל זכר . מה זכר מיוחד שיש בו מצורת האדם יצא אלו שאין
בهم מצורת האדם . יכול הטפלת ברית ראש שאין חתוך ברית גוף שאין חתונו
הואיל ויש בהן מצורות האדם תהא טמאה תיל וטמאה שבעת ימים ובאים השמשין
יטול בשער ערלהו מה זה מיוחדר שהוא ראוי לברית נשמה יצא אלו שאין ראויין
לברית נשמה . הטפלת שפיר מלא דם מלא מים מלא גננים אינה חששנה לוילד . אם
היה שפיר טרוקם תשב לזכר ולנקבה ; פירוש לחומרא בטהריה הובר לן של זכר ולא
ס"ו ימים וטומאת הנקבה שבועים ולא שבעה ימים בלבד . (ה) וצריכאה לישב שבועים
בדמי טומאה ולג' בדמי תורה . ואיזה הוא שפיר טרוקם . אבא שאול אומר תחלת
בריתנו נויתו בעדשה פיו פתח כחוט השערה . שתי עניין בשני טיפין של זבוב
דאי ומקורבות זו לו ? ונקבת נדונת כחוט השערה ואין לה חתוך ידים ורגלים :
(מוכרת זיכרלה) . (ליבג.) הלא כhalb תיכון וכגבינה תקפי אני . עור ובשר תלביישני
ובעצמות וגידים תסוכני . חיים וחסד עשית עמידי ופקודתך שמירה רוחי . ואין בודקין
אותו בתים מפני שהמים עזים וטורדיין אותו אלא בודקין אותו בשמן שהשמן רך
ומצחצחו ואין רואין אותו אלא בחמה . כיצד בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם
נקבה היא מביא קיסם שראשו חלק ומגען באותו מקום התורף אם מסבך
בידוע שהוא זכר ואם לאו בידוע שהוא נקבה . נקבת בשערת סדקה ושני זרועות
כשני חוטין של והורית של שתי ושתית ירכות בשתי חוטין . של והזריות . דרש .
שלMAILI למה הولد הו מה במעיו אמר מקופל ומונח כפינקס ושני ידיו בין ברכו פיו
כהום וטבورو פתחו ; אוכל מה שאמו אוכלת וזשותה מה שאמו שותה . ואין טוציא
רעד שמא יתרוג את אמו וכיון שיצא לאoir העולם נפתח הפטום ונכתם הפתוח
שאלטלא בן אין יכול לעמוד אפילו שעיה אחת וכו' מפורש במסכת נדה תנן רבנן
שליא תחלתה דומה כחות של ערב וכופה דומה בתורות וחלולה בחוצרות . ואין
ישליה פחותה מטפה . רבנן שמעון בן גמליאל אמרה שליא דומה לקרקben של תרגנולין
שהדקים יוצאים הימנה והינו דתנן באבות עקיבא בן מהלאל אומר הסתכל בשלשה
דברים ואין אתה בא לידי עבירה רע מעין באת ולא אתה הולך ולפני מי אתה עתיד
ליთן דין וחשבון . ושלשתן מפסק חזקה (קלה יג) זכרו את בוראיך בימי בחרותיך
קרי ביה בוראיך שאתה ליתן דין וחשבון לפניו . (ב) וקרי ביה באיך בנו
שמלה ושלמה . זה מקומו שבאה . וקרי ביה בורך וזה הקבר שנא' (פס) ונרוץ הגלגול
אל הבור . וילדה זכר . לבך נקרא שמו זכר לחייב לובור את בוראו את מצותיו ולידע
כי לך נוצר זכר נולד וכל קיים . לפיך כל אחד ואחד חייב לומר בשביבי נברא
העולם לעשות נחת רוח קלוני . וטמא שבעת ימים ; היא טמאה . ואין הولد טמא .
זה הוא שאמר רבוי אליעזר קליר המת בבית טהור יצא מן הבית והוא טהור
והבית טמא ; וילדה זבר וטמא שבעת ימים ; היא טמאה . ורואה בדורון מה
שאין בן בנדיה הנדה סופרת . אחד בשבת (ג) והשני בשבת סופרת עוד שבעת
טלייה אחרונה כגון שלדה האחד . באחד בשבת (ג) והשני בשבת סופרת עוד שבעת
ימים . טשום שנאמר וילדה וטמא שבעת ימים רצופין זה אחר זה . כי נחת דותה .
תקישו ימי נחתה לימי לידתה מה ימי נחתה אין רואין לזוכה ואין ספירות שבעה
עליה מהם אף ימי לידתה אין רואין לזוכה ואין ספירת שבעה עליה . טהם ; פירוש
שהיולדת זכר אסורה לבעה ז' ימים ויום . שביעי . לערב שהוא אור יום . שמנוי טובלת

ב א ו ר ה ר א ס

(ה) וצריכאה לישב שבועים ברתי טמאה ; ולג' גלמי מסלה ; פ"י ג' ג' נלו דוקל כי גלך ג' ג' לחצוג
- ז' פגנווט גענוי מימי טומלה נטוך פ' ג' גלמי מסלה . כי חולין זכל קול : (ג) וקרי ביה
באוריך ; ג' קודס ג' . כמו טמלה ולטמא הומיות היפות : (ג) והשני גטני נטני סופרת טוד זכו'
ג' ג' ג'

פסקי כתא פרשת תורייע זוטרתא

ומותרת לבעלה. ואע"פ שראתה דם בכל אלו ז' ימים אינה קובעת כיובה שתהא צריכה שבעה נקיים כדיין היזבות אלא מותרת לאלתר ואין סופרת שבעת הימים עולה מהם שם ילדה בזוב כופרת שבעה ושבעה שבעה לידיה זו נקיים אחרים : ולפי שהיא חוליה מן הלידה אינה טובלת לאלתר עד שתבא בכח לפि שפטם يولדות חולות רוותה לטמא. לרבות את בועלה : (ג) רוותה לטמא. לרבות את היולדת בזוב שם הייתה זבה קודם הלידה ויולדת בזוב שלא תאה טהורה עד שתבוא ז' נקיים והשופעת מתווך שבעה לאחר שבעה וכן לנכבה ביוםיה או מתווך שלשים ושלש לאחר שלשים ושלש וכן לנכבה ביוםיה רב אמר מעין אחד הتورה טימאות והتورה טירתו והלכה בדבריו. ואע"פ שלא הפסיק בין דם טמא לדם טהור או בין הטהור לטמא, ביום טומאה

טמא בימי טהרה טהור :); פס'. וביום השמיני : ביום ולא: בלילה : וביום: לרבות כל הנימולין שלא יהו נימולין אלא ביום. וביום השטני. מלמד שבכל היום כשר למליה אלא שהוריזים טקדייטין לטוצאות שנאמר (גלהמתית כג) וישכם אברהם בברך: השmini: אפילו: בשבת. ימול. זה מצוה על האב למולו לא מלו אביו מצוה על ב"ד למולו לא מלוחו ב"ד מצוה עלי למול את עצמו ואם לאו. הרי הוא בכורת שני' (סס יד) וערל זכר אשר לא ימול: וגוי: מדרש שאלו תלמידיו את ר' שמעון בן יהאי מפני מה אטרה תורה טילה לשמנת שלא יהו הכל שטחים ואביו עצבים לפיכך: שהות המיליה עד שתצא מטופאה לטהרה. דרש רבא מאיר דכתיב (גמלכט כג) מי מנה. עפר יעקב ומספר את רובע ישראל מלמד שהקב"ה סופר. רביעיותיהם של ישראל ואומר מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה. דרש רב יוסף (חכמים קלט) אודך על כי נוראות נפלאות נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מادر: בוא וראה שלא כטדת הקב"ה מדתבשר ודם. בשער ודם צבע נותר צמר לירדה כולן. עולין לצבע מין אחד. ואילו הקב"ה צר את העובר במעי אמר וככל אחד ואחד עולה לטינו. תנורבן שלשה שותפים יש בו באדם הקב"ה ואביו ואמו: אביו טוריילובן. טמנו עצמות וגינדים וצפרנים. ומוח שבראש ולובן שביעין. אמר מזערת אדום. מטנו עור ובשר ודם ושער ושהור שבעין. והקב"ה נותן בזרוח גושטה וקלסתה פנים וידעת ובינה והשכל וראית העין ושמיעת האוזן ודבר שפתים ווהילוך הרגלים. עשרה להקב"ה ולאביו. ואמו עשרה הכל: כיון. שנפטר אדם טן העולם נוטל הקב"ה עשרה ונשארו ה': לאביו וה': לאמו. תנור רבנן שלשה חדשים הראשונים הولد בטדור התחתון. אמצעים בטדור האטצעי אחרוניים בטדור העליון וביון. שהגיעה. ומנו לצתת מטהף וירד וזו היא חבלת של אשה. תנור רבנן שלשה חדשים הראשונים תנשיש קשה לאשה. וקשה לولد: אמצעיים. קשה לאשה וופה לולד. אחרוניים יפה לאשה ויפה. לولد. שמתוך כך יצא הولد טלובן וטورو זכו'.

בנין אורה הרא"ם

כג'ע. פ"יינו סמלה למכור מלילת טמיין : (ד) רותה תטמא . עיין בchap. (ונגדה נ"ה. נ"ו) כל הסוגיות : (ה) ערלהן . וודלו דומה , מות הסוגיות וולין ספק דומה למ"ט הסוגיות כג'ע . פ"י ספק חס אוון כן קיימל דוחה בסוגים : (ו) מה מקורש שיש בו נתילת נשמה . פ"י סמיעיב מישת כמו שטמייס : (ז) לרבות يولת זכר

פה סיקתא פרשת תוריינ זוטרתא לה

ואם נקבה, לרבות טומטום ואנדוזינים, ביציו מבחוץ, טומטום-ביציו טבניים, שתהא יושבת עליהן, לזכר או לנקבה. הטהורה של זכר-וחטומה של נקבה והינו לחומרא, וטמא שבועיים י"ה יום (ח) למדנו שיש אם למקרא אע"פ שאינו כתוב - בוא"ו נדרש בוא"ו שבועים ולמה חסר ואיז למדך. שאי אפשר ללמד על המקרא על המסורות אלא על סקריאד. המסורות לדרשה בעלמא שהרי הנקבה חיסר לה טהרה ו/או ימים חוץ טום מילה וששים. يوم רצופין. ושת ימים. מה שישם סטוכים אף שששת ימים סטוכים. תשב על דמי טהרה. כדי טהרת הזכר, אך דין טהרת הנקבה שאם לא שפע הדם מתוקימי טהור. לתוכו ימי טומאה - התורה טירה. את אלו, וטימאה את אלו. חנוך חבלו נקבה מרובין. חבלו זכר מפני מה זה כדרך תשמשו בא וזה כדרך תשמשו בא. זה הופך את פניו, וזה אינו הופך את פניו. תניא רבי ישמעאל אומר טימת וטיהר בזכר וטימת וטיהר בנקבה בשם שטיטה בזכר יצירתו כיוצא בו אף כשתיטה וטיהר בנקבה יצירתה; כיוצא בה לפיכך נתנה תורה לארבעים יום. שתהא מתקיימת על ידי הזכרים שנוצרו בארבעים יום:

כט' ז ואמ לא-תטצא ידה דיisha. אין אומרים לה ללות. יש להשה ואין לה צרכו
ב'. ב' בנוון נסכו מניין שתבייא קרבן עני ת"ל דיisha. ולקחה שתי תורים. שניים
מכיאה (יח) ואינה מביאה שלשה; אחד לעולה ואחד לחטאת. בכלל טקום חטאתי
קודמת שנאמר והיתה האחד חטאתי והאחד לעולה; ואומר והקריב את אשר לחטאתי
ראשונה. וכאן הקדים לעולה לחטאתי לפי שנתחלפה העולה שנאמר לבש בן שנותו
עליה. וכתיב ושתי תורים אחד לעולה לפיכך הקדים העולה לחטאתי וכפר עליה;^ז
טلمד שנתכפרה בחטאתי. וטהרה לאכול בזבחים שהרין לבעל תורה היה היה.
(יב) והשוטים אשר באו וחדרו רחות פקרוב באו לא שערום אבותינו זיל וטעו לאסר

בְּאֹרֶן הַרָּא"ם

פסיקתא בرشת תוריען זומרתא

70

בכל קדש לא תגע זה בעלה אם כן מה הפרש בין דם טומאה ואם 'בכל' קדש לא תגע' הא כתיב ואיש כי יקדריש את ביתו ובוי אסורה היא לבנס להובנו אם הקדריש אדם את ביתו לא תבנש לתוכה בדמיה טהרה אלא בכל קדש לא תגע דמייה (רמייא) דטקדש כמו שדרשו ר' זיל היא בעניין השليل שהוא מותר ומפני אניתו הדעת אין אובלין אותו הרובה פון החכמים כן נהנו בדורות האחרונים בדורות שלא לשמש עד מלאת ימי טהרה ולא מפני שהוא אסור אלא הרשות בידו כגון הלחם שהוא מותר והרוצה שלא לאכול אין מי מפציר לו לאכול. ד"א וכפרא עליה הכהן וטהרה עיריביה טהרה אחרת מלמד שבסוף מ' לזרר וכוף שטונים לנכח (ג) אסורה לשמש כדי להפריש בין דמים הרואין לטומאה לדמים שלא היו ראויין לטומאה:

ז' וידבר זי אל משה ולאל אהרן לאברהם.

הוצרכה הפרשה לאברהם אל אהרן לפיו שעיל פיו מטמא ועל פיו מטהר או על פי אחד מבניו הכהנים והוא אחת מעשר שנדרר למשה ולאהרן.

כט' : אדם אמר הקב"ה ברأتي את האדם עפר מן האדמה והזהרתיו באזהרות הטומאה להיות פורש מן האשה כמוך לוסתה אם זכה. ונזהר (הוין לו) בנים ראיין להוראה שנאמרasha כי תורייך זילדה זכר. (ז) ואם (לאו) לוקה בצרעת לכך נספכה פרשה זו לו : כי יהיה. פון הדיבור ואילך פרט למונגעין קודם. לך. בעור בשרו. (טו) אעפ' שאינו ראוי לאילך גודל בו שעב. שאת. מה לשונך שאת יבמרה הצלת שהוא נבואה מבראה חמה. בהרות : שהיא בחורה יותר מרבע מראות נגעים. שתיבש שני ארבע. בהרת עזה כשלג שנייה לה כסית ההיכל. שאת בצמר לבן שנייה לה כקרובות ביצה כדברי חכמים. שרבי מאיר מחייב שאעפ' שהשאת לבן ותבהרת לבנה הימנה שנאמר ואם בהרות לבנה היא. ספחת. הטיל הכתוב ספחת בין שאת לבהר לבנה לך כשם שיש ספחת שאת כך יש ספחת לבהר. זיין ספחת אלא לשון תפילה . וכן הוא אומר (ט' ג) ספחני נא אל אחת הכהנות לאכול פת לחם וכן שניינו מראות נגעים שניים שאת ובהרות הם אבותיהם ארבעה התולדות להם והם הספחת של שאת ושל בהרת שאין לבנות כמו השטה ותבהרת. וכן למדנו במקצת שבועות אמר רבינו עקיבא משל דרבנן לתרי מלבי ולתרי פרבי טלבו של זה למעלה מלכו של זה ומלוכו של זה למעלה מאפרכו של זה וכו' ההלכה כגון מלכא ואלקפה רופיאלך ורופיאלך :

פירוש שאלונדים זה מזה כך מראות הנגעים לבנים זה מזה. (טו) (והוא) [זה] מלמד הוא (שמצטרע) [שמצטרע] ממנה. לנגע צרעת הנראית לבני אדם ואינו זו צרעת לפי שפחות מכאן אינה נראה. לכל. והובא אל אהרן. וזה אהרן. הכהן (ז) לרבות כהנים אחרים. או אל אחד מבניו. אפילו בעלי טומין. הכהנים. להוציא את החללים מכאן אמרו חכם שבישראל רואה את הנגעים. ואומר לכהן: אעפ' שאינו בקי בהם אמור טמא והוא אמור טהור והוא אומר טהור. והיינו דאמר רבינו יהנן מיום שחרב בית המקדש אין טהרה סמת ואין טומאה ממזורע. פירוש אין טהרה ממת אבל טומאה אייכא לפי שאין לנו אף הפרה להזות אבל טומאה סמצורע ליכא כלל (ז) שאין בהם מורה. כהן: מלמד שעיל פיכהן טהור ועל פי כהן טמא. או אל אחד מבניו. (ט) מלמד שאיפלו כהן אחד רואה את הנגעים: -

באור הרא"ם

זה קצת סמלים פגוזין זה קווין לנו קויסים יט לאחמי לקיים וטקדמס וטיחס קדוטיס לקדס לנעלת נימי טוכג כמו לקדוטים בזמן מקדום: (ז) אסורה לשמש. סיינו עונה מה. עין בפי"ד פ"י קי"ד: (יד) ואס לנו נוקה נגעה ל"ל: (טו) אעפ' שאין ראוי לגודל שער. עין זח"כ מדתיכ וסער נגע וכו' פ"ה טיסקה דזוקה נמקום קלוי לגודל שער: (טו) והיה מלמד פמגער סיינו וכו' כ"ל. וסדרת טעונרכגה נכלן עין זח"כ זכלקוט ובל' גני' וכיה בעול נכבו מלמד סוקול מגער סיינו. ומאין טף הלחיס מלכעריס מינו בסרכוליס הומו ה"ל לנגע. וכיסוכ דרכול נפי פקחות מכלה וכו' למ' ידעתי לפרכנו. וולג' ג"ל גרעח לגרדים וע"ז קלי פקחות מכלה הינה נחלית לכל וסיינו טלי' מלכעריס זה: (ז) לרבות כהנים אחרים. סיינו כאיס קלויוטיס: (ז) שאין בהם מורה. סיינו טיגל נכס טומלה: (ט) שאפי' כהן

ב' פסיקתא ז פרשת תורייע ז' זוטרתא

פס'. וראה הכהן את הנגע. (כ) שיהא נוthen עינוי בו בשעה שהוא רואה את הבשר עמו כאחת כדי להבחין בין לובן הנגע ללובן הבשר. ושער. מיעוט שתי שערות. בגע. להביא את שבתוך הנגע ושוכב חוצה לו ולהוציא את שחוצה לו ושוכב בתחוםו; שהכל הולך אחר (הנווע) [הגע] לפיכך נאמר ושער בגע הפך לבן. מכאן אמרו אם בהרת קרטה לשער לבן טמא ואם שעיר לבן קדם לברחת טהור ספק טמא. ר' יהושע אוטר כהה. פירוש מאי כהה טהור: ד"א ושער בגע הפך לבן (כ) שם עיקרו של שער מלבן ועקרו משחידר: לבן. כל שהוא לבן ולא אדום ולא ירוק ולא צהיר; וטראה הנגע עמוק אין טראה בשער מלבן. עמוק טור בשרו שעורו שחור לנבי הנגע כטראה; חטה העמוקה מן הצל. (ככ) וטראה הנגירה עמוקה טמן הדיו. וראה. שיראוו כולם כאחת. שאם היה בראש חוטמו שופעות אילך ואילך. איןו טמא מכאן אמרו עשרים ואביבה אברים. באדם אין טמאין במחיה ראשי אכבעות ידיים ורגלים וראשיאוניס וראש החוטם וראש הנזיה וראשי רדיים שבאה לפייהם חדים ואיןו נראה כולם. וטמא פס'. ואם בהרת לבנה היא. מלמד שאין למללה הימנה בנגעים. וללבוניותה כשלג שנא' (נמלנכ' יג) והנה טריס מצורעת. כשלג. ואם תאמר הא כתיב שאת לבנה. (ביבא) [הבא]: כתיב בהרת לבנה היא ואין כמותה. הפתוך. כשלג בין הטזון. הפתוך שבפיד כרם המזון בחלב שאין לבן. כל ברך: חזורה. כולה ולא מקצתה. לא הפך לבן. והטיגר. הא אם יש בה שער שחור אין טמיעה. והטיגר הבהיר את הנגע (כ) שבעת ימים. תקופה: ימיים. וראה הכהן: ביום שבעת ימים. רואין את הנגעים. אלא ביום. ואין רואים את הנגעים לא ביום: המעוון ולא בין הערים. מפני שכחה נראית עזה. ולא בצהרים מפני שעוזה נראית כהה. וכל שכן. בלילה. דכתיב: ביום השביעי. אימתי רואין אותן בשלשה שעות ארבעה בהמשה בשבע שמנה בתשעה. כהן הסומא באחת מעיניו או שכחה מאור עינוי אין רואה את הנגעים. מה يوم שיהא מאורו לא הרבה ולא מעט. אף טראה עיני הכהן שלא נתמעט אורו רואה; והנה הנגע עמר בעיניו. שאם העז והבהה או כהה והעז. לא פשה הנגע בעוז. שאם פשה וכנים כאלו לא פשה. והטיגר הבהיר שבעת ימים. שיטים שבעת ימים. עליה לו. מן המניין בין מלחני מיין בין מלפניו בין מלחרין: (כ). ר' יהושע ה' פס'. וראה הכהן אותו ביום השביעי שניית. כהן. שהוא רואינו בראשונה רואינו בשנית. ואמ טה. רואינו כהן אחר. והנה כהה. שאם העז וכחה כאלו לא העז. לא פשה הנגע. שאם כנס ופשה כאלו לא כנס. הנגע. שאם פשה. וכנים. כאלו לא פשה. אם נאמרו בשבוע ראשון למה. נאמר בשבוע שני אלא בגדירים העוטר בראשון מסניר ובשני שורף. ובאדם העומד. בראשון מסניר. ובשני פוטר (ככ) צרייך לומר בשבוע הראשון ובשבוע השני. וטיהרו. הבהיר מפשחת היא. אף. ע"פ. שנשתנו מראיה. וככט בנדיות וטהר. מלטמא משכב ומושב ומ לטמא בביתה. וטהר. מן הפריעת ומן הפרימה. ומן התגלחת ומן הצפרים:

אחד רואה את הנגעים. פ"י ט"ז נכסן וע' נח"כ: (ד) שייהיה גותן עינויו בו בשעה שרוואה את חברש. פ"י נח"כ והרכז ק"ה סילס נחוכן מחל. ולחס לרשות מה שזכה כלון לו כחוב מה שזכה: (כה) ישאת עיקנון מטבח ורוחנן מלכין עיקנון מלכין ומטבח פטחים כפ"ל. וכל"ה נח"כ וכפ"ד. דגנעים: (ככ) ומראה פניה כו'. נ"ה פ"י על כמלה לחמש וכו' וכו"ג מדרכי האמצע: (כג). ע"פ הכהן. מינו עד צימחנו נכסן: (כד) שבעת ימי תחילת. פ"יינו הסוגר שלחנות: (כה) צרייך לומר בשבוע הראשון. פ"י נסיך נליך לומך אקליה נטענו האלען וכן נטענו הצעני וכו"ה כמ"כ: (כו) יכול תחתא נכסיזן מטמל כהלה כפ"ל. פ"י קודס שנלה נכסן:

י' פסיקתא ז' פרשנתה תזריע ז' זוטה תא

פם; נגע צרעת כי תריה' באדם והזבא אל הכהן. **יבא.** ללמד על השאת. שנאמר וראה הכהן זהנה שאות לבנה. למדנו לשאת שהיא מטמא בטהרה. **יד'א.** נגע צרעת לפיה שאטר לטעללה ואמ בהורת לבנה היא בעור. בשרו: בא למד על השאת (יט) שבא בכולו. כי תהיה. טן הדבורה ואילך להביא. (באים; לרבות) **יב.** את הבא בכולו: **יב.** הבא בכולו: **יב.** הבא בכולו: **יב.** הבא בכולו:

פס'. ו/orאה הכהן והנה שעת לבנה. שתהא התחיה מטמאתו לפि שאטרו רבותינו
ב' ז"ל. שהנוגעים באין על חטא. ולפי. שנראה לו נגע ולא חור. בו, מתווסף לו נגע
אחר ומנין שהכהן נזקק לו לדאותו ת"ל ו/orאה הכהן והנה שעת לבנה. והיא הפכה
שהפכתו כולה בצד בהרת כחציו גרים ובה שתי שערות; נולדה בהרת כחציו גרים
ובה שערת אחת הרוי היא להנגיר. ומחיתبشر. חי בשעת. (יכלכל) [יכול כל] שהוא.
ת"ל: שער לבן. ומחיתبشر חי ז' מה שער לבן. מקום שתי שערות אף. במחיה מקום

פס'. (לו). צרעת נושנת היא ז' [אינה] צריכה דבר. אחר לסעה; אם כן למה נאמר שער לבן ומחית מלמד שלא תהא טמא עד שייה בה כדי לקבל שער לבן וטחיה; יכול שער לבן מצד זה ת"ל בשאת שתהא מבוצרת בשאת; נמצאו מקום שתי שערות; מיטינה מקום שתי שערות משטאללה וכן למעלה הימנה וכן למטה הימנה סרובעת שלשים ושתיים; שערת נמצאה גופה של בחרת (א) ^ס

כגירים זה*. פירוש לפ' שד' פעמים ד' לצדדי המהיה ור' פעמים ר' לצדדי השאת הכל ל'ב והם מקום נרים פול מקום ל'ב. שערות מחזיק פול; וממנו למדנו לכל הנגעים להיות שיעורן. כגירים. וטמאו הכהן לא יסנירנו. (לג) למדנו שאין מסנירין את הטוחלת כי טמא הוא. למדנו לכל הנקרה טמא אינו זוקק לו: ז' ד' ב' נ' ט' ע' צ'ז'

פס. ואם פרוח זפרח. (ג') אפילו פורחת זהירות ופורחת מעט
מעט, הצעעת. לרבות כל מיני הצעעת-שם פרחה: בכולו טהור. את כל
עור הנגע. עור שרatoi לקבל נגע כנריס יכול תוך ראשו ותוך רגליו ת"ל טראשו ועד
רגליו. טראשו. להוציא תוך ראשו. ועד רגליו. להוציא תוך רגליו. לכל מראה עיני
הכהן; פרט. לבית הסתרים:

פ'ם : זוראה הכהן והנה . כסתה הצרעת . בא . למדינו : (ל) על כל מיני צרעת . שם פרחה בבלו טהור . את כל בשרו . שלא ישאר בשרו אפי' כחציו עדשה שם חור הראש והזוקן ונקרחו השחין והטבוח והקרת ונעשו צרבת טמא שנא' את כל בשרו . [א] כיון פה מקום כוון מן פי' הכלים נמכרים נעני פלק עצי טז'ס ^{ה'} , ו'ס לדעת כר'ס .

[א] פגיעת פה לקום כו"ה מן ס"י, כייל"ט נמלהין גנעים פליק צמי טבנה ח', וב"ס לדעת קד"כ.

(כ) בראשונה חסל וכז"ע היכן לרומה מוהה כלשהונת רולח מוסף נאשי' וכו': (כח) שם נשתנה מראיהו. טינון לד' מלחות ננעים כמו טמיסים: (כט) שבא בכולו. טemptus ג"כ נקלה וונגה. עין נח"כ: (ג) את גחל בכלו חסל וכז"ע כולדת לרכות פה בכלו. וכ"ה נח"כ. וכי' פלאה הנגע הכל טטו ה"ג דפוך קול כרכיב כלו הקד לנגן טבול הגם. לי הגה ליה מהיה נעמל מטוס מהיה. ועי' נח"ע: (ה) צרעת נסנה כי הינס גרייכ דבל לחד, לבעה. ה"כ למא נחל שועל לנגן. וכו' כז"ע. ועיין ג"כ בס"ב רק בס נס נספה האנילס. וככוננה כי הף כלוח שועל לנגן מעמל סמיה חס יט נס כתיעור נקנעל פעול לנגן ומחיש. ועיין כרמ"י בטורס כוון ג"כ לדרשנו זו: (יג) לתרנו שאין מסנירין את המחלט. טינון אס נכללה נו נגע להחל כמו טמיסים טכל. ונקלות נמל היינו זקית לו לא לאטיגר ולא האליט: (יג) אפילו פורחת וכו' מעט מעט. נט"ב גנילטס חפיינו פורתה ומווארת ופורה. וכחן ג"כ הכוונה כז... וע"צ אגנה טיני דיניס נזה: (נד) על כל טיני צרעת. ט' הף סקלח כתוב רק נטה. ולDSA זה כפוף הוות כלהן

פסקיתא זוטרתא פרשת תורה

עה שתפרה בכוֹלוּ שְׁנָא' כלו הַפְּרֵק לְכָן טְהוֹר הוּא לְרָבּוֹת מִתְחִיה בֵין בְּתַחְלָה בֵין בְּסֻוף : פְּמֶן וּבְיוּם הַרְאֹות בְּנו בְשָׂר חַי יְטָמָא . הָרַי זֶה בָא לְלִמְדָה עַל רַאשֵי אֲבָרִים שָׁנְתַגְלָלו שִׁיחָו טָמָאים יִכְלֶל כָל שְׁחָן נָאָמָר כָאָן בְשָׂר חַי (לֵ) וּנְאָמָר לְהָלָן בְשָׂר חַי . טְה לְהָלָן בְעַדְשָׁה אָף כָאָן בְעַדְשָׁה דְבָרֵי רַבִי יוֹסֵי רַבִי מַאיָר אָוָמָר גְּנוּירָת מֶלֶךְ הָיָא אַפִי בְבָל שְׁהָוָא . וּבְיוּם מַלְמָד שְׁגָוְתָנָין לו שְׁנִיעַיְמִים לְבִיתָתו וּלְכָסְתוֹ שְׁנִיעַיְמִים וּשְׁחָה וּזְהָוָא הרַי ז' יְמִים כְּדָתָגָן בְּטַפְכָת נְגָעִים חַתֵן שְׁנָרָאָה ; בְוּ גָגָע גָוָתָנָין לו שְׁבָעָת יְמִי הַמְשָׁתָה לו וּלְבִיתָתו וּלְכָסְתוֹ וּבְן בְּרֶגֶל גָוָתָנָין לו כָל יְמִי הַרְגֵל דָאָתִי בְקָל וּחוּמָר מְפָנוּי אֶת הַבַּיִת בְּטָרָם יָבָא הַכְּהָן אָס לְדָבָר הַרְשָׁוֹת כָּן לְדָבָר מִצְוָה ; לֹא כָל שְׁכָן ז' הַרְאֹות בְוּ בְשָׂר חַי יְטָמָא . בְשָׂר חַי הַחוֹזֶר טָמָא (לֵ) אֵין הַבּוֹהָק הַחוֹזֶר טָמָא ז'

פס. וראה הכהן והנה נהפק הנגע לבן וגנו. וטמא הכהן אותו. מלמד אחר תזרת פריחת החלט שהו טהור וכו'. בריאות. ובשר כי יהח בו בערו שחין ונרפא. למדת פרשת זו שם את לבו בבשר וחור בתשובה שהוא נרפא. שחין ונרפא .. (למ) לא שעשה צלקת אלא נרפא ולא נרפא. שקרים בקיליפת השום: ינני פס. והיה במקומ השחין. שאית. (לט) שיקרום השחין לשאת לא שתקרום השאת לשחין. שחין שחין. לרבות כל פיני שחין בין שלקה בעז. ובaban בגפת במי טבריה; וכל שאינן מהמת האש. או בהורת לבנה אדרמתה. מלמד. שהיה מטמא בפטוד. בפטוד שיכול השאות (מ) תטמא חלקה. והבהרת תטמא בפטוד: ינני דבש פס. וראה הכהן והנה טראה שפל מן העור. שכחה מן העור. ושערת הפה לבן נגע צרעת היה בשחין פרחה. אבל לא בעור הבשר: ינני דבש דבש דבש. ואם יראנה הכהן. כולה. כאחת. ואין. בה. (מל) ולא בחוט היוצא ממנה. והងירו הכהן שבעת ימים. ותנן חתם במסכת גנעים. עור הבשר. מטמא בשני שבועות בשלשה סימני. בשער לבן. ובמחיה ובפשyon וכו'. ותנן השחין. והמכוה טמאין בשבוע אחד שני סימני. סימני בשער לבן ובפשyon: ינני דבש דבש. ואמ פשה תפשה בעור. החליטו בשער לבן. הילך שער לבן וחור שער לבן וכן. במחיה ובפשyon. בתחילת בשבוע ראשון. בסוף בשבוע שני לאחר הפטור הרי הוא כמות שהיה עד שהחליטו בפשyon. הילך הפשyon וחור הפשyon שנאטר. ואם פשה תפשה. וטמא אותו. הודהי מטמא. ואינו מטמא את הספק. כיצד שנים. שבאו אצל הכהן בזה בהרת כנריס. ובזה בהרת כסלו. בסוף בשבוע בזה כסלו ובזה כסלו ואין

פס'. ואם תחתיה תעמוד הבהרת. אינה פושה לא בעור הבשר ולא בעור המבוה. צרבת השחין היא. מקופה צרוב שהיא מקומה ניכר. וטיהרו הכהן. את הזראי הוא טהור ולא את הספק בצד וכו'. (מג) בעניין של מעלה:

פֶס' . אָו בַשֵּׁר כִּי יְהִיָּה בַעֲרוֹן מִכּוֹת אַשׁ ? מַלְמֵד שָׁאַנְן הַשְׁחִין וְהַמְכֹוֹת מַצְטְרָפִין זֶה
עִם זֶה , מִכּוֹת אַשׁ . אֵין לְיָד אַלְאָ שְׁגָבָה באַשׁ בְּנַחַלְתּוֹ בְּרַטִּין בְּסִיד רֹותָחּ בְּנוֹפָסּוֹת

Digitized by srujanika@gmail.com

כלהן : (לא) ונאמר להלן בשර חי . כיינו למלטה ומתייש בפרט חי בסלמה : (לא) אין בודק החזיר טמא . נח"כ מוכיף ג"כ וולין טער לנין אחוול פטולו : (לא) שער לבן בתחילת ובורו : עיין נח"כ קרכנא ליעיס מהולקים בכלן וכמההניל קילר כוז : (לא) לא שנגעשה צלקחת . עי' נח"כ זונק"ה נחלווו כוז : (לא) שיקרום השחין ובורו . כיינו דזוקה מתחלה סיס טמין וחולמ"כ שלט ונהל נסיפך ועיין ח"כ : (מ) תטמא חלקה . כיינו מליטה לנין : (מ) ולא בחחות היוצא טמונה . סיס נו רומכ סתי פעלוה כ"כ נח"כ : (מן) בעניין סלמה כילד סnis סבמו לאן כון ובורו כט"ע :

פְּסִיקָתָא   פְּרָשַׁת תְּזִירִיעַ   זֶוּשָׁרְתָּא

74

רותח טניין ת"ל מכות אש. מכוה ריבבה. והיתה מחייבת המכוה ונור. מלמד שהוא מטמא בפתוך. ומניין לרבות שאר הסראות ת"ל או לבנה. וראה אותה הכהן. בטראה שלם. פס. והנה נהפר שער לבן בברחת בענין של מעלה וכו' קרא: רבותינו לרבות את החוץ שיש בו רוחב שתי שערות. במקצת נגעים בפרק רביעי בהרת בנים וחוט יוצאה ממנה אם יש רוחב שתי שערות זוקקה לשער לבן ולפשיון. ושפלה איננה מן העור. והיא זו היא שאמרו לרבות את התsha להגבוה: פס. וראהו הכהן ביום השבעה אם פשה תפשה בעור. אין לי אלא פשyon מטמא אלא בכוף שבוע וטניין לרבות אף לאחר הפטור ת"ל יפשה. ואם פשה יפשה החליטו בשער לבן הילך שער לבן והור שער לבן וכן בפשיון. וטמא הכהן אותו נגע צרעת היא. מה ת"ל צרעת צרעת. ליתן האמור בשחין במכוה ואת המכוה בשחין: פס. ואיש. אין לי אלא איש אשא מניין לרבות טומטום ואנדרוגינוס ת"ל איש או אשא כי יהיה בו נגע (מג) להביא את שנייה נתק בתוך נתק. בראש או בזקן. מלמד שאין הראש והזקן מצטרפין וזה עט זה:

פס. וראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמוק מן העור. (מי) אין לי עמוק אלא דבר שהוא בידי שמים. ובו. להביא את שבתו וסובב חוצה לו ושער מועט. שער. שתי שערות. צהוב. לא יrox ולא אדום ולא שחור. דק. לקוי קצר. (מי) וטמא אותו הכהן נתק הוא. אינו מטמא מקום הברהת:

פס. וכי ראה הכהן את נגע הנתק: א"ר שמעון מה ת"ל נגע נתק הקיש נגע לנתק מה נגע שער לבן שבו אינו מטמא אלא הפוך אף נתק שער צהוב שבו לא יטמא אלא הפוך. ד"א הקיש נגע לנתק מה נגע בנים אף נתק בנים. ושער. מיעוט שער שתי שערות. ד"א ושער לרבות את הירוק והאדום. ואם כן לטה נאמר שחור השחור מציל והצהוב אינם מציל. אין בו. עד שהיא מבוצר בו. מכאן אמרו שני נתקים זה בצד זה ושיטה של שער מפסקת ביניהם נפסק ממוקם אחד טמא ומשני מקומות טהור. כמה יהא בפריצת מקום שתי שערות. והפיגר הכהן את נגע הנתק שבעת ימים. תקופה:

פס. וראה הכהן את הנגע ביום השבעה. ביום ולא בלילה. והנה לא פשה הנתק זילא היה בו שער צהוב. הא אם קדם הנתק טמא:

פס. והתגלה. נימל נдол (מי) והתגלה בכל אדם והתגלה בכל דבר. והתגלה ע"פ שהוא נזיר. מהו ואת הנתק לא יגלח. לימד שלא תהא תגלה הנזיר דוחה לתגלה הנתק בזמנ שזו ספק. ד"א ואת הנתק לא יגלח סמוך לנתק לא יגלח הא כיצד מגלח חוצה לו ומניח שתי שערות סמוך לו כדי שהיא ניבר אם פשה. ואת הנתק לא יגלח. מלמד על תולש סיטני טהרתו מתחום הנתק שהוא עבר ללא תעשה:

פס. וראה הכהן את הנתק ביום השבעה והנה לא פשה הנתק. וככט בגדיו וטהר. וטהר מטמא משכב ומושב ומטמא בביאה. וככט בגדיו. כל מקום שזוקק לכיבוס זוקק לטבילה:

פס. ואם פשה יפשה הנתק בעור אחורי טהרתו. לאחר הפטור:

פס. וראהו הכהן והנה פשה הנתק לא יבר הכהן לשער הצהוב. שטמא. שלא בפשיון. (מי) ולפשיון שטמא בשער הצהוב:

פס. ואב בעינויו. בענין שעראה בתקופה. ושער. מיעוט שער שתי שערות שהן מתערבות זו בזו ונימה אחת מתערה. וכן אמרו לרבותינו ולמקצת נדה שתי

ב א� רַא א"מ

(מן) להביא את שנייה נתק בתוך נתק. עיין ת"כ ונק"ה. גס נגעיס פ"י: (מל) אין לי עמוק אלא רבר שהוא שמים. לאפוקי נקי מילס עין נח"כ: (מי) וטמא אותו וכו'. חיינו מטמא מקום בוגלה. מכל כל קל לבטה וליינו מכיה כלל סופה. ועיין נח"כ סוף לבטה ז' פיקעל ח' ס' ועיין ברס"י כהומט נתק יכול כך פטו כל נגע כוון נ"כ לדרכו זו כתפי האדרת נח"כ טס: (מי) והתגלה בכל אדם. סיינו סחיינו גליק כהן: (מי) ולפשיון סיטמיה כל נגע נגנו כט"ל וכ"ה נח"כ. ופי' מו פאיין לו פער נסוכן

פְּסִיקָתָא פְּרַשָּׁת תְּזִירִיעַ זֶוּטָרָתָא לֹת

שערות האמורות בפרה אדומה (מ"ג) וכן שבנן וכן בוגנים ושורש חור צמה וכן ע"פ מכוצר נרפא הנתק. היל' אמר לא שינתך נתק בתוך נתק. טהור הוא. יכול יפהן ילך לו תיל וטהרו הכהן או טיהרו הכהן על דבר זה על היל מבכל ועל כיווץ בו אמר שלמה (מ"ל ג') אם תבקשנה בכובע ובמטפונים תשפשה:

פס'. ואיש אוasha. לרבות טומטוטים ואנדראוניגוט:

פס'. וראה הכהן בוהק הוא טהור הוא. יכול ולא יטמא משום אום (מ"ט) פירוש עיקר אבל יטמא משום פשען תיל בעור מהו:

פס'. ואיש כי ימרת ראש קrhoה הוא טהור הוא. (ג) ואין הוקן מעכבו שם היה בו נתק כנרים ונתק ראש טהור. יכול יהא הוקן מעכבו בשם שער הבשר אם יש בו דבר אחר מפסיק מעכbin וזה את זה בראש והוקן מעכbin וזה את זה (ה) תיל ראש ראש (ראשו) טהור הוא ואין הוקן מעכבו. אחד האיש ואחד האשא בדין הוא. או. (ג) לפ"ז שוכר אשא לטعلا לא הווצרך לוטר למתה:

פס'. ואם מפאת פניו. בלא הפנים. ימרת ראשו. אף מחתמת החולי. נבח הוא. תרגומו נלווש (ג) ולהלן הוא אומר. שנלשו שנראו שקרקעיה הראש נראה בפנים. הפנים קrhoת בתוך הראש:

פס'. וכי יהיה בקרhot או בנבחות. בשם שקרhot בידינו שטמים טהור אף נבחת בידינו שטמים טהור. תנוי רבנן כי היה קrhoת ואי זה היה נבחת: מקדך שופע לאחריו זו היה קrhoת מקדך שופע לפניו היה נבחת. דבר אחר וכי היה בקרhot או בנבחת. מלמד שאין קrhoת ונגbatchת מצטרפות זו עם זו מנין שאין מפישות זו לעזת הראש או הוקן הוא. נגע לבן אדרטם. מלמד שהוא טמא בפתוך. צרעת.

פס'. מלמד שהוא טמא במחיה. פורתה. מלמד שהוא טמא בפשיון:

פס'. וראה אותה הבהן והנה שאות לבנה אדרטמת. למדנו לשאת טמطم באחורה.

פס'. במראה צרעת עורبشر. (ה) הרי זו בזו מה זו טמא חלה. שלא פתוך בה:

פס'. אין לי אלא איש אשא מנין תיל צרוע בין איש בין אשא. ובין קטן אם כן למתה נאבר איש לעניין של טטה האיש פורע (ופוגם) [ופוגם] ואין האשא פורעת (ופוגעת) [ופוגעת]. טמא הוא. זה טומאתו על פי הכהן (ג) ולא שאר הטמות תהא טומאתן על פי הכהן. טמא יטמאנו הכהן. עד שנראה טומאה לכהן. בראשו נגע. אף אני מביא את הנתקין שבראש נגען: טמא יטמאנו. הרי זה מרובה שאר טמות:

פס'. נגעים שהיו על פי הכהן:

פס'. והצروع אשר בו הנגע. ע"פ שהוא כהן גדול. בגדיו יהיה פרומים וראשו יהיה בז פורע. פרומים קרועים. וראשו יהיה פורע. גדול שעיר דברי רבי אליעזר רבנן עקיבא אמר היה בראש ונאמר היה. בגדים מה בגדים חוץ מנופו (ג) אף בראש חוץ מגופו. ועל שפם יעתה: חופה; את ראש;ocabל; מכאן אמרו כל עטיפה שאינה בעטיפה ישמעאים אינה עטיפה. וטמא טמא יקרה. מכאן אמרו טמי שאירוע בו דבר צריך להודיע לרבים ורביהם מבקשים עליות רחמים. וטמא טמא. אפילו הזה ותוביה שאינה יכולה ליתהר היהת טבוזת יהודה לרבים:

פס'. כל ימי אשר הנגע בו. לרבות שאם קץ בהרתו במתכוין שהוא טמא. יטמא טמא הוא. שאם קץ בהרתו אין לו טהרתו עד שתפרק בכולו. בדר ישב.

ב' אור הרא"

האלוון סימן טומלה: (מ"ה) וכן שבנן. סיינו כתיקוק וטיגוק סימן גלגולות: (מ"ט) פירוש עיקר. זה מדורי כמחצית טמכות מלת הום עיקר קמלת: (ג) ואין הוקן מעכבו וכו'. טם טם לנו נתק נרלים ומכם. גלגולת מ"ט טלה גמלת. סוקן פהו כהה. ושיין נה"כ: (ה) תיל רחצנו להלכו מפלר כה"ע. פ"ז לכתיב כי ימולע להלכו. ולס מפלת פינוי ימלט להלכו: (ג) ולפי צולר מהה למעלת כה"ע. פ"ז דכתיב ולייט לו הנט כי יסוי נועל בתרס וכו': (ג) ולהלן הוא אומר שנלשו. נטיל הדרילים שנלטו מהל גלעד: (ג) הרי אז כוון מה זו מטמיה כה"ע ומטמיה ג"כ תלקס טלה נפהוך ועיין פ"כ: (ג) ולא שאר הטומות תהא טומאתן עפ"ז הכהן. נטיל דכתיב זו. ומולוי כוונתו טלה בטומחוות זולט פומלה נגעין לינס סיניכום ליכן: (ג) אף בראשו מהו נופו. ויקיש הסיכום לר"ע להלכו יסוי פורע מגולה ועיין (מ"ק ס"ו).

פסקיתא זוטרתא פרשת תוריינ פסיקתא

לבד ישב . בדד ישב , ולא שני טמאין יחד .. טחוץ למתנה טושבו . חוץ לנו' מchnות .
מכאן אמרו הטמא יושב תחת האילן והטהור עומדר טמא . הטהור יושב תחת האילן,
וחטמא עומדר טהור ואם ישב טמא ובן באבן המונגעת : -

פָּסֶם. וhabנְגֵד. סמך פרשות בגדים לשילוח טמא' מכאן אמר רבי יוסי הגלילי מהו^ז למחנה מושבו והבנד לימד על הבנדים שהן צריכין שלוחה חוץ לשלש מחנות. והבנד. יכול השיריים והטייריקון והבלך וצמר הגפן וצמר גמלים וצמר ארנבים ונואה ^ט של עזים ת"ל בבנד צמר או בבנד פשתים:

פם. או בשתי או בערב. יכול שתי וערב שלנפה וכברה תיל' לפשתים ולצمر.
 (נ) לא של שער. (נ) יכול יהו מטמאין תמיד תיל' בגין מה בגין משותנמר
 מלאכחו. איזה היה גטר מלאת השתי משישרה והערב פיד. ובאונין של פשתן
 משיתלבנו דברי רבי יהודה. יכול יהו מטמאין בכל שהן תיל' בגין מה בגין משיארג
 בו נ' על נ' שתי וערב (נ) אפילו כולה ערב, או בעור. להוציא עורות חיים דומיא
 בגין מה בגין טן הנדר בארץ אף כל טן הנדר בארץ. או בכל מלאכת עור. (ס) לרבות
 עורות אהלים:

פס'. (כט) זה יהיה הנגע ירךך . יכול כל טראה אדומה תיל אדמדם ארום שבאdomים . ירךך או אדמדם . תלמיד שאינן מטמאין בפתחור . יכול בשם שאינן מטמאין בפתחור . (כט) לא יצטרפו זה עם זה תיל והיה ; ומנין לרבות בגד שיש בו שלשה על שלשה תפחים שלש על שלש אצבעות לעשיר ולענין תיל נגע צרעת היא והראה אל

פס וראה הכהן את הנגע והפניר את הנגע שבעת ימים תחלת שביעי יכול בין ביום בלילה (סנ) ת"ל ימים :

פם. וראה את הנגע ביום השבעי כי פשה. זה פשין הסטוק כל שהוא ומניין
לרבות את הרחוק (סל) ת"ל בCOND. יכול כל שהוא נאמר כאן נגע ונאמר להלן
גע מה להלן בגדים אף כאן בגדים. צרעת ממארת הנגע. יתן בו פאה ואל תהיה בו:
פם. ושרף את הבנד או את השתי או את הערב בצמר. (סס) יכול יביא ניוי צמר
ו... ואני פשתן וישראל עמה ת"ל היא. היא באש תשרף. אינה צריכה דבר
אי. אחר לישך. עתה:

פס'. ואם יראה הכהן והנה לא פשה הנגע. הזכיר למטה. וצתה הכהן. ז. א... הצווים בכהן זה הביבום בכל אדם. וככברו את אשר בו הנגע יכול כל הבנד כלו טוען כי בום ת"ל הנגע הוא כיצד יכבר מון הבנד עמו. והסנוירו שבעת ימים שנית. ז. ב... מלמד שימוש שביעי עולה לו טן. המניין בין מלפניו. בין טלאחריו: ז. ג... פס'. וראה הכהן אחורי הוכבם את הנגע והנה לא הפרק הנגע את עינו. (ט) הא אם הפרק ולא פשה טמא. באש תשרף: אין לו טהרה בכיבום. פחתת היא. שהיה בכל מראה שוקעים. לשונן (ישעיה כט) הגם מכיון הפחד יפול אל הפחת לשון שקיעה.

ונכון לחלק גווננו : (נ) לא של שער . כו' דלטת נס"ע טטרל חיינו מיטמל דה"ה נילף מנזר שמטמל עיין נח"כ : (נח) יבול יהיו מטמאין טיר . ס"יינו קודס פגנמלה מלמדתן מדכתיב הוו בספרי הועבר מעט פגנאלנו טפי וועלג יטמלו : (נט) אפלו כולו ערבות . פ"ס וט"ל הפללו כלו טפי והפללו כלו ערבות . וכ"ה נח"כ ופללו טפו הלווען הסיעול . טוילן צו ג' על ג' הוו טפי צו ערבות . ועיין נח"ה פס . ועיין בגנעים פ' י"ה וכמה ייחד בפרקנות כי לנדי אמרתך מועתק מן' המסתנה : (ס) לרבות עולות הלאיס טהס כליס כט"ל וכ"ה נח"כ . ודורות מלחת עול : (סלו) והיה בגנע ירקלק . יכול כל מלחה יורק ח"ל ירקלק יורק בגנוקים אהוז יcould כל מלחה אהוז ח"ל מדרמתס אהוז פגנולדומים כט"ז . וכ"ס נח"כ . (סב) לא יצטרפו זה עם זה . ס"יינו יורק וחוז : (סג) תיל' ימייס פ"ס וכט"ל וכ"ה נח"כ גגע גרעת אהן ובלחה כו' דלו קפיא קליה חמקוס הילוך היגנע בכל מקוס טהור וhogel : (סלו) תיל' בבדר . דורך אקליה כד כי פטה בגנע (הפללו כל טהור) נבגד מיטמע כל טפח הקנד הף במקומות הילך גרעת מלחת כו' . הף כבבוק במקומות הילך גראיך לטיזות גנוקים לוקה כמו טמפניים : (סס) יכול יביא גינוי צמר . פ"י מדכתיב ואקף וכו' מה טפי וכו' בוגמר הוו בפסחים דקוני גראיך לכתוב מלאן וכו' ועי' נח"כ להן לדכתיב נגמר ללבנות קלחליות ע"ט : (סז) הא אם הייפך ולא פשה . עיין נח"כ בטורט בפסוק זט :

פסקיתא פרשת תורייע וווערטהא

בקרחותו אלו השחקים... נבחנו אלו החדשים... מיכן אמרו. (סני) [פנום] שנראה בו נגע ר' אליעזר בן יעקב אומר עד שיראה באריג ובמוכין. והמהרנים אומר בשחיקותיה או בחדותותיה לפי שהבנד הישן נקראה צמלהתו והחדש ישלו צמרת ואין דוטה לקרווחת ולنبחת האדם לפניו שאותו תלוי בפתח פנים זהה בצרפת: (סני) פס' זאס ראה הכהן והגנה כהה. (ספ) כהה לטראה שניו ולא לטראה שלישי. וקרע. יכול קרע קטן כדי לקיים בו מצות קריעה ת"ל אותו. אי אותו (ספ) יכול ישבצנו זינחנו במקומו ת"ל טן הבנד ינטקנו טן הבנד ווישרפנו באש: (סני) פס' זאס טראה עוד בגד. (ע) אין עזה אלא מקומו מלמה שהוא טוליה עליון סטלית. פורחת היא. (על) במראה ושלאל במראה פס'. והבנד או השתי או הערב. יכול יקיים בו מצות כיבוס בלבד ת"ל וסר מהם הנגע יכול מצד זה לצד זה בלבד ת"ל טהם עד שיעקר סכולה. וכב� שנית זטהר השניה לטהרו והראשונה להסירה את גגעו: (סני) פס'. את תורה גג עזרעת בגד הצמר וגנו. מקישן לבנד מה בגד מטמא בביאה אף כלן מטמאין בביאה. לטהרנו או לטמאו. בארץ ובחוץ הארץ. לטהרו או לטמאו. כשם שמצוות לטהרו כך מצווה לטמאו. מיכן אני. למד לכל איסור והיתר שבתורה שכשם שזו מצווה כך מצווה. ובכלל שתהא הוראה כהונן. לטהרו או לטמאו. (ענ) לפי שכותב למעלה. וככט שנית. זטהר. אמר תחלה. לטהרו להסמיד.

פרשת זאת תורתך – פירושו של דבר זאת תורתך הוא שזו היא תורתך, זו היא תורתך.

לפי. שאין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו (ט) זאינו בא בכפישה אלא הכל בצדך. שנאמר (הכלים ז) אלהים שופט צדיק ואומר אל צדיק זוטשי. וכך אמר דוד טעמו וראו כי טוב ה' לפיכך צרייך אדם להתבונן על כל הבא עליו בעניין שנאמר (חילכה ג) נחפשה דרכינו ונחקרו ונשובה עד ה'. (ב) ומעשה בכהן אחד שהיתה רואה את הנגעים ומטה ידו ובקש לצאת חוצה הארץ לאשתו אמר לה דעה שבני אדם היו רנילין לבוא אצלך לראות את הנגעים בואי ואני אלמדך שתהא רואה את הנגעים אם תראי שער האדם שיבש. המעיין של שער יבש. שכל שערה ושערה ברא לה הקב"ה מעין בפני עצמו. ואם יבש המעיין יבש השער אמרה לו אשתו וסמה אם כל שערה ושערה ברא לה הקב"ה מעין ושותה הימנו אתה שבראך הקב"ה להכיר יהודו ולהללו על אחת כפה וכפה. באותה שעה מנעהו לצאת חוצה לארץ וזה שאמר הכתוב טעמו וראו כי טוב ה' אשרי הגבר שהקב"ה מספק סzon לכל בריה

(סח) בדהה למרהה שני ולא למרהה שלישי. פי' מלחה שני מטילקות מדרננה מהמת חכל פדיון נסלה יריך חכל חיינו יCKERק. ולח למלחה טלייט טוחן. ב' מדרגונם למשה טוחן פחות מלוק. וכן קדין גניר. מדמנס: (סט) יכול ישפטנו... פי' כלומר. יתפרכו במחט חכל לח תפילה. יפס וילטונן נלקה (מנילט ד'). לח מלחה חמל וסתניינכו ע"ט. וע"ז מסיס מן הבנד. טיקלענו מן ראנד: (ע) אין עור אלא מקומנו. פי' כיוון. טכני נקרע מкус הנגע וניתן עליו מליח וויטה הנגע על המטליח: (עט) במרהה ושולא במרהה. פי' ניטר מתחלה כי ריקאך ולת'כ נעה על התמליח מלחה מהוס-טמל. ג"כ טמל ולוח ניתן לטאניג: (עט) לטפי שכתוב לטעלת וכו'. כוונתו כי היה לו לסייע לפראטה כלazon פהלה ולומר לסייע לטמלחו לטטרו. ע"ז. (ה) זיאנו בא בכפישה. סי' נטמיך טאלס לטאלס. וס' יטאלנו חמן: (ו) וטעשה בכחן אחד וכו'. זי' ק"ר פ' מ"ז ע"ט בטינוי קלה. וטנו זיאנו בטנו זיאנו וטנו.

פסקיתא פרשת מצורע זומרתא

78

ומזה שאטר הכהן שבל שער יש לו מעין פסוק מלא והוא. שנאמר (ליעג מ) זיין ה' את איווב מן הסערה אמר לו הקב"ה לאיווב אמורת (פס ט) אשר בשערה ישופני וחרבה פצעי חנס (ג) והלא כל שער ושער של כל בריה אני מונה אותם לחתם להם טענים וחיותם ואותה אומר בשערה ישופני ככלומר רוח סערה עברה לפניו לפיכך מרבה פצעי חנס אלא ודאי אשרי הנבר יחסה בו אשרי שמתגבר ביצורו זאינו מהרחר אחר מדת בוראו אלא חוסה בו בכל לבו. בוא וראה בפרשת ארם כי יהיה בעור בשרו שאות או ספחת או בהרת בידוע שאין תקב"ה מביא על האדם אחד מאربעה נגעים הללו אלא על ידי עון. מצאנו בבנות ירושלים כתיב (יטיע ג) יعن כי נហו מה כתיב אחורי וכפתה ה' קדר בנות ציון ואפילו הכי נתנה לו תורה טהרה שני' זאת תהיה תורת המצורע. ד"א זאת תהיה תורת המצורע. תורה המוציאה רע. אתה מוצא שבלעם בן בעור מפני לשונו נדחף שנאמר (כמdegci ג) מן ארם ינחניblk מלך טואב מהרורי קדם. טן רמי עולם היהי ממחיצת האבות היהי ינחניblk מלך טואב מהרורי קדם. וכן מפני לשונו נדחף שנאמר (ט"ה כה) ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נעזר לפני ה' ושם דואג האדומי אביר הרועים אשר לשאול דברתיב (פס ככ) ויען דואג האדומי והוא נצב על עבدي שאול ויאמר ראיתי את בן ישי בא נבה אל אחימלך בן אחיתוב. וכתיב (פס) ויאמר המלך לדוינ סב אתה ופנע בכהנים. אתה הלשנתה אותן אתה פנע בהם. וכן אחיתופל מפני לשונו נטרד. שנאמר (ס"ג י) ואחיתופל ראה כי לא נעשתה עצתו ויצו אל ביתו ויחנק וימת. וכן ניחוי מפני פיו נטרד שנאמר (ו"ג ט) חי ה' כי אם רצתי אחיריו (ל) ולקחתי (טידו) [מאתו] מואה. ובתיב (פס) וצרעת נעמן תרבך בך ובורעך. אמר רב כי פדת ברית כרותה נתן הקב"ה בעולמו שכלי מי שהוא טפטעט בחבירו לוכה בצרעת שני' זאת תהיה תורת המצורע. המוציאה רע. וכן אמר קהלה (קפלט כ) אל תחן את פיך לחטיא את בשרך זה לשון הרע. ד"א אל תחן את פיך לשון נקיה דבר הכתוב שלא ישמש עם הנדה. שלא ילכו בצרעת. (ט) א"ר אחא אם שמש אדם עם אשתו ביום הראשון שבנדחתה הבן הנולד. לוכה בצרעת בן עשר שנים; ביום השני לוכה בן כ' שנה. ביום השלישי לוכה בן ל'. ביום הרביעי לוכה בן מ'. ביום חמישי לוכה בן נ'. ביום שני לוכה בן ס'. ביום חמישי לוכה בן ע'. ד"א זאת תהיה תורת המצורע. וזה שאטר הכתוב (משליח יט) מות וחיים ביד לשון אם זכה זכה להחיים ואם נתחייב נתחיב למיתה. כיצד אם עסק בתורה זכה להיות העולם הבא שהרי התורה נקראת חיים שנאמר (פס ג) עין החיים היא למחוקים בה. ובלשונו הרע מתחייב בנסיבות שהרי הורג שלשה הורג את האומרו והורג המקבלו והורג הנאמר עליו. ומפניו אתה לומד מן דואג שאטר לשון הרע על אחימלך לפני שאול ונחרנו דואג ושאול ואחימלך. אחימלך (ס"ה ככ) ויאמר המלך מות תמות אתה וכל ביתך. שאול (הה"ה י) וימת שאול בטעו אשר טעל בה' וכן אמר שאול (ס"ג ה) כי אחוני השבע כי כל עוד נפשי بي. קטינוריא של נוב עיר הכהנים אחוני שאין שבין אלא בגין כהונתך שנאמר (טמה כה). ועשית משbezנות זהב. דואג נשחרש מן העולם שנאמר (האליט גג) גם אל יתוצר לנצח וגנו'. בוא וראה כתה' כתיב (יימיא ט) חז שחות לשובם בשם שחין מכה מרחוק כך לשון הרע מכה וממויות מרחוק. ואל יאמר בן ארם אני אדבר מה שאני מבקש ואוציא מפי מה שאני מבקש. אלא ראה הזיריך הבהיר (האליט ה) נצור לשונך מרע ושותיך מדרמה. סור מרע ועשה טוב. (ו) ושלמה אמר בחכותו (משליח כה) שומר פיו ולשונו שומר מצורת נפשו. קשה לשון הרע שאין אדם מוציאו מפני עד שכופר בעיקר. שני' (האליט יג) אשר אמרו לשלוננו ננבר' וגנו' אטר הקב"ה אני עליהם לגיהנם מלמעלה אתה עליהם מלמטה שני' (פס קכ) חז נבור שנונים עם נחלי רותמים. אמר להם הקב"ה לישראל אם

* ב א אור הר א "ס

(ג) והלא כל שער וכו'. דוכט מן כסערכם כמו סערכם נתין סמליהם ספירים צבע : (ד) ולקחתי מידיו טואמה. ע"ט נפרט מומחה כחין נזון מוש וכ"ט צירוטלמי חנק : (ה) א"ר אחא וכו' אם שיטש וכו'. הנוממל פ' מילוע ס' מ' : (ו) ושלמה וכו' מצטרה נפשו. נגנומול מפיים מלקלם מלחת גפתו מלון מלעיה נפכו בוגרנו נסונ. הרע נגעיס כמיס כמו נגי מלייס וכמו טמפנייס הדרות לטכל : כמו

פְּסִיקָתָא זְפַרְשָׁתָ מְצֻרוּעַ זֹוֶתָה

ורצונכם שתוכו לעולם הבא הרחיקו עצמיכם מלשון הרע שנאמר מי האיש החפש חיים אהוב ימים לראות טוב. נוצר לשונך מרע ושפטיך מדבר מרמה; סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדרחו. בוא וראה (ז) כמה גדול לשון הרע (עונש) שהרי מרים דברה במשה אחיה שענא (גמלנץ יג) ותדבר מרים ואחרן במשה מה כתיב (גניזת כד) זכור את אשר עשה הד' אלהיך למרים; לטעה כתיב השטר ברגע הצרעת לשטור ומה דברו במשה אמרו (גמלנץ יג) הרק אך במשה דבר הד' הלא נם בנו דבר כלומר למה פירש מן האשה מיד ויאמר הד' פתאום (ז'ב) מלמד שהיו צריבין מים אמר להם הקב"ה ובכן היהם מבקשים שהיה משה צרען טיס זאני מדבר עמו מיד לכו בצרעת; וכתיב (ז'ב) ויהר אף הד' בס וילך אלא שנתרפא אהרן מיד ומרים אחר הד' ימים לך נאמר זאת תהיה תורת המצורע; והנחש הקדמוני לך בואת שנאמר (גמלנץ ג) ויאמר הד' אליהם אל הנחש כי עשית זאת אrror אתה מכל הבהמה לפני שדבר לשון הרע נאמר כאן ארירה ונאמר צרעת מתרפאות חזע מן הנחש שנאמר (ישעיה ט) ונחש עפר להמו;

למרך כמה הוא כח לשון הרע:

וַיַּדְבֵּר יְהֹוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאָמֵר

זאת תהיה תורת המצורע (ז) תורת לבית עולמים תורת המצורע. תורה אחת לכל המצורעים שיהו מביאין קרבן זה (ז) אעפ' שהלוקין בטעמות אין חילוקין בקרבן. המצורע. שהיה מצורע ונטהר. ביום טהרתו. מלמד שטומאתו. וטהרטו ביום. והובא אל הכהן. מלמד שטומאתו וטהרטו בכהן. ד"א והובא אל הבהן. (ז) שלא ישחה (ז) שאעפ' שהיה מונע לפניו רבי עקיבא אם מי פיטרתיו בעמידתו שאותו בהליךתו שבעה מי שאחותיו זו אין דין שאוחזנו בהליךתו זו; פירוש מי שפיטרתיו בעמידתו כלומר הובש הוא פטור מספירת זו כל ימי זיבתו וANO מונה שבעה אלא בהליךתו שנאמר וכי יטהר הובש מזבו וטפה. מי שאחותיו בעמידתו כלומר המצורע שבעון שבעה ומי הסנן אינו דין שיטנה זו בהליךתו ת"ל והובא אל הבהן פיד:

פִּירּוּשׁ אַחֲרֵי זֶה תְּמִימָה בְּעַמִּידָתוֹ בְּעַמִּידָתוֹ בְּלֹמֶר וּמָה יְמִינֵי סְפָרוֹ תְּקִלִּים שָׁאַלְנוּ מִתְמָא;

מעכב ואינו מטמא בביאה טעון שבעה ימי גמור החטורים שמטמא משכב ומושב ומטמא בביאה אינו דין שיהא טעון שבעה ת"ל והובא אל הכהן שלא ישחה שאינו צרען עוד זו;

פָּסָם. ויצא הכהן אל מחוץ למחנה. כהן שאפשר לו ליכנס לפניהם מן המhana מטהה (ז). זאת המצורע אבל אין כהן מצורע טהור מצורע. וראה הכהן והנה נרפא; שהלך לו גנע. גגע. שהלך לו שער לבן. הצרעת. שהלבלה לה המהיה (ז) אין לי אלא כלם. מנין (ז) [אף] מקצתן תלמוד לומה מן הצרע להביא את שפרחה בכלו;

שיטען צפירים:

פسم. וצוה הכהן זולקח; הצוויה בכהן ולהליקות בכל אדם. ולקח לטהרה. (ז) לשם טהרה. בין איש בין אשה בין קפן. מיבן אמרו לך לאיש כשר לאשה. לאשה כשר לאיש. למצורע כשר לבית. לבית כשר למצורע. ולקח לטהרה.שתי

ב א אור הר א"ס

(ז) כמה גודל עונש נ"ל כ"ע: (ז) מלמד שהיו צריבין מים ז' פ' ס"ז געל קליין: (ז) תורה לבית עולמים. פ' סנויג דוקה צוון סכמ"ק קיס. לדע כל"ט סוכב לקמן ומטברין מה כל גפי סביה: (ז) אעפ' שהלוקין בטעימות. נה"כ גני" גפי סמלוק סמלוק בכהן כסומולוקיס וכגונועוקין יכול לה נחלוק נחלוקן ח"ל חולות ממשות וגו': (ז) שלא ישחה. פ' מיכף סגנורה מלהעוף מגיל סקלין ולינו מהין ז' ימים כמו פמיסיס: (ז) אעפ' סביס מונען דן לפניו כ"ע כ"ע. וכל"כ גה"כ: (ז) אין לי מה כלס מין מה מקמן ח"ל מן הרגע מפלו מקלה סער לבן חפלו מקלה מן סמיה. מן חמוץ לאכיהם חת פלחה כחולו סיטען פמיסיס. וכ"ה גה"כ. ובכך ערכנו דגניזס: (ז) לשס מטהר. כיינו סלינו ניר ליקח לס פלחי חמוץ מטהר רק בס פטל מטהר כו' כו' כו' כו' כו' כו' כו'

פסקתא פרשת מצורע זוטרתא

צפירים. פיעוט צפירים שתים אם כן למטה. נאמר שתי. (ט) שיחו, שות - חייזת. ולא שחותות. חייזת טהורות ולא טמאות. חייזת טהורות ולא טרפות. (ט) חייזת בריאות. וען ארו. זו בקעת ארו. אמר רבי יהודה שבתי: היה אצל רבי טרפון והלבתי אחורי בביתו אמר לי יהודת בני בזה. טיזרתני נ' מצורעים ולטחתי בה שבעה הלכות (י') שהוא של ברות. (י') ובראשה טרפ וארכאה אטה (י') ועביה טפח. ומאין ושוני ומשלשי ומטהרין אפילו. שלא. בפני הבית ומטהרין בגבולין. ושני. זו זהירות טובת רבי יוחנן בן דהבא. אומר ושני חולעת (כ) השני שבחולעת. ואזוב. (כ) לא אזוב יון כל שיש לו שם לווי: מדריש שתין צפירים. לפי שוקלים הולך יבואו. לכפרה על לשון הרע. ובען ארו. שנגבה. שהרי על עסך נסות הרוח. באח עליו. שנאמר (לה' כ' כו) ובחוקתו נבת לבו והצראת זרחה במצחו ואם השפיל עצמו כאזוב יש לו טהרה. לפיכך שוחט צפור אהת ומשלה אחת (ככ) שאם חור לטיאורו חזרת עליו הצראת. וזה בא אל הכהן. (כג) שאין לו טי שיביאנו שהבל רחוקין. ממנו. ר' תנומא דרש על י' דברים נגעים באים על עובדות כוכבים דכתיב (צמה' לג) וירא. משה את העם כי פרוע הוא בעניין וראשו יהיה פרוע. על ברכת השם דכתיב בגלית הפלשת (צ' ט' י') היום הזה יסגרך ה' בידי בעניין והסגרו הכהן. על גילוי עריות דכתיב (יט' ט' י') וספח ה' קדקד בנית ציון בעניין שאת או ספח. ועל הנגבות ועל שבועת שוא דכתיב (זכליק' ט' ס' ס) וכתיב (ט' ס) וכלהו ואת עציו ואת אבניו. זו צראת דכתיב ונתקין את הבית את אבניו ואת עציו. ועל לשון הרע המוציא שם רע. על עדות שקר. שהעידו ישראל ואמרו אלה אלה יריך ישראל. (כד) וכתיב כי פרוע הוא. ועל קלקל הדין. דכתיב (יט' ט' י') לנן כאבל קש לשון אש וחשש להבה ירפה שרשם במק' יהיה ופרחים כאבק יעלה בעניין אם פרוח תפראח: ועל הנכנס בתחום שאיןו שלו. מעוזיהם דכתיב והצראת זרחה במצחו. ועל משלח מדנים בין אחיהם. זה פרעה שנאמר (נילטיט' יג) ויונגע ה' את פרעה נגעים ששלא מדנים בין שרה לאברהם. ועל צרת העין. שנאמר ובא אשר לו הבית. ט' שמייחד לו ביתו סופו שהוא גורין לחוץ שנאמר (ליוב' י' יג) יגול גבול ביתו נגרות בזום אףו: פס'. וצוה הכהן. צווי בכהן ושהיותה בכל אדם (כג) רברוי רבי יומי ברבי יהודה. (כו) ושהחט את הציפור האחת. (האת ששתים) הברורה ששתים. האחת.ames טלה את טהון או נעשית טרפה יקח זוג לשנית. אל בלי חרש. זו פיאlein של חרש. על טים חיים. לא טלאהים ולא פושרים (ט) ולא מנטרין (כח) מה טים שלא געשה בהם מלאכה אף כלים שלא געשה בהם מלאכה:

ווכו' : (טו) שיהיו שוות . סיינו במלחה ובקומתנו וגדמיס . ונח"כ מסיים מנין חע"ס טהין צום כבאות
חג"ג לפול לפור כי נל' : (טז) חיות בריאות . נח"כ ליטל ומיזמל לוח כי כוח כלל ולוח' פרפות : (יז) שהוא
של ברות ז' גנות כוח מין מלו' (עיין נ"ב פ' :) : (יח) ובראשה טרף . פ"י מין עלה : (ימ) ועובדיה
טפח . נח"כ וכן כנוגnis : פ"ד מ"ז ועניהם כרכיעת כרעם האטה ולוי' מפח כוח טיעול זה : (כ) השני
שבחולעת . עיין ח"כ ופקת דעתך יומגן אין דגנחי . וט"י הפני כו' מלה נאך מלחה הכלתון . כי אף
מלך פני טדומה נחלעת טהינו להוס נ"כ כה' : (כה) ולא אזוב יונן . עיין ח"כ . וככונת רק מה טנקה
זהוב . סתם נלי פס לווי' : (כג) שם חול למשולו כה"ל . סיינו מהנה עוד טענס . וזה כו' כסימן מס
סמלח כך היהת . ועיין בחלנוס למיוחם ליוונון אין עוזילל לנכ' מלאי צה' : (כג) שאין לו מישיביאנו .
ע"כ דוכס וכוכב מגעמו . וכח"כ ליטל דרכך זו : (כד) ובתיב כי פרוע הוא . ודוכס כמו כלצ'ו ישפה
פלוע נבי מוציא כה' : (כה) דברי ר' יוסי בר' יהודיה . נח"כ נגי' ל' יתודה נכ' יוסי : (כו) ושהת
את הצפior האחת הבוראה שבשתים . כ"ה סגינטם נח"ה . ומה"ה דגימות קדריס . וככוניה תנחת
הצחיפה ייכר מקודס לסת שחתיפה . או עיין נק"ה : (כו) ולא מנטפין . פ"י סיولد טיפין טיפין
וחסל עוד ולוח מיס מכניין ועיין ח"כ : (כח) מה מים שלא געשה בהם טלאבה . כי נאך ליקח חדתיס
מהמעין אף כלי וכו' : (כט) זו בכלי . נכלון חpig ועי' בח"כ . וככונת כי הכלוי ייטה פיגי' כל' כל' חלים .
ומק' נ

בפסקתא פרשת מצורע וותרתא מא

הונב זטול וטוחן בדם על הרים "חמים חמים", שדים צפור ניבר בחם שיערו
חכמים רביעית. נשפך הדם תמות המשתלהת, מטה המשתלהת ישפך הדם. וזהו
על המטהר. על מצחו. טן הצרעת שבע פעמים. מצורע טעון הויה שבע אין טפא
מת טעון הויה שבע. שבעה פעמים (ג) ולא שלישי ושביעי. (ל) וטיהרו. בדברים
שבנופו. ושלח. (ל) שלא ימוד ביפוי וישלח לים. שלא ימוד חוץ לעיר וישלחנה
כלפי העיר. אל פניהם השדה. הא אם (ל) שלחה וחורה לתוך ידו מותות באכילה.
ס"ג. ושלח את הצפור דחוי. מצוה לשלח (ל) לא שלח טהור: ס"ג. .
פס' ז' וככמ' המטהר את בנדיו: (ל) מלטמא משכבר ומושב. גלח את כל שערו.
נאמר כאן כל שערו ונאמר בימי ספריו כל שערו מה להן פרט לבית הסתרים
אף כאן פרט לבית הסתרים ורוחץ בתים וטהר. (ל) במו מקווה. ורוחין בתים וטהר
ואחר ילו אל המחנה. רחיצת גפו מעכבות ליבנס. לפנים. מן המחנה ואין כיפוריו
מעכביין אותו ליבנס מן המחנה. וישב מהוין לאחלו. שבעת ימים. שיהא
כמנודה ואסור בתשמייש המטה. אהלו זו אשתו שני' (דנ' י' ס) שובנו לכם לאחלייכם.
שבעת ימים. שבעת ימי ספרו (ל) ולא שבעת ימי חולתו דברי רבי יוסף בר' יהודה
רבי. יוסף אומר כל וחומר לידי החלטתו. אמר רבי חייא חשבתי לפני רבי. והלא
לבדתנו רבניו שלא היה יותם לעזיהו אלא בימי חולתו. אמר לו אף אני בר' אמרתי:
פירוש (ל) מי טמא עזיהו. כמה מלך. נ"ב שנה ונתגע בב' לירבעם וירבעם
נ"ג. ועזיהו מלכו כאחת הוו ליה מנוגע ב' שנה ויותם כי שכיב עזיהו מלך אליו
בר כטה שנים הוא. בר חמישה ועשרים (ווערטום) הוא. עיבורי אימת. בב' אשתח
דעיבות בימי חולתו ורב' יוסף בר' יהודה אמר לך מתחלה שנה דעיבורה פקמי הכי
זהו ומן. לנו. דחמשים ושתיים שנה. עזיהו. במלכו. דכתיב. בספר מלכים (מ"ב טו) בן
עשרה ושבע שנים היה. במלכו שנים וחמשים שנה מלך בירושלים והוא עורי היה
עזיה. ונתגע בין ב' לירבעם. דכתיב (ס) ובשנת עשרים ושבע שנה לירבעם מלך
ישראל מלך עורי היה בן. אמצעית. וכתיב (ס) וינגע ה' את המלך. ויהי מצורע עד יום
מותו וישב בבית החפשית ויותם בן המלך על הבית שפט את עם הארץ. רבותינו
דרשו בית החפשית שנעשה הפשי מלכותו היה. מנוגע ב' שנה ויותם כי שכיב
עזיהו אבוה מלך. יהו. דכתיב (ס) וישכב עורי. עם אבותיו. ויקברו. אותו עם
אבותיו בעיר דוד. וימלך יותם בנו תחתיו. וכתיב בן חמישה ועשרים שנה היה במלכו
ושש עשרה שנה מלך בירושלים. ויעש היישר בעניין ה'. ככל אשר עשה עזיהו אביו:
פס' ז' והיה ביום השבעין. ביום ולא בלילה. נילח את כל שערו את ראשו ואת זקנו
ואת נבות עיניו. מה נבות עיניו בראה אף כל בראה פרט לבית הסתרים.
ראשו מה ת'ל לפ' שנאמר (גמ' ג) תער לא יעbor על ראשו. יכול אפילו מנוגע ת'ל
ראשו. זקנו מה ת'ל לפ' שני' (ויקלח כל) ופאת זקן לא יגלה יכול אפילו מנוגע ת'ל זקנו.
ולפי שיש בראש מה שאין בזכן ובזקן. מה שאין בראש (ס) שהראש אמור במספרים
כבות על (שנאמר. (ויקלח יט) ולא תשחית אישׁ הוּא. נילוח שיש בו השחתה הוּא אומר
זה תער) (ט) הראש מותר בכל אדם כסבר הקפת הראש כולם. לא שטה הקפה והזקן

פסיקתא פרשת מצורע זוטרתא

אסור בכל אדם. ואת כל שעוז יגלה: מה תלמוד, לומר (ט) ליתן אחריות לתגלחת לא-גלה, בשביעי. גלה בשמיini ובתשיעי ובעשירי. שלשה מגלהין ותגלחתן טזוה, הנזיר והמצורע והלוים. וכולם שנלחו שלא בתער או שישירו, שתי שערות פס. וביום השמיini יביא. שאם גלה בשביעי יביא בשמיini ואם גלה בשמיini מביא סבבו ביום. יביא שני כבשים. מיעוט כבשים שניים אם כן למה נאמר שני (מל) שיוו שון. וככשה אחת. שתהא ברורה. אחת. מלמד (מן) שהוא מביא אחת על נגעים הורבה. בת שתה לא שנה. אחת לטניין עולם. ושלשה עשרוניים. סלת. מנחה וננו. פס. וביום העמיד הבחן. המטהר את האיש המטהר. ואוותם לפני ה'. למדרנו (ט) שכולן טענין העמלה לפני ה'. פתח אהל טוען. מעמידין (ט) בשער ניקנור. אחורייתן למורה ופניהם למערב: ח' באהת תנופה. ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן וננו. (ט) תנופה באחת (ט) תנופה ולא תנופות. לפני ה'. בטורה: פס. ושות את הכבש במקום אשר ישחת את החטא את העולה בצפון (ט) יכול. צפון. על-טבעתן. ת"ל במקום הקדש להכשיר את כל הרוח של צפון. כי בחטאאת האשם הוא לכהן. (ט) מה חמאת טן החולין; ובאים וביד. הימנית אף שם בן-זמה חטאאת טעונה. כל-אף אשם-טעון. כל-ו. מה חטאאת דם-הטובה מתירוי אף אשם דם-טוב. מזבח מתירוי. קדש-קדושים הוא. לרבות לוג שמן של מצורע: פס. ולקח הכהן מדם האשם. (ט) שני כהנים. מקבלין את דמו אחד בכלו ואחד ביד זה שקבל בכל בא וזרקו על קיר הטובה. וזה שקבל ביד בא לו אצל המטורע ומצורע (ט) טבל בלשכת המטוריים ובא. ועומד לו בשער ניקנור: פס. ולקח הכהן מדם האשם ונתן [הכהן] על תנוך. זה גדר האמצעי הקרוב לנגובה של אונן: פס. ולקח הכהן מלוג השמן. מן המלא ואם חסר ימלאנו. ויצק על כף הכהן. טזוה. לצוק לכף של חבריו ואם יצק לחוץ. כף עצמו יצא: פס. וטבל הבחן. (ט) ולא טפונג. וזה מן השמן באצבעו שבע פעמים. על כל הואה טבילה. לפני ה'. היה. מכובין בנגד בית קדשים: פס. ומיתר השטן [ונו] יצק הכהן [ונו] על מקום דם האשם (ט). אין הרם גורם אלא המקום. (ט) מכאן א"ר אליעזר אין לו ביהן יד בהן רגל און ימנית נתן הוא על-מקום ודיו: פס. והג��ר (בשטין) [מן השמן] אשר על כף. וכפר עליו הכהן. (ט) אם נתן כפר ואם לא נתן לא כפר: פס. ועשה הכהן את החטאאת. שייחו כל מעשיה לשזה אטה. וכפר על המטהר.

באור הרא"ם

(ט). ליתן אחריות לתגלחת. ט' טבל כל כסים מטמייס נגעו לס (ט) גלען גמלר כסים וכו' (ק"ה): (מל) שיהיו שומם. גמללה וכקומה וכלהים. וכח' כל כסים מניין לע"ס טליין צוין כסלים פ"ל. נכס ככס רינס: (ט) שמביא אחת על נגעים הרבה. דלעט נפגע ונתפרק וכיימי ספלו. חור הנגע ונהפל עוד. ספעס צוין דלעט יכל נסעה בסיס למלוי לאכילה טברי צימי. ספלו חור-סגן מוביל מהת על כוון (ק"ה) חי' ג' עטרכויס ח'ר נבלן ליזה חייגום ולמ' ידעתי כוינהו בז' . וט' וע' ח'כ: (ט) שבולן. טענונים העמלה. קיינו טינורע וכו', נכסיס: (ט) בשער ניקנור. ולט' נזורה עטמה טהום עדין מהוכך כפויס: (ט) תנופה באחת. ט' הלאס וכלאס-טמן. יניף. כלחט: (ט) תנופה ולא תנופות. כלחט לרייך חטפה לכל הכנכיס ליגוט מעויס פנו פה עיין נח'כ: (ט) יבול על-טבעתן. מקום ספגעות. סיון כ"ד. למות נרכום פפונית: (ט) מה חטאאת מן החולין וכו'. עיין נח'כ וכק"ה כל כלותם הלאו: (ט) שני כהנים וכו'. עיין נח'כ ילאו מקרחי: (ט) נבל בלשכת המטוריים: עיין ח'כ. וס' דלעט כל' בוכדר טליין לרייך טכילה טכילד עטן-מכעלב: (ט) ולא טפונג. סיינו מקח נגעט פיא: (ט) אין הרם גורם אלא המקום. פ' לס' מין טס-טס. סיינו טגא-טס הטעפ'כ יגן מן נגען: (ט) מכאן א"ר אליעזר. דרכט מקריח לא מקוס לס הלאס. וכט'כ פוך מירלה נפ"ע. וטס גירטל דהכל מדוייקת כהו-צרכי. כתום' (בגדlein מ"כ): ד"כ. ר"מ. מומר טכאנן נך מהניחת ליפכל נס' ג' מילין ע"ס. ומכלן רליש טגאלט דטב'ך וכן נסנדיין מדריךם:

פסקתא · פרשת מצורע · זומרתא · מב

סלטד שהכפירה בחטאאת. (נ) מטומאתו. ולא מזבו. ואחר ישחת את העולה. אחר

בם; והעלת הכתן את העולה ואת המנחה המזבחה, אע"פ ששחטה שלא לשמה אע"פ שקדמה לחתאת לפיה שבכל מקום (ה') איברין חטאთ קודמיין לאיברין עלות וכן הדין (יכ) שירצה פרקליט ואחר כך מכנים דורון:

רביון רבינו ייבן (ט) מה חמאתא מרביש טרווא שווית פחת אחד (פירונין) יעתן חובות
כבש. למה נאמר אחד אמר לו (ט) לפי שוה מביא בהשיג יד. ומטמא טקדש.

אר שני בני יונה. אף זה יכיא שנים תחת אחת והעליה תעלה חובה. תל אחד וכן מציינו בפסקת מגילה ששאל רבי עקיבא את רבי נחוניה אם נאמר כבש למטה נאמר

אחד ואמר לו מיוחד שבuder מה שאינו יכול לדרוש כאן שחייב דל הוא. לתנופה. לכפר עליו. וכי יש תנופה מכפרת. אלא מלמד שם עשה תנופה שירוי מצוה (nich) אבלו לא כפר. ועשרון סולת אחד. כלול בשמן. למתנה ולוג שמן. מלמד שכל עשרון ועשרון טעון לוג שמן בדברי חכמים (nich) דברי רבי נחmittah (בן) אליעזר בן יעקב אוטר אףイル

מנחה של ד' עשרון אין לה אלא לוגה ולוג שמן. שהיה בדין שיביא העני שלישית הלוג לפיו שהעשיר מביא נ' עשרונים מביא לוג אחד. אבל העני שהוא מביא עשרון אחד יביא שלישית הלוג. תיל לוג שמן אחד עני ואחד עשיר :

פם'. ושתי תורות או שני בני יונה. שנים ולא ד' שהרי מטמא מקדש מביא שנים
תחת אחת. יכול אף זה בן ת"ל שתין תורות או שני בני יונה. אשר תשיג ידו
שאמם הביא השמי לשכוא עני והעשיר יכול שבירא מפני שהחילה ח"ל אשר תשיג

פס. וְהַבָּיא אֶת־עֲמָלֵךְ לִפְנֵי־יְהוָה. וְיָרַא כָּל־עַמּוֹד בְּבָנָיו. וְיָרַא כָּל־עַמּוֹד בְּבָנָיו. וְיָרַא כָּל־עַמּוֹד בְּבָנָיו.

פס'. ושותט את כבש האשם. למדנו שהנguiים באים על חטא וצריכין כפלה. שנאמה
את האשם והזהה ונחתן וגוי' והנותה' וגוי' ועשה וגוי' כדרך העשיר. ברך. דרך העני.
(ס) מאשר תשיג ידו, את אשר תשיג ידו ולמעלה. (ס) אמר אשר תשיג ידו, והוא ביצת

היה עשיר והעני אחריו בן קודם שיביא אשטו מביא קרבן עני שנאטר אשר תשיג ידו. ואם היה עשיר וחייב אשטו... ואח"כ העני (פב) יכול יביא כהין העשיר ת"ל מאשר חייו יבו. הצעו רבבו יושבר ותאז' רבבו ינו... ואח' הרווא איזטן ריביינהו ינו... ובטענישו

השיג צו'. חזק. במו עשה הוציא קבוצה ענ' . ואט זביה אשטו, נושא ענ' זו העשו
מנין שיגמור בעשרות: תיל את אשר תשיג ידו, והרוי השינה ידו. למדך. שאין החורה
חספה כלום ולמדך שאין דבר ריק בתורה. שנאמר (לכisis לג) כי לא דבר רק הוא. את

- האחד חטא את האחד עולה על המנהה. שתקדים מנהת בהטה למנהת העות' פס' זו את תורה אשר בו נגע צדקה. מלמד שהעני אם הביא קרבן עשיר יצא עז' (פנ) יכול אף עשיר הביא קרבן עני יצא תול' אשר בו נגע צדקה; רבותינו אמרו

(ה) מטעמאותו ולא מזבבו. טefs טיק זכ' ומונע וקיוס נ"כ יוס. ה' למסכת זינחו לין קלגן זס טולס לו

לטכלו ג"כ מזנגו : (ו) שירצתה הפרקלייט . פ"י' מהטחט, כו' לפלקלייט . ולח"כ-העולה כו' כלאן : (ו) שזה מביא בהשיג יה... פ"י' סקלתנוקי' תלוקים מעטיכ' לעני : (ו) שדרוי מטה מא מקדש וכו' . פ"ג מה סמפלול מקדים דבמקומות כטנה לו צעילך פמבייה לחמהת נליותו. עטייל בעני' מניל' צפי פוליס; וכן ה')

לפמלת ולחדר לנעולס' חף, בלהן נבי מלורען. לה' ככ' פוליס יסיה במקומות ככ' דהמקלה חיל, היכנס לנעולס' יסיה עליין נליו מונכה וויניכם. חממייסס עוד כ' פוליס וכו'. וועיין כ"ז נק"ה. סכוון כמו דבלי טמאנבל זרכו : (ה) באלו לא ביפר. (זגפיס-ז'). מסיים קהלו ללו לייפל וקייפל. ופי' כיפל גנכל על חקל שבידנו וניאל ט

כיסוריין היגל לא כיפל קמיה טמייה לנמת רוח לכוינו טלה עטה מלאה מין סמוכתך : (ט) דברי . ר' גמאליאן ר' מלייעזר בן יטקב וכוכו' כט"ז : (ס) מאשרה-תשינג ידו . ה'ת ח'טב חשינג ידו . וקוול כוף פסוק . כ"ט . וגאטלם פסוק (ט) ולפעלה אפר אשר חשינג ידו . ג'ויל פסוק ב"ג . ועיין ק"ג ופס ק"ט . ופסוקים דבב'ם

עט: (מג) יבול. **חפץ עטיל** וכיו' מתי' צהט חפל נוע וכו' מעדן ודרלאך זחת מעומת. כוח. כב"א. וכ"ה. כט"כ:

פסקתא זוטרתא : פרשת מצורע

(כד) אֶת־טְבִיאָ קָרְבֵּן עַל־אֲשֶׁתוֹ שַׁהוּא כוֹתֵב לְהָ אֲחֻזּוֹת זֹאת לְךָ עַל־יְמֵן קְדֻמָּתֶךָ דָנָא : פְּסֶם . וַיַּדְבֵּר יְיָ אֱלֹהִים מֶלֶךְ מֶשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן . (ספ). זֶה אֶחָד טָעֵשָׂה . דָבָרִים שָׁנִידָבָר לְמֶשֶׁה , וְלְאַהֲרֹן יְיָ דָבָרֹת וְנוֹן מְאֻטוֹרֹת : . . . . .
טוֹבִיהוּ בָּרְכֵי אֱלֹיָעָז וְזֶלֶת נָתָן . בָּהָם סִימְנֵין . אַמְירָה . טָופְתָ חַפְנִיכְסָ הַחֲדָשָׁה . דִּיבָר .
בְּאָיוֹצָם הַחַיָּה (א"ד) . [אַרְצָע] אֲחַזּוֹתְכָם זֶבֶן נְשֵׂיָא אֶל תְּכִרֵית זֶעֶד מַתָּי
חַבְדָלְלוֹ פְּרָהָת לְפִי שָׁאיָן אַתָּה יִכְלֶל לְהֹזְיאָה . אַתָּה אַהֲרֹן מְתוּכָם : . . . .
פְּסֶם . כִּי תָבֹא אֶל אֶרְץ בְּנֵנוּן (ס"ו) אֶל הָאָרֶץ הַמִּיחָדֶת . (ס"ו) אֲשֶׁר אָנָי נוֹתֵן לְכָם . פָּרָט
לְעַמּוֹן וְמוֹאָב שָׁנָאָמָר (לְגַלְישָׁג) כִּי לְבָנֵי לֹוט נְתָתֵיהֶ יְרוֹשָׂה . לְאֲחוֹזָה עַד שִׁיכְבָּשׁוּ
וּנְתָתֵי גָּנוּן צְרָעָת (ס"ק) בְּכִשְׁוֹרָה הִיא לְכָם שְׁנַגְעֵין בָּאַיִן עַלְיהֵן רַכְבֵּי שְׁמָעוֹן אָוּמָר , פָּרָט
לְנְגָעֵי אַנְכִּין . (ס"ט) פִּירּוֹשׁ גָּנוּן רֹוחּוֹת גָּנוּן כְּשָׁפִי . בָּבִיטָה אֶרְץ פָּרָט לְבִיטָה הַבְּנָוי בְּסֶפִינָה
וּעֲלָגְבִּי אַבְכָּדָרָה . אֲחוֹזָתְכָם וְלֹא יְרוּשָׁלָיִם לְפִי שְׁלָא נְתָחְלָקָה לְשָׁבְטִים :
פְּסֶם . וּבָא אֲשֶׁר לוּ הַבִּיטָה . וְלֹא עַי שְׁלֹוחָו אֲפִילּוּ הוּא זָקָן אוֹ חִנְלָה . דָ"א אֲשֶׁר לוּ הַבִּיטָה
(ע) טִי שְׁמִיחָד בֵּיתְוּ לוּ שָׁאיָנוּ רָוֹצָה לְהַשְּׁאַילָל כָּלֵיו לְאַחֲרִים . אָמָר לוּ הַשְּׁאַילָנִי
קְרָדוֹטָךְ אָמָר אַיִן לֵי אָמָר הַשְּׁאַילָנִי טְגַלָּךְ אָמָר אַיִן לֵי . לְסֹוף , שַׁהוּא מְפֻנָּה אָוֹתָם לְרֹשָׁוֹת
הַרְבִּים וְהָוָא בּוֹשׁ וְחִפְרָה . וּבָא וְהַגִּיד לְכָהֵן וְהַכֹּהן יַדְקֵךְ כִּיצְדָּךְ בָּא הָגָע לְבֵיתְוּ . לְאָמָר ;
יָאָמָר לוּ הַכָּהֵן דָּבָרִי בְּבוֹשִׁים . בָּנֵי אַיִן גָּנוּם בָּאַיִן אֶלָּא עַל לְשׁוֹן הַרְעָבָה . רַי שְׁמָעוֹן בָּנָן
אַלְעֹזָר אָוֹטָר אֶת עַל גְּסֹות הַרְוֹחַ שָׁנָאָמָר (לְכִי' כ"ו) וּכְחַזְקָתוֹ גְּבָה לְבָוֹ וּכְתִּיבָּה וּכְצָדָעָת זְדָחָה
בְּמַצָּחוֹ . כָּגָע מְלָמֵד שָׁאֲפִילּוּ הוּא תַּלְמִיד חַבָּס וַיֹּודַע שַׁהוּא גָּנוּן לֹא יָאָמָר גָּנוּן אֶלָּא בְּגָנוּן .
נְרָאָה לוּ . וְלֹא לְגָרְיִי . מִכָּאָן אָמְרוּ בֵּית אַבְלָן אַיִן פּוֹתָחֵין בּוּ חַלּוֹנוֹת לְרֹאֹת אֶת גָּנוּן
(ע) בָּבִיטָה לְהֹזְיאָה אֶת הַיְצִיעָה וְאֶת הַעֲלִיה . דָ"א בָּבִיטָה מְתוּכוֹ טְמָא וְאַיִן מְטָמָא מְאַחֲרָיו :
פְּסֶם . וְצֹוָה הַכָּהֵן . הַצֹּוֹי בְּכָהֵן . וּפְנֵנוּ . כָּל אָדָם שְׁרוֹצָה . וּפְנֵנוּ אֲפִילּוּ חַבְילִי עָזִים . בָּאוּ
וּרְאָה אָם עַל הַרְשָׁעִים חַסְתָּה תּוֹרָה עַל עֲבָדָיו וַיַּרְאָיו לֹא כָּל שָׁכָן . וְאָם עַל כָּלֵיו
חַסְתָּה תּוֹרָה ק"ו , עַל בְּנֵיּוֹזְבּוֹתָיו ; בְּטרָם יָבָא הַכָּהֵן (עכ) לְרֹאֹת אֶת (הַבִּיטָה) [הָגָע] וְלֹא
הַפְּנָוי וְלֹא יַטְמָא כָּל אֲשֶׁר בָּבִיטָה . רַכְבֵּי אָוּמָר אָם מְטָהִינָנִין לְדָבָר הַרֹּשָׁוֹת לֹא יִמְתִּינוּ לְדָבָר
מְצֹוָה סְכָאָן אָמְרוּ חַתָּן נוֹתָנֵין לוּ שְׁבָעָת יְמִי הַמְשָׁתָה לוּ וְלְבֵיתְוּ וְלְבָסּוֹתְוּ וּבָנָן בְּרַנְלָגְנוֹתָנִין
פְּסֶם . וּרְאָה אֶת הָגָע וְהָנָה הָגָע . מְלָמֵד שָׁאַיִן הַבִּיטָה מְטָמָא (עכ) אֶלָּא בְּשָׁנִי גָּרִיסִין
בְּקִירּוֹת הַבִּיטָה הַרְיִי בְּ' וְלַמְטָן אָוּמָר בְּקִירּוֹת הַבִּיטָה הַרְיִי ד' מְלָמֵד שָׁאַיִן הַבִּיטָה מְטָמָא

ב א ו ר א ה ר א ס

(ס) אדם. מכיר קלגן עסיל על יהתו כל"ע. ועיין (צ"מ ק"ד) והו דעת ר' יסוד ופיין כת"כ וק"ה: (ס) זה. אחד מי"ג דנרים וכו' כל"ע. עיין כפרי ויקלח מליו למעט מה קלגן. חל"י י"ג דנרים נלהכו בתרצה למסה ולקלגן וכנהנדס י"ג מיעוטים: ונכס י'. דפרות (ס)ינו מה שנחלמר נכס וידנר) זוג' מהלצות מה שנחלמר נכס ויחמך וע"ז קל"י טובי וכו' נתן נכס פימניות למילא מה שנחלמר נכס ויחמך כה' פטעים גדי הא קל"י מופת (צמות ג') הנו לכס מופת. חפניכ"פ (צמות ט') אמרו לכס מלא חפניכס פיח כנן. טהור (צמות י"ב) החודש כסות לכס וכו'. די' כל כוח עשרה פטעים שנחלמר לסון וידנר. ויזו"ס (צמות ו) ויזוס אל נני יקלגן. כת"כ (ויקלח י"ח) זום חמץ חסב מהכלו. חל"ז קל"ד דכל כי תכוחו אל הארץ כגען. לחוזקכ"ס (ויקלח י"ד) ונתחי כגען לרעת כביה לרין להזחלה. ז"ב (פס ט"ו) חייך חייך כי יסיח זב מכתבו. כת"ח (גדנאל ד') נטה חת רחים נני קשת: אל תלמידים (פס) כל הכליתו מה מגט יעקב. עד מה"י (במדבר י"ד) עד מה' לעדר הכרעה. הנדר"ז (פס י"ז) הנדרו מחות העדרה. כל"ט (פס י"ט) פרטת פרה: (ס) אל הארץ התיוחזרת. סינו מ"ז ולוח נונבר סיידן עין ח"כ: (ס) אשר אני נתן וכו'. פרט (עמון וכו'). בכלהם הלאו לנו מזוקדק ז' וכ"ג נמ"כ יכול מטהו (עמון ומולב ט"ע להר חי נון וכו'). זפי' דה"ה כבנלו (עמון ומולב טנקראנו יופר-למ"י. ישחינו במעדרות: (ס) בבשורה הו נוחן לכם. דורס וגתי נeson מהנא. כי מהומרים מקמיין כטיש נקלות הנית וע"ז בגניות. יופץ סנית. וימלו כמkommenות: (ס) נגעי רוחות וכו'. כוח דנרי המהן וכוזם דעת ר' פפל (טוליות י') חיפלו סוח זקן לו חולב ס"ס כי זקן לו מולה יכול לטלה קלה ומיין ח"כ: (ע) טי שמייחד ביתו. לו. ויק"ל פ' י"ז: (על) בבית להוציא את היצע ובר'. כת"כ ס"ג להניח מה שעלי. ופזות כמה נס בעלי: מטה נגניות וחולוי כוונת סמחן חס נמלה כגען נביה חי' בעלה מהורה עין נגניות פ' י"ג מ"ג ול"כ נקמן לדנרי המהן: (עכ) לראות. ה' נט' בגעת לרמות מה הפגוי כל"ע וכ"ה נח"כ והוא כהן שנחלמר למלטה טיפנו כל הכלים מהנית ויטהר בגית ריק: (עג) אלא בשני גריסין. דורס געת בגות נקי

פסקי **מג** **ווטרתא** **פרשת מצורע** **פסקי**

כמי פטמים : (על) מכאן אמרו . נesson ס"מ (ב"ג קס"ד) וכ"ל : ניטע ענול וכו' ליטע מטמל פטליין ; מטמל נגעיס . וכה כית מלוכט מטמל . דזוקה : (על) שקו ות בטראיין . ליטע סיסין סקעותן ; גנותיקן : . (עו) יירוק שבירוקין . כו' מרחה רלהגש זעין נח"כ פ' חזילע : (עו) ואפילו על אבן אחת . נטם . המתבל כח'ק ולמ ככ"ה כל"ט : (עה) האטו באדם . טינו נגעיס הדרס : (עט) ולא האבוס . דכלון למ מקרי נית : (ט) מלטר שניהם חולצין . טי' חס קרי כו' ג"כ נבית חבירו : (פט) אלא מהן לעיר . נכלן חבל וט"ט וכג"ע ולט' חלט למורע למ' חוץ למוקף חומת . ועין נמלמת חילו לאנרג"ה ז"ע . וכן כו' ספי' נח"כ נח"כ . וכיינו הדרס מגורע נטה חוץ לעיר נעל מוקפת חומה . ונגע נטיס חולן . חוץ לטיר ח'ג' ; בעילות טליינס מוקפות חומה : (פכ) שיוהה מקומן טמא . עיין ברכ"י נחומות זבק"ה גס . זמ"ה לאנרג"ה ז"ע . ; וכ"ל נעדן נמקומן מטמאין הם הטעלות : (פכ) שלא יטול מצור זה . דולס חכיאס לחלוות : (פכ) בטראיין . ושלא בטראיין . נדע . טהיר מתחלה יлок . ולח"כ נעדט הדרס והוא נקי : (פכ) אם נאטר . בחליצה

פסקתא זטרתא פרשת מצורע

המנוגע וכליו על-כתפיו זסנדייו בידיו הוא והם טמאים מיד ואם היה מלבש בהם הוא טמא פז והוא טהורין עד שהוא בא ב朴素 בגדיו אבילה פרט :

טטמאין עד שיזהה כרי אכילת פרם : - שבתורה שבתורה להחמיר וזה להקל שאלטלא לבוש עשרה כלים אין טטמאין עד שיזהה כרי אכילת פרם : -

פס'. אם לא יבא הכהן וטהר את הבית. על פי הכהן נטהר: ...

פס'. ולקח לחתא את הבית (פ') בבעל הבית הכתוב בדבר. ושבח את הצפור, בכחן
דבר; ולקח את עץ הארון; כדרך שהיה עושה במנוגע כך היה עושה בבית
המנוגע. וזה על הבית. על שקוּפוֹ (פח) ובן הוא אומר (במצורע) [בפתח] (סמות יג) על
הבתים אשר יאכלו אותם והוא השׁקופ שנאמר והגעתם אל המשׁקופ :

פס'. וחתא את הבית בדם הצפור. זה צפ/or. אם נאמר במצווע מה הנאר
בבתים לפי שיש במצווע מה שאין בתים שהמצווע טען (פס) והבית אינו
מאותו הדרגה. וזה מוכיח שמדובר במקרה של מזוזה.

טעון קרבן : פס' ואחת התורה לכל גע האזרעה ולנטה האזרעה חביב ולבית ולשאות ולספחת

ולבתרת. תלמיד שביל כהן שאינו בקי בהן ובשפטותיהן אינו רואל את הנוגעים:

ולחנות, חנינה, בונחיגאי אומר, מלפדר (ב) שצדיד שירוננו רבן.

פם). וידבר יי אל טשה ואל אהרן . זה אחד (יל) (טשבעה) [טשבעה] מקומות . שנדר

ואמרת אליהם. לרבות את הנשים ואת העבדים. איש איש. לרבות את האשה

ומתאנו חוץ לרשׂוֹן מרשׂוֹן מומא (זג) ולא מחמת דבר אחר זמאי אחרו רישׂוֹן

דרכיהם בודקין את הוב עד שלא נזקק לויבת במאכ"ל ובמשת"ה במש"א ובקפיצ"ה בחול".

כמרא"ה בהרתו"ר. משנוזק לויבת אין בודקין אותו. זובו טמא הוא (ט) אין הדם יוצא חוץ האמת שלו טמא. בגויה זב מרישו יברט טמא הוא (ט) מיה רבבות ישנות ורבא

טמא . (זובו-טמא לך ר' אלא שהקרי שהוב יויתר מן-הקרי) :

פם. וזאת תהיה תומאתו בזבוב רר בשרו את זבו או רחותים בשרו מזבו ממנו הוא. מוה ברפובל שלש ורבא טמא הא בצד שענות לאומנא שלשי את לרבבי. נbam

Digitized by srujanika@gmail.com

באור הרא"ם י"ג ב' (ז) מושג בוגר ו(ח) מושג בוגר מושג בוגר

וכו'. חסל סיום המהמלה ועיין נתק'ל: (טו) **טשונה כיבוס זה וכו'**. בטונה כי ליגום גנדים האמור כפומלה נגילות לו פמל מתחילה כי נפש מפמל גנדים מהאל וככהן רקל דחס גנדים לכוסים כס

מגיל עד ציסחה נכלו הרים פלט : (פ) בבעה"ב הכתוב מדבר . פיעו כתמי לפרק וען מהו וכו' . הכל ירבה מצל בזיה"ז : (מ) ורב"א . גדי פצם נול בזיה"ז . בשן חמניות כברם והנויותם חל במאובנים :

(ספ) והבית ; היו נלייך קלען-כפל-וועין כה"כ וכט"ל . וויכנתקים מל' טולין כטולען פגנית' הין לו פטיכס

(ב) אריך שירוטו רב; פ"י, אף שבקי הנזעים הצעפ"כ נזכר לנו ללמדך מלך ומלך"כ ירצה להם הנגעיס;

(א) זה מועד מוקם כב"ל עין גולן. וכיינו מהagalim' נצון לכול: (ב) אין וכו'. (צטט פג.).

מג' אכמ'יס גאלו פְּרִיאַהָן, כוֹנִיס נָכָה דְּכִילָהָן. זְפִינָן נָהָרָן. (אכ') פְּתַח לְפִנֵּי זְהָבָה. (אכ'ז) טְבִיעָה טְבִיעָה נָמָה. טְבִיעָה טְבִיעָה נָמָה.

ד"א. קיינו מכם מוגס לדמפלט: (ט) אין הרם. ובו': סמל סוף. מיטוטה כו' כי לנו מטה כמלוט פיטר ס"ב (נזה ג"ז); (ט) מנה הבחוב (בו') חסר. וולוי ז"ל קדרון. צ"ק לכרזן (מנילה ז'); ובמ"ז עמקים

קדם. סוף כמלה זוכו קמל לקליו וכו' ; לה יכולתי לסתין : כלל: פ"כ. סגנלית: כמוסגנ' :
ת' 12

כימאי

פסקי קתא · גנרטה מצורע · גנרטה מזרחה · מדריך

לרבות (י') מיטירנליו וזרקו. היה טומאתו בזובו. (ט) אפילו כל שהוא. רר. שיצא טן^ט
האמת כמו רירין או החתמים שעטד הוזב בפי האמת וחתחם פי' השtan מהמת הוזב. ואם
ראה ראייה נדוללה שהיא בן'. שייערין בשתי מבילות ושתי סיפונין הרין זה זב נמור. זע
זובו. אפילו. מקצת זבו מטמא משכב ומושב: שאפילו לא' ראה' אלא' שתי ראיות'
מטמא משכב ומושב. טומאתו הוא. תלמיד שטומאתו בלובן ואינו מטמא באודם לפי'

פס. וכל המשכב אשר ישכב עליו הובן; הרואין למשכב מטמא פרט לשכב על הדלת. משכב מלמד שהוא עושה כל שתחתיו משכב בלבד שאין ראוי לשכיבתו שהרי אסורה תורה משכב הרואין לשכיבתו. וכל הכליל, כלי מיוחד לישב פרט לבפה פאה וישב עליו שאינו ראוי לישיבהathy שחייב אומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו; הובן, ולא בעל פס, ואיש אשר יגע במשא; האדם הנוגע במשכבות מטמא בנדים. אין משכב נוגע במשכבות מטמא בנדים; במשכבות מלמד (קמ) שאם נשבר טהור (ק) דאי בקווון מכלי חרש, מפורש, בבריתא; פס. והיושב על הכליל. אפילו אינו מכאן אמרו כי מושבות זה על נב זה. ואפילו על (קמ) אבן מסמא טמאין; פס. והנוגע בבשת הובן ולא בצדאה. שעליו, בבשר הובן ולא בעצם הפורש טמן;

(ג) מימי רגליו ורוצקו שטטמאין-ונתת'ן לומד מק"ז:(ה) אפיקלו-ב"ש. עיין (נדס מה"נ) סודר טמולל דצל גליה כפכיפה פין שלמה . וכל טכוּ אגחמל נמאניחין טס : (וון טכל) דזוקה נבעל קלי . ע"ט : (טט) שאם נשבר עין כיינו המטבב פהוֹל : (ק) וראתי טק"ז . מלוי חלס טבנירחן פיל טכלחן : (קח) אבן מסטה : פיעטו טנקן על-סמוּטב להן . ולחנן מסמלל כליטנה דקרלה (לגייל ו') וסתמי חנן חדל וסמח על פום גוכה : (קג) לרבות . ציומו וניינו כיהם טוּגה וכו' כט"ע : (קג) תחתתו של זב : פ"ז דקרלה זס זוּג מחל קלה דוכל' המרכז ט"ה : טנס מלכוב מטמיה כל טבל חחתיו מטוס מוטב . ע"כ מפלט כי קלה זס וכל האונגע לטבל וויס חמתו קלה טקליה על-מוסב וליה על מלכוב טליינו מטמיה מל שחמתין זס ועיין בתמ"כ : (קד) לרבות את המשבב וכיה ז עיין נט"כ : וכ"ז נסירות"ז נחומר וכנ הניה טנלה"ז זע' וכגונט הום טיכול חין מטמיה נמסה חלה חילו נגנד מילן זוכו טל זב ורוצקו זומיימי רגלוּוּ ובכנה, זענו ט"ל) ואגונט הום לטנות טט כל השמול בעניין : (קכ) ולא נזורה טעליס וליה גטס דכל וכו' כט"ע . זע' ומלא' זו קדרית טיגע דזוקה בעלמו טל זב : (קו) אם לא רחץ . סיינו אלחאל ימי ספלו לס לא פכל הפללו עד מלך טnis סמל טפקלחו חלייך דזוקה נטינתו : (קז) לרבות . בלי הרס . דוכט מן וטל זב וכלוי חלס עיין ט"כ : (קח) לבשיפסיק . מזוכו זלט מזוכו זונגען כט"ע ז

פסקתא ; פרשת ; מצורע ; זוטרתא

(קט) וספר לו לעצמו . פ"י ללח' במי למכך נעמו בכל יוכ' הלא ספירה כעלמה . ונח'ל מסיס . מכון (קט) האן והזנה פנדקו עמן ביוס הרטזון ומלהו טהורים . ביוס ה' ומלהו טהורים ופחים רימיס לא כדקן כי בס בפרק טהרה . וכט' דנלי ר"ח סס : (קי) שיריה טרתרן אחות . סיינו ז' נקיים ייחס סמולין ולוח מסולין : (קייח) אף גנדיו נקיות בה למקו טהורין כליזט כט"ל . וכט' כת"כ והיינו בס פניהם כליזט (קייח) דיני חילס כמו נבי חילס : (קב) ולא בגדיו . סיינו שבב' נמי מקוב וחינוך לריך מיס חייס : (קיג) טהרה מלאטמל כליזט חילס נהצט כט"ל וכט' קוח הגי' (כמנילה ח') וכן הניח הרגל"ח ז"ע . חילס בח"כ קני' פהו מלטמל כ"ח נמפה ועיין בק"ח סחהרכ' נטיסטה מ' : (קיד) השיב בניעו . עיין כת"כ וכחולו בק"ח : (קטו) ובא לפני ה' . חסל כל' הדלתה . ועיין כת"כ מנין טהרו טונל מבעוד יוס ה"ע ונח' לפסי ס' : אל טחה הו"מ . כייד קוח נמ' טחה הו"מ . ה'ה'כ קייק מעולני שמת מלמד טהרו טונל מגטו' : (קפס) מלטר שאין הקינוי וכו' . חסל נ"כ ועיין כת"כ וכט"ל ועטה הוותש הכהן לחד להחטה וזה לטולה טיפלtes הכהן ה' לחטה וזה געו'ת . מנין טהרטט היט' (קיינו האגניש) ח'ע לחד להחטה וחחד געו'ת ונחנס אל הכהן : (קייז) ש"ז טפט למעלה כט"ל . וכט' כת"כ ה'ג' כתטערה כבד נקרע ה'ג' מנוסו ה'כל עדין לא יух' למון חיינו מטמל עיין (נדקה ל"פ זונת דוון) : (קוח) שהוא מטמאה בפנים בבחוץ . פ' ה' חמל טיג'ה הרטס . מן סמוך לפלודור . וצוחל' ביהם ארחים העמידו טעט'כ טמלה : (קיט) בניתה תהיה עד שחתבול . כת"כ ליחט דרפס ז' ולח' ירעתי לכוגה מלי כת' לכבות ז'ע' ז' וחוו' כוונתו מליינה טונל ניוס עיין

פסיקתא פرشת מצורע זוטרתא מה

פס'. וכל הנוגע בה יטמא עד הערב, ואינה מטמא אדם וכלי חרש: (קמ"ב כ"ב)

פס'. וכל אשר תשכב עליו [בנדחתה] יטמא וכל אשר תשב עליו יטמא. יכול תטמא תשכב שאינו מיוחד לשכבה (קי) ומושב שאינו מיוחד (לשכבה) (ליישיבה) חיל וכל הנוגע במשכבה יכבר בנדיות כתיב וכל הנוגע בכל כל כי אשר תשב עליו יכבר בנדיות אלו שני המקרים האמורות לטנן אינה מטמא אלא משכב המיוחד לשכבה ומושב המיוחד לשכבה אף כאן לא טמא אלא משכב המיוחד לשכבה ומושב,

פס'. ואם על המשכב הוא על הכל כי יש בת עליון יש בפסק זה לשאול הוא אילו ונאמר כל הנוגע במשכבה ובכל הנוגע בכל כל אשר תשב עליו מה תיל ואם על המשכב הוא או על הכל אשר היא יש בת עליון. (קי) תשובה בא למדרנו על חברינו טומאה שם נגע כל טהור בכלי הנדרה או במשכבה שהנוגע בחיבור הטומאה טמא כההן במקצת. זבין בפרק אחרון בהלכה חמישית מקצת הטמא על הטהור ומקצת הטהור על הטמא חברו טמא על הטהור וחבירו טהור על הטמא טמא והבריתא עד שנישא בו עליון משוכשת שהרי שניינו מקצת טהור על הטמא ומזהו ואם על המשכב הוא פליגן; ואם על המשכב של נדה הכל כי יש בת עליון אשר היא יש בת עליון בנגע בחייבים יטמא האדם ערב ואין טעון כי בוס בנדים כמו שטעון הנוגע במשכבה או בכלי שתחתיה אם בטחה שכחוב בו בנגע בו יטמא ערב רוז טמא ובנדיות טהורין הוא טעון רחיצה ולא בנדיות כי בוס עד שנישא רוז עליון מכאן אמרו רובם טמא על הטהור או מקצת רוז טהור על הטמא או על מקצתן בזבב טמא ובמשכבל טהור:

פס'. ואם שכב ישכב. (קי) לרבות שתי שכבות ואם שכב ישכב לרבות אחת המערה. איש (קי) פרט לקטן; ותה נדחתה עליון יכול יעלה לרנלו. פירוש שם בא עליה בתרוקת ימי נדחתה תאטר יטמא בועלה בימים הנודרים לה מטומאתה או אחד או ענים או נ' תיל שבעת ימים בין בתקלת הנדרה בין באטצע בין בסוף טעון נ' ימים. ד"א ותה נדחתה עליון מלבד טה היא מטמא אדם וכלי חרש אף הוא מטמא אדם וכלי חרש. וכל המשכב אשר ישכב עליון (טמא) [יטמא] נתכו הכתוב מטומאה חטורה ותלאו בטוראה קלה שלא יטמא אלא אוכלין ומشكין נמצאת אוטר משכבו במנעו טה מנעו מטמא אחד יפוסל אחד אף משכבו. וטמא שבעת ימים סופר שבעה לביאה האחרונה. וכל המשכב אשר ישכב עליון כל המשכב אשר ישכב עליון יטמא מכאן אמרו ישבב איש אתה ותה נדחתה עליון כל המשכב אשר ישכב עליון יטמא רוז עליון ד"א ואם שכב ישבב איש אתה ותה נדחתה עליון כל המשכב אשר ישכב עליון יטמא רוז עליון של מטמא את בועלה ליטמא משכבל תחתון כעליו ותחתונו של בועל נדה כעלינו של ובשהוא טמא ואין מטמא. ואשה שאין לה זסט אסורה לשמש שכך שניינו (קמ) כל אשה שאין קובעת לה זסט אסורה לשמש ואין לה לא בתובה ולא פירות ולא טזנות ולא בלאות ויוציא ולא יחוור דברי ר' מאיר ר' חנניה בן אנטיגנוס אוטר משמשת בשני עדים אחד לפני תמייש ואחד לאחר תמייש והן עידיה והן עותיה (קי) והן (תיקולה) [תיקונה]. טשומ אבא חנן אסרו אי לו לבעה של זו כל אשה שאין לה זסט דיה שעתה ואלו הן זסטות טפהקת מתעטשת וחוששת. בפיימי כריש ושיפולי מעיה וככזו צטמרותות. אוחזין אותה וכן ביזא בהן. כל שתקבענה שלוש פעמים הרוי זסט וכן כל ביזא בהן להביא את שראשת. כבד ואבריה כבדין עליה ורותת וכן אלו זסטות של גוף. (קי) זסטות (שליטים). (של ימים) אמרו חכמים הייתה לסתת להיות רואה זו חמישה עשר ושינתה ליום ב' וזה אסורי פעים ליום ב' וזה אסורי

באור הרא"ם,

ע"ז ח"כ: (קי) ומושב. טליתו מיהר ניתנה כ"ג: (קי) נשובה באילמדנו. עין כ"ג מס' עניש פ"ד מטנה ס' וגס' פ"ג פס': (קלג) לרבות שתי שכבות: כלרכס וטלוך כדריכת (קי) איש פרט לקטן. סיינו פחוס ממן חפט טלית ניילה: (קי) כל אשה שאין לה זסט. (נדה י"ג): (קי) זסט חיקוי כ"ג: (קי) זסטות של ימים חמלו חכמים כ"ג. (נדה ס'ג):

פסיקתא פרשת מצורע זוטרתא

שלשה פעמים ליום כ' טוטרין יום חמשה עשר ונקבעה לה יום כ'. (קמ) נשים בכתולות גנפניהם יש נפן שיינו אדום ויש נפן שיינו שחור ויש נפן שיינו מרובה ויש נפן שיינו מטועט כל נפן יש בו יין וכל אשה יש בה דמים ושאין בה דורקטן. טאי דורקטן חור קטווע. שני ר' חייא בשם שהשאור יפה לעיטה כך דמים יפין לאשה. ר' פאייר אומר כל אשה שדמיה מרובין בניה מרוביין. וכל אשה שהיא מרובה בבדיקות משובחת היא בין הנשים שכך שנינו כל היד המרובה לבדוק בנשים משובחת ובאנשים תקצץ ומהطعم בנשים משובחת ובאנשים תקצץ נשים שאינן בני הרנסה משובחת אנשים שהן בני הרנסה תקצץ. (קמ) ומתריצין ואם אנשים בני הרנסה הן לטה הוץך התנא יותר הטרבה לבדוק תקצץ שאינה מרובה תקצץ שנן בני הרנסה הן (קמ) (ומתריצין) [ומתריצין] אין באנשים אפילו ללא רבוי נתני תקצץ וכשנה (הונא) [התנא] הטרבה לבדוק בשבייל נשים שנה:

פס' ואשה כי יזוב זוב דמה. בין גירות בין שפחה בין טשוחרות. כי יזוב זוב דמה. דמה מהמת עצמה ולא מהמת ولד וכו'. דהטקה במסכת נדה. יטים רבים טיעוט יטים שניים רבים שלשה. שלא עת נדתה יכול הרואה שלשה בתחלת התאה זבה ת"ל על נדתה אחר נדתה היא הנקראות זבה אינה נקראות זבה בתחלת אלא נדה. אין לי אלא סבור לנדתה. מופלג מנדתה טני ת"ל כי תזוב על נדתה. (קל) תנן במסכת (פסחים) [ערכין] אין פתח בטועה פחות טשבעה ולא יתר על שבעה עשר טועה שאמרה יום אחד טמא ראייתי (פיחת הי"ז) [פתחה י"ז] שני יטים טמא ראייתי פיתחה שבעה עשר (קל) שלשה יטים טמא ראייתי פיתחה חמשה עשר שש יטים טמא ראייתי פיתחה י"ד שבעה יטים טמא ראייתי פיתחה שלשה עשר שמונה יטים טמא ראייתי פיתחה ח' י"ג פתחה ז' שאין פתח בטועה פחות טשבעה ולא יתר על י"ג וכו' הילכ'. פירוש יום אחד טמא ראייתי ואני יודעת אם בימי נדתי אם בימי זיבתני פיתחה י"ז שעדר י"ז יום אינה חוזרת לפתחה בפתחה הראשונית דאמירין הך יום טמא דחוות סוף זיבתת הוא והשתא אותו ז' ימי נדה שהיא ראייה להיות נדה בהם והדר תלתה יומי זיבתת והדר ז' נקיים הרוי י"ז נמצא עד י"ז יום חוזרת לפתח בפתח שאך כל הנשים שאם רואה לאחר טכאן ב' או נ' או ד' יום מונה ומוסיפה כל שעיה עד ז' יטים ואףילו ראית ביום שבעה טובלת לערב ומשמשת טכאן ואילך שומרת יום נגנד יום עד שתראה נ' יטים רצופין והדר מונה ז' נקיים והינו דרך פתח שאך כל הנשים. ולהאיفتح חוזרת עד י"ז ואע"ג דבנהך י"ז יום נופיהו (קל) אית ליה דרך אף' הכא אתה לאשכועין דהאי יום טמא שראתה חשבנן לה לסתוק זיבת לאחטורי עליה. וכי אמרה נ' יטים טמא ראייתי חשבנן להו לסתוק זיבת נמי לאינה משמשת עד שתביא קרבן זיבתת ועד שתעמוד ז' נקיים דאלו חשבנן להו לסתוק זיבת נמי לאינה משמשת עד שתביא קרבן זיבתת ועד שתעמוד ז' נקיים דאלו חשבנן להו להנך יומי דאמירין יום א' או ב' או נ' ליטי נדתה לא מנין אלא ד' עלייהו טובלת לערב ומשמשת ותזרורה לכל דבריה אלא להכין לא חשבנן להו ליום נדתה לקולה דספיקה דאוריותה היא ולהזטרא טפקנן לה ואע"ג שלא צרייך ליה למתני בולי היא (ז' יום לא) תשב ז' נקיים וטני לה כדפריך רב אחא בר אהבה רקמן אפילו הבי איצטרא למתני י"ז יום לאשכועין שעדר י"ז יום סיימת כל פתח נדתה וחזרה לתחלהفتحה הראשונית דכולהו הנך יומי דחוות טוקטינן להו בסוף זיבת ואילך אמרה ד' אמירין נ' דיזמי זיבת והאריך רביעי תחלת ז' יום נדתה ועוד טוספת ט"ז להשלים י"ז שכך הוא שעורفتحה בין ימי נדה לימי זיבת כדאמירין וכל שהולכת ומוספת ביום טומאה פוחתת ביום טהרתו להשלמת י"ז לפתחה עדفتحה שבעה שאיןفتح בטועה

ב' א' ז' הר א"ס

(קמ) טיס ננתולין נגאים נ"ע. וכ"א לanon האמצע נדא פ"ט נכוו : (קל) ומתריצין נדה י"ג נ"ט : (קל) ומתריצין נ"ע סס : (קל) תנן בפס' ערכין ח' נ"ע : (קל) שלשה יטים. פועל לרחיי פחה נ' ד' יטס פועל לרחיי פחה נ' ד' פחה נ' ד' יטס . פחה י"ד נ"ע . וככלן חפה זוכך לאימה ומין סס נעליכין : (קל) אית לה דורך מס' וכו' נ"ע :

פסקתא ז פרשת מצורע ז טרחה

פחות משבעה שאפילו אם אטרה י"ד יום ראייה ואפילו ט"ו או עד טאה יום או עד
אלף יום אי אפשר לה לחזור לפתחה עד ז' ששבועה יטימ נקיים היא צריכה דמתה
נפשה זבה גמורה ולמעלה מזבחה דאפשר לה לחזור בלבד ז' נקיים הלך כל הפתחות
פחות אינה הוורת לפתחה בפחות מז' נקיים שהיא מתחעכבות לחזור בפתחה אינה מעכבות
יותר מ"ז שכן שיודר פתחה בין נחתה בין זבה לטהורתה (כל) ואטר בתורת כהנים אין
לי אלא סופלן סנדתת יום אחד מנין שנים ג"ד ה"ז ז"ח ט"ז (כל) מהו סצינו ברביעי
שהוא כשר לספרה וכשר לזיבחה אף אני ארבה אלו שהן כשרין לספרה שיחו כשדין
לזיבחה. בלא עת נחתה. לרבות אחד עשר (כל) לפי שמרבה אני אחד עשר שהיה
סופרת בלא עת נחתה ומוציא את שנים עשר שאינו בספרה בלא עת נחתה אין לי אלא
הראה ג' שהוא זבה ומניין לראות שנים ת"ל ימי זיבחה. ומניין שהוא סופרת יום בוגר יום
ת"ל טמא יהיה (כל) וاع"ג דעתך כל הכל (כל) תהיה טומאתנו בו לרבות את בעלה :
פס'. כל המשכבים אשר חשבב עליו כל ימי זבה כמשכב נחתה יהיה לה. (כל) ולא
אנדריך י. כימי (ליידתת). טמא יהיה . כבר מפורש לעיל לשומרת יום בוגר יום דעתך
על הכל. מדבר : ז"ז
פס'. וכל הנוגע בהם יטמא. כל על ידי חבריהם : ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז
פס'. ואם טהרה טובה בשתטפור. טובה ולא מנוגעה טובה ולא טlidתת. ומספרה
לה. לעצמה. שבעת ימים רצופין זה זהה. ואחר טהרה. אחר אחד. לכלם
טلمד שיחו סטובין : ז"ז
פס'. וביום השטני ולא בלילה. תקח לה לעצמה. והביא אותם אל הכהן טلمד
שהיא טובלת מבוד יום שחיי צריכה הערב שמש. ועשה הכהן את האחד
חטא ואות האחד עולה טلمד שאינו הקיני מתרששות אלא או בליך בתולים
או בעשיית כהן : ז"ז
פס'. והזרתם את בני ישראל אין נזירה אלא הפרשה. והזרתם את בני ישראל
מטומאתם הרי זו אזהרה. ולא ימותו בטומאותם הרי זה עונש. בטמאם את
משכני אשר בתוכם אע"פ שטמאין שכינה ביניהם : ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז ז"ז
פס'. זאת תורה הוזבasher אשר יצא ממנה שבת זרע: זרע יש שראה ראייה אחת
שהוא בבעל קרי טובל ואוכל פסחו הערב :

. 92 . פסיקתא ז' פרשת מצורע ז. זוטרתא

פס. ותודה בנדתה. זקנים הראשונים היו אומרים שלא תכהול ולא תפוקם כל ימי נדתה עד שבא ר' עקיבא ואמר יביא הדבר לידי איבת יונרשה אלא כוחלת ופוקמת ומזה הדוה בנדתה תהא בנדתה עד שתבוא ביטים. והוב את זבו. מה הוב מטמא במשא אף הוב מטמא במשא. לובר. לרבות את המצורע. ולנקבה לרבות היולדות. רבי יוחנן בן קרחה אומר לוכר ולנקבה (קלט) לוכר כל שהוא ולנקבה כל שהוא. ולאיש אשר ישכבר עם טמאה להביא את הבא על שומרת יום בנד יום שהרי הבא על הנדחה למදנו והבא על הובה בא זה למදנו. על שומרת יום בוגר יום שהוא יצא ביהו כיוצא בה:

פרשת אחריו מות

: כפוג מי האיש החפוץ חיים אהוב ימים לראות טוב (פסlis ג"ד)

מברין (ה) ר' אלכאנדרי מאן דבוי חי מאן דבוי חי (כטף) [כגנוף] ואתי כולי עלמא נביה אמרו לייה הב לנ חי אמר לו (ס) נצור לשונך טרע. ושפטיך סדרבר טרמה. (ג) חתם אמר רבי ינא. היה יושב ודורש בעלייה ושמע קול רוכל. טחור בעירות צפורי והיה אומר מי שמקש לickness בסיס חיים יבוא ויקח. אמר להונן ר' ינא העלהו אליו אמרו לו אין ר' צריך לכם זה ולא שכמותך לפיניש בידך (ג) סטניין הרבה אמר להונן אעפ"כ העלהו אליו עליה והוציא אכפר תלין והראהו מי האיש החפוץ חיים מה כתיב אחריו נצור לשונך טרע. ושפטיך סדרבר. טרמה. א"ר ינא כל ימי היהתי קורא טקראי זה ולא הבנתי להיכן הוא פשוט עד שבא הרובל הזה והודיעני. וכן שלמה אמר (פסלי ג) שומר פיו ולשונו שומר מצאות. נפשו. אין צרות אלא צרעת זבן טפירים מדרש זה בזאת היה זאת תורה המצורע למدرك שמות וחיים ביד לשון. ד"א טי האיש החפוץ חיים זה אהרן שנאמר (מליחי ג) בריתני היהת. אותו החיים והשלום. אהוב ימים לראות טוב. (פסlis קל) בשמן הטוב על בראש יורד על הזקן. ז肯 אהרן שירד על פי מדותיו. נצור לשונך טרע. ושפטיך שכון שראה את בניו מותים באهل טוער. ואמר לו טsha (ויקלט) הוא אשר דבר יי' בקרובי אקדש וידום אהרן. ואעפ' שכחוב בפרשת ויהי ביום השmini טיתת שני בני אהרן הוה ושנה עלייה שנאמר (ס פ') וידבר יי' אל טsha אחריו מות שני בני אהרן. מה היה הדבר להזיהיר את אהרן על בית המקדש לפי שהיתה אהרן קדוש ובגדיו בגדי קדרש ונמשח בשמן הקדרש נאה לו לבא אל הקדרש לשרת פני קדוש ונורא שמו. אחריו מות. שני בני אהרן (ג) שmittah שנייהם שווה. בקרבתם לפני יי' וימתו. ר' יוסף הנגלי אמר על הקרבה כתו. ולא על ההקרבה וכון אמר רבי עקיבא בקרבתם לפני יי' וימתו. זוכתיכ. (ס פ') ויקריבו לפני יי' אש זורה אשר גור. למدرك (ה) שעל הקרבה מות ולא על ההקרבה. בא הכתוב השלישי והכريع ביןיהם (נמיליכ ג) בהקריבם לפני יי' אש זורה למدرك שעל הקרבה:

ב' פס. ויאמר יי' אל טsha דבר. אל אהרן אחיך. ואל יבא בכל עת אל הקדרש. (ו) והדבר הראשון מה נאמר לו ר' אלעזר בן עזריה משלו משל לחולה שנכנס הרופא אצלו בראשונה אמר לו אל תשתח. צוין ואל תשכב בטחוב ובשניה אמר לו אל תשתח צוין ואל תשכב בטחוב שמא תמות בדרך פלוני וזה יירזו יותר טן

מפעלה מט' גומלה. עיין פ"כ: (קלט) לוכר כל. שזו וגו'. נז' נדול כין קפן כי פנקן נון יומן מפעלה. צוינה:

(ה) **מברין ר"א**. (ט"ז י"ט) כינוי וחתמי וכו' כל"ל: (כ) התה אמר. ויקלט פ' פ"ז וכו' מעבב למלה: (ג) סימנים הרבה. סיינו פהcola פמליכת ימים: (ד) שmittah וכו': בת"כ ה"ג כס. טמיכת טיקס טו כך מיתה טיקס טוס. זוע"ט נק"ה: (ה) שעל הקרבה מות. סיינו מה טיכנו לכא"ק. וכל על הקדש טיכנו קדשו: (ו) והרבו הראשון מה נאם לנו. פ' מלכיג כההלה טיקס וידרכ' כל מטה מהריכות כו': וילחמל פ' אל מטה לנו אל הכאן. ולמ' נחפה מה גלמל

מִזְרָחַתְּ אֶתְרָאָה זֹוְתָרָה פְּרָשָׁתְּ אֶתְרָאָה מֹותָה פְּסִיקָתָא

הראשון לבר נאמר ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיך שאטרתיך עליו (צמ"ד) הלא אהרן אחיך הלווי וגוי וראך ושמחה בלבבו . ואל יבוא בכלל עת . ואם בא הוא מות כדרך שמתו שני בניו . אחיך . بلا יבוא ואין אתה بلا יבוא . ד' א' אחיך לרבות את הבנים ובן הוא אומר (כלח"ה יד) וישמע אברם כי נשבה אחיו והוא לוט בן אחיו . (ו) ואל יבא בכלל עת . זה יום הכפורים . מבית לפוכת זה לפני ולפנים . ולא יטות . הרוי זה עונש . כי בענן אראה על הכפורת . הרוי זו אזהרה . ולמה נכמבה מיתה שני בני אהרן לפרשת יום הכפורים למדך שמיתת הצדיקים מכפרת ביום הכפורים :

פס . בזאת יבא אהרן אל הקדש . זה היביל' . בפר' בן בקר לחטאת ואיל לעולה .
בתחילה כלל ולא פרט (ח) שהרי אין דמו של איל במקום דמו של פר' . גרשינן
במסכת יו"מ בזאת יבא אהרן אל הקדש . (במה) [כטה] שאמור במלואים אהרן פירש
ו שמש יום אחד אף לדורות טפראישין כהן גדול מביתנו ז' יט'ם קודם ליום הכהנויות
בפירכא סוף :

כפרקה קמא :

פס'. כתנת בד קרש ילכש ומכנסי בד ובאנט בד [וגו'] יחנור ובמצנפת בד יצנוו. ד' פעמים בד שיוו של בוין (ט) בד שיוו כפולין בד שיוו חדשים בד שלא ילכש עתנן אחרים. ד"א ד' פעמים בד לטעת ד' כלים שנאמר בהם לפני ה' ואלו הן חשן ואפוד וטUIL וציען. חשן שנאמר (צואת כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט זגו' לפני ה' יכול יכנס בו לפני ולפנים ת"ל בד ולא בחשן. באפוד כתיב (טס) ונשא אהרן את שמותם לפני ה' יכול יכנס בו לפני לפני ת"ל בד ולא באפוד. בטUIL כתיב (טס) והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבואו אל הקדש לפני ה' יכול יכנס בו לפני ולפנים. ת"ל בד ולא בטUIL. בציין כתיב (טס) והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה' יכול יכנס בו לפני ולפנים ת"ל בד ולא בציין. ומכנסי בד יהיו על בשרו. לימד על המכניות שיינו קודמיין לכל הבנדיים. בנדי קדש בנין אב לכל הבנדיים (י) שיינו משל קדש. ורוחץ בתים את בשרו. ולבשם. מלמד שהוא טעון טבילה בין בנדי זהב לבני לבן ובין בנדי זהב. ולבשם. (י"ה) כולם בטבילה אחת דיו:

פס. והקריב אהרן את פר החטא אשר לו : שלא יbia משל צבור ; וכפר בעדו ובעדר ביהתו זה וידוי דברים . כיצד היה מודה אני השם עויתיפשעתי חטאתי לפניך אני וביתי . אני השם כפר נא סלח . נא לעונות ; לפשעים ; ולחטאים שעויתי שחתאתי . לפניך אני . בכתב בתורת משה עבדך ; לאמר כי ביום הזה יכפר عليיכם לטהר אתכם טבל . חטאתייכם לפני ה' . טטהרו . והן עוניין אחריו בLOOR שטן ברוד מלרכון ליעולם ועד :

פס. ולקח את שני השעריים. תלמיד שהן מעכביין זה את זה, והעמיד אותם לפני ה' פתח אהל טוועד. מעמידו בשערי ניקנור אחורייהן לזרחה ופניהם למערב: פס. נתן אהרון על שני השעריים גורלות. של כל דבר. גורלות: שייתו שוין: פס. והקריב אהרון את השעריר אשר עלה עליו הנורל לה'. ביוון שעלה לשמו מתוך קלפי אעפ' שלא נתן על גביו. ועשה חטא. שיאמר לה' חטאך:

94 פסיקתא פרשת אחורי מות זוטרתא

פס. והשעיר אשר עליה הנורל לעוזול יעמוד ח' לפני ה'. עד מהי הוא זוק להיות ח' (יב) עד שיתכפר (בשלשים) [בשלשים] שנאמר וכלה מכפר את הקדרש ואת האל טוען ואת המזבח והקריב את השער ח' לכפר עליו. כפורה שהיא בנוטו, לשלהו אותו. שאם נשפרק הדם יטמות המשתלה שת המשתה ישפרק הדם. לעוזול. עז ואל למקום קשה שבחרים. ה谈论ה. ולא בישוב:

פס. והקריב אהרן את פר החטא אשר לו, שלא יביא משל צבור. (יב) וכפער בעדו ובعد ביתו. זה וידוי דברים (והקריב את פר החטא שנאמר) פעמים. שהיה מתודה בראשונה בעדו ובعد ביתו. ובשניה היה מתודה בעדו ובعد ביתו ובعد כל הכהנים ושוחתו שנאמר ושותח את פר החטא אשר לו. בצד היה מתודה أنا השם חטאתי עויתני פשעתי חטאתי לפני אני וביתי ובני אהרן עם קדושיך. أنا השם כפר נא סלח נא לעונות ולפשעים ולהטאים שעויתני שפשעתי שחטאתי לפני אני וביתי ובני אהרן עם קדושיך ככתוב בתורת משה עבדך לאמר כי ביום הזה יכפר עלייכם לטהר אתכם מכל חטאיכם לפני ה' תטהרו והם עוניין אחריו בשכטלו:

פס. ולקח מלא המחתה נחלי אש. בכל יום היה חותה בשל כתף ומערה בתוך של זהב והיום חותה בשל זהב וכח. היה מכנים וכו' הלב' במסכת יומא. נחלי אש. יכול עומדות תל אש או אש יכול שלחבת תל נחלי אש. הא כיצד טן הלווחות. טעל המזבח לפני ה'. מצד הסמוך למערב (יד) אמר רבי יוסף וזה סיטן כל הנוטל מבחוץ להנתן בפנים נוטל טן הסמוך בפנים. ומלא חפנוי. הנדול לפני נדלו והקטן לפיקטנו וכן היה מדהו נוטל את המחתה בימיינו ואת הכהן בשמאלו וכן היה מטהה קטרת סטמים. (טו) שיהו כל סטמנים לתוכה. דקה. והלא נאמר ושחקת טמנה הדק שתהא דקה טן הדקה כיצד הוא עשה ספריש שלוש טנים טערב يوم הכפורים ומחזר למכתשת כדי למלאת חפנוי לקיים דקה טן הדקה:

פס. ונתן את הקטרת על האש. לפני ה'. שלא יתקן טבחוין שהרי הצדוקים אומרים יתקן טבחוין ומכנים (אמר) [אמרו] להן לחכמים ולהלא כבר נאמר כי בענן אראה על הכפורה השיבום חכמים מלמד שהוא נתן בה מעלה עשן. וועלה עשן הקטרת במקל. (יז) (אווש) חיסר אחד מכל סטמנים הייב מיתה. ולקח מדם הפר נוטלו מיד הטעמים בו. וזה באצבעו; נאמר כאן באצבעו ונאמר להן באצבעו מה אצבעו האמור להן הייננית אף כאן הייננית. אלפני הכפרת' קדמה זה בנין אב לכל סקום שנאמר לפני הכפרת לטורה. ד"א אל לפני הכפורה קדמה איןנו מתחכין להזות לא לטעלן ולא לטמן אלא במצליה. ומפורש במסכת יומא. (יח) אמר ר' יהודה (בטנניא) כלומרadam שטלקה את חבירו מהם על בתיפוי מהם על גבו מהם על הכהנים שאיןן לא לטעלן ולא לטמן. וזה שבע פעמים (יט) ולא שבע טיפים. שבע פעמים. מונה ז' פעמים עם האחת הרוי אחת ושבע. וכך היה מונה אחת. אחת ואחת. אחת ושתיים. אחת ושלש. אחת וארבע. אחת וחמש. אחת ושמש. אחת ושבע. אחת לפי שהיא ציריך לטנות הראשונה עם כל אחת ואחת:

פס. ושותח את שער החטא אשר לעם. שלא יהו אחיו הכהנים מתחכפרין בו ובמה הם מתחכפרין בפרו של אחיהם. והביא את דמו אל מבית לפרוכת. מלמד שיבנים בו לפני ולפנים. ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר. מלמד שטכנים דמו לפני ולפנים ואחת לטעלן ושבע לטמן. מדם הפר שנאמר והזה אותו על הכפרת ולפני הכפרת:

... ב' אור הר א"ס.

לירן טבילה: (יב) עד. טימכפר גמל בס' כ"ע וכיינו מון דמו: (יב) וכפער בעדו. זה וידוי דברים פעמים ס' מהודה וכו' כ"ע. ומה שכתב נגטיס קול מיגאל ע"כ סגנתי גמונר. וכיינו פנס סקלחון עליון ועל נגטיס ב' נ"ל על מהיו נכתינס. טנקלהים ביהם טקהלמל בית מהן: (יז) ארזי וזה סיטן כל הניטל מבחוץ וכו'. פ' סיטל ממזגה חיון לכינס לפניט מהיו נוטל כלל ממקום כסמוך יותר לפניט: (טו) שייהיו כל סטמנים לתוכה. נחוך סכף: (טו) אמרו לנו מהכמים כ"ל (יומל י"ט): (יז) או. פחיסך וכו' כ"ע. וכ"ט נח"כ אם לה נתן כה מעלה ענן הוא פחיסך מה' מסמנים חייכ מיקס: (יז) אמר ר' (כטננדט כ"ע): (יט) ולא שבע טיפים. פ' מילקינז היה סגע פעמים מטע טנכל פנס נגרן לסייע

פסיקתא : פרשת אחורי מות זומרתא מה

פס. וככבר על הקדש מטומאות בני ישראל: יש לי בעניין הזה נ' טומאות טומאות עבודה כוכבים שנאמר (ויקל' כ') לטען טמא את מקדשי. טומאת גילוי ערים שנאמר לבתי עשות מהקות התועבות. ותטמא הארץ. טומאות שפיכות דמים שנאמר (נידנ' לכ) ולא תטמא את הארץ: יכול לכל הטומאות הללו יהא שער זה מכפר ת"ל טומאות לא כל טומאות. מה מצאנו שחלק כלל הטומאות בטומאת מקדש וקדשו אף כאן. בטומאת מקדש וקדשו. ר' שמעון אומר וכפרא על הקדש טומאות כל טומאות שבקדש. (כ) ומשיעיהם אלו הטרדים וכן הוא אומר (מ"ב ח') אzo תפשע לבנה בעת היה מתחת ידו. לכל החטאיהם. במחוייבי חטאיהם. וכן יעשה לאחלה טוער. כמו שעשה לפני ולפנים כך הוא עשה בהיכל מה לפניו ולפנים אחת לטעלן זו' לטמן כדם הפר אף בהיכל א' לטעלן. ושבע לטמן. מדם הפר ומה לפניו לפנים א' לטעלן זו' לטמן מדם השער אף בהיכל א' לטעלן זו' לטטה מדם השער. היינו דתנן אי וזה מקום של זבחים פר ושער של יום הבכורים וכו' ודתן טעון הזיה על בין הבדים ועל הפרכת (דיליפ אהל טעונה דיום הבכורים מאהלו. מועד דפר כהן גדול ופר העדה מה להלן על הפרכת) השובן אתם בתוך טומאותם. אעפ' שטמאים שכינה ביניהם:

פס. וכל אדם לא יהיה באחלה מועד ולא בעורות. בבואו לכפר בקדש לרבות שליח ובית עולמים. עד צאתו: (כל) לרבות אפילו ביציאה. וכפרא בעדו ובעד ביתו

ובعد כל קהל ישראל. כפרתו קודמת לכפרת כל ישראל:

פס. ויצא אל המזבח אשר לפני ה' (כג) היכן היה עומד ומזה לפנים טן המזבח הפנימי. וכפרא עליו (כג) כפירה שהיא בנופה ולקחה מדם הפר ומדם השער. בזמן שהן מעורבין. ונחן על קרנות המזבח. מתחילה טקון טורחית צפונית צפונית איזה צדקה. מערבית טרבית דרוםית טורחית:

פס. והזה עליו. על טהרו של מזבח. טן הדם שבע פעמים. שהיתה טונה ופעמים ולא אחת. ושבע. וטהרו. וקדשו. טומאות בני ישראל. (כל) וטהרו לשעבר

פס. וכלה מכפר את הקדש. אם כפר כל דברי רביעיה כלומר שם חסר אחת מכל הטמנות לא עשה ולא כלום. וכלה מכפר את הקדש. זו לפני לפנים. ואחת אהל מועד זה היכל. ואת המזבח כמשטו. מלטה שבאל אחד ואחד כפירה בפני עצמה לפיכך אם גמר מתנות שבפנים ונשפך הדם מביא פר אחר זמתחיל טבחוץ אבל שפיכות יסוד לא מעכב. והקריב. את השער החי. עד כאן הוא זוקק להיות חי. וاعג' דאמра רב שמואל בר יהודה אמר רב הלכה בדברי חכמים בעניין היהודי עבדין כרבי מאיר (כג) דההיא דנחתית קמיה (דרבא) [דרבה] עבר כרבי מאיר. אמר ליה שכחת רבנן ועבדת כרבי מאיר. אמר ליה כרבי מאיר סבירא לי דאמר דכתיב בטפר אוריתא רטשה והודה עליו את כל עונות בני ישראל. ומשיעיהם לכל חטאיהם. במסכת יומא בפרק אמר להן הטעינה:

פס. וסתך אהרן את שתי ידיו. מלמד שהסתמוכה בשתי הידיים. זה בנין אב לכל הסטיכות. על ראש השער חי. זה טעון סטיכה. (כו) ואין שעיר (שאר עוים) [עבודת כוכבים] טענין סטיכה דברי ר' יהודה. והתודה עליו זה יהודי דברים ויהודי שלישי בצד מתודה אני השם עוז פשעו חטא לפני. עטך בית. ישראל וכו'. כי ביום זהה יכפר עליהם. והן עוני אחורי בשכמלו. את כל עונות בני ישראל לרבות (כג) אונסיהם

לסיום טיעור סיס ולו טיפה: (כ) ומשיעיהם אלו הטרדים. פול מלמל נפקי עמו: (כל) לרבות אפילו ביציאה. מדכנית עד נלקטו ממש דוקול כתוך גמינו. זו קוטר נכם לטכל': (כג) היכן היה עומר. סיינו מדכנית וכו': (כג) כפירה שהיא בנופה. סיינו מכאן דמי טקו ננו אל מזח: (כל) וטהרו לשעבר. מטומלת שגען ויטול קדוס לעתיד: (כה) דתתוא. דנימת קמיס דרכס. כי' (יומל לו): (כו) ואין שעיר עבודה כוכבים טענין סטיכה. סיינו לכך חכל פוקינס. סומlein לדכנית נסדי: (כו) אונסיהם. פ' לפטעים ועוגות וחטאים. ספיקומיס. מפק מפל ספק לה מפל: פגנומיס ספק טגע ספק לה טגע: (ה) דתתוא. כי' (כג) אונסיהם:

פְּסִיקָתָא פְּרַשָּׁת אַחֲרֵי מוֹת זֶוּטְרָתָא

96

ספיקותיהם שננותיהם. ואת כל פשעיהם לכל חטאיהם (כח). ונתן אותם לא חיבי חטאיהם ואשיותם ודאי וחיבי אשיות תלויין פטוריין. ושלח ביד איש עתי להבשיר את הור. עתי. שהוא סופון: עתי אף בשכת: עתי אף בטומאה: פס. ונשא השער עליו. הוא עליו את כל עונותם. אל ארץ גורה זה הזכוק שהיה השער מתנויר בטורר מן ההר ונעשה חתיכות חתיכות שלא היה מניע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים. لكن נקרא ארץ גורה:

פס. ובא אהרן אל אהל מועד. כל הפרשה כולה נאמרה על הסדר חוץ טן הפסיק. זהה פ"י כדברי שפט במקצת יומה בפרק אמר להם המתוונה ובא אהרן אל אהל מועד אף שפסק וזה כתוב קודם מוסף עליו וועלת החטף מאוחר הוא אחר עולתו וועלת העם. ולמה הוא בא אל אהל מועד והלא כבר השלים עבדות חיים אלא כדי להוציא כף ומתחה שכלה הפרשה נאמרה על הסדר חוץ מפסק וזה שהיה לכתוב לאחר אילו ואיל העם דהינו לאחר המופein שכך הוא הסדר ואית אמרת פסק זה על הסדר נאמר לא משכחת אלא ג' טבילותות זו קדושים שעל כל טבילה שני קדושים אחד קודם טבילה ואחד לאחר טבילה. שהרי תמיד של שחר בגנדי זהב ועבדות היום בבנדי לבן דכתיב כתנות בר קדש ילבש וכתיב ורוח בימים את בשרו ולבשם. וכן עביד עבדות היום והכנתה רם פר ושער והכנס כף ומתחה דכתיב והקריב אהרן את פר החטא אשר לו. וכתיב בתירה ושות. את שער החטא. וכתיב בתירה ובא אהרן אל אהל מועד דהינו הוצאה כף ומתחה דכל: הגני עבדות בגנדי לבן הו ולא הוא עביד טבילה אלא אם כן טונה מעבודה לעבודה דפשט בגנדי זהב ולבש בנדי לבן. אי נמי פשוט בגנדי לבן. ולבוש בנדי זהב. ואית אמרת פסק זה בסדר נאמר לא משכחת לה אלא שלוש טבילותות וששה קדושים כדארמי אלא ודאי הא דכתיב ובא אהרן אל אהל מועד דהינו להוצאה כף ומתחה ולהלך משכחת לה ח' טבילותות וכו' קדושים תמיד של שחר בגנדי זהב הא חדא טבילה ועבדות. היום בגנדי לבן חרוא טבילה והדר אילו ואיל העם בגנדי זהב חדא טבילה והדר להוצאה כף ומתחה בגנדי. לבן חדא טבילה והדר לחתמיד של בין הערכבים בגנדי זהב הרי ה' טבילותות וכו' קדושים ומניין שני קדושים לכל טבילה שנאמר ופשט ורוח ולבש את בנדי הבד אשר לבש בכוואו אל הקדש. כלום הוא פושט אלא מה שהוא לבש. אלא מקיש פשוטה ללבישה. מה לבישה; בקדוש: יודים ורנלים: אף פשוטה בקדוש ידים ורנלים. והניהם שם. מלמד שהם טוענים נניזה ואין כשרין ליום הכהנים הבא:

פס. ורותן את בשרו בטים במקום קדוש. בלשכת בית הפהוח חוץ טן הראשונה שהיתה בחול על גבי שער הרים. ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם עולתו. קודמת לעולת העם ובפרטם קודמת לכפרת העם:

פס. ואת חלב החטא יקטיר המזבחה. אפילו בשכת אפילו בטומאה:

פס. והטלה את השער (ל) ולא הטלה את הטלה לעוואל אין מטה. בנדים ערד שהוא יוצא חוץ מטבחות ירושלים. (ל') ורותן את בשרו בטים ואחרי כן יבא אל המכינה. מפני הטומאה:

פס. ואת פר החטא ואת שער החטא אשר הובא. בנין אב. לכל חטאיהם שדרטם לפניים טוענים שריפה וטמאים בנדים. ושרפו באש את עורותם ואת בשרם ואת

ב א אור ה ר א "ם

(כח) ונתן לוחם לו חייני מטלות וכו' נכלין מסר ומאנס וכ"ע. וכ"ה נמ"כ יכול מניין מטלות עמם (פי' טבניר המתלה יכפר ע"ז). ח"ל וכן לוחם על רחס האניר (וחומס מעוטר כו) שוגס מל רחס האניר ולין חייני מטלות וטלות על רחס האניר. מכחן למרו חייני מטלות וטלות וודלים טנכר עליים י"כ חייכ לאכיה מל י"כ. ומיני מטלות תלויין לטווין כי בס נמכרו נטפל המתלה. (כט) ונשא השער עליו. עליו כו נטפל ולין פלר טעריס עמו. ועל מה פלר טעריס מככדיים על כומלה מקדש וקדשו כ"ע: (ט) ולא הטלה את הטלה. פ"י יקיין ירומלים פלוי מלון הוהו: (טט) ורותן. נטהו נמיים חטף וכ"ל: ולחן נטהו יכול ישנה נירית המלך. סיינו טהורה לומה לו פנילס זו. ח"ל ולחן יגוח אל קמגא מה ולחן גלומו להן נמי מילו כהיכ נ"כ ולחן יגוח אל המנחה מ"ה

פמיכתא זומרתא מות פרשת אחורי מות

פרשים. (לג) נאמר כאן עור ובשר ופרש מה להלן עיי' (נתינה) אף כאן עיי' (נתינה) פס'. והשורף. ולא (לג) המצית את האליתא. ולא המסדר את המערה. איזה הוא השורף (לג) המטייע בשעת השရיפה: פס'. והיתה לבם. ולא לאחורים. לחקת עולם. לבית עולמים. בחדש השבעי. יכול כלו תיל בעשור. תענו את נפשותיכם. יכול ישב בחמתה או בצינה בטבילה שיצטער תיל וכל מלאכה לא תעשו. מה מלאכה שהייבין עליו ברת. אף עינוי דבר שהייבין עליו ברת. טשומ ר' ישמעאל אמרו נאמר כאן תענו. ונאמר להלן (דכליים ח) יענך וירעיבך. מה להלן עינוי רעבן אף כאן עינוי רעבן. וכל מלאכה לא תעשו. נאמר כאן מלאכה ונאמר במשכן מלאכה. מה טלאכת משכן (לג) מלאכה חשובה אף כאן כיווץ בהם. וכל. לרבות אפילו מקצת מלאכה. אריג שני חוטין. כתב שני אותיות חייב. האורה. אורה לנשי האורחים. הנגר. לרבות נשי הגרים. (לו) בתוככם. לרבות נשים ועבדים:

פס'. כי ביום הזה יכפר עליכם. (לו) בקרבנותו. לטהר אתכם מכל חטאיכם לפני ה' תטהרו. את זו. דרש רבי אלעזר בן עזריה במסכת יווטא. מכל חטאיכם לפניהם. תטהרו. עבירות שבין אדם למקום يوم הכפורים טכפר ושבינו לבין חברינו אין יה"ב טכפר. עד שירצה את חבריו ומת שרצה את חבריו ואין מתרצה עד נ' פעמים הייב לבקש מטו טנו שכן מצאנו. באחיו יוסף שנאמר. (נכחות נ') אני שא נא פשע גנו. וכן באיוב אומר (ליעוג נג) ישור על אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתני ולא שוה לי. וכשימים שיום הכהורים אמור באכילה ובשתייה. כך אמור ברחיצה ובטיבה ובנעילת הסנדל ובתשמש המטה. לפי שכולם נקראים עינוי נפש. המלך והבלה ירחצו את פניהם ולא כל אדם אלא שורין לו מפה מערב יום הכהורים וסוחטה טבעוד יום ולמחר מעבירה על פניו. זה חייה. תגעול את הסנדל מפני המכנה. ואם מתלבך רגלו בטיט או בצוואה רוחץ כדרךו. וכן טי שראתה קרי בלילה כפורים טובל בדרךו. ובabad שלא ישפשב. ואסור בתשmissה המטה. תנ"ו. רבנן. (ימ"ס) ועתך. כלם צדיקים בין שאמרו להדליך בלילה יום כפורים בין שאמרו שלא להדליך לשום מצוה נתכוונו. להדליך. שלא יחד עם אשתו ויבא לידי תשmissה. שלא להדליך שמא יסתכל בה ויבא לידי הרהור. וצריך לאכול סעודתו מבاعد. يوم שנאמר מערב עד ערבע:

רבות כלים אחרים. של בין העربים (שהולך בהן לביתו):

פֶּסֶם. וכפר את מקדש הקדש. זה לפני לפניו. ואת אהל טוуд. זה היהיל.
ואת המזבח. במשמעו. (מ) (ואחת). לרבות העזרות. הכהנים. אלו

ב א� ר ה ר א "ם

מש לאַלְן מפֿי סָפּוֹמְלָסֶה קָלְעָן מפֿי סָנוֹמְלָסֶה : (לכ) נאָמֵר באָן עָזָר וּבָשָׂר וּפְרָשָׂ . וּגְלָמָל לאַלְן קִיְּנוּ
כָּלְרָ כָּלְנָ מְטִיחָ מְעוֹלָ וּכְסָלָ וּפְלָסָ מְהָ לְאַלְן פְּיַי נִיחָוּ כָּלְעָן כָּפְנָט לְקָלְעָן : (לד) וְלֹא דְמִצְיָת אֶת
הָאֲלִיתָא . וּקִיְּנוּ נְמַעַת פִּידּוֹל סְמֻעָלָסֶה : (ללו) הַמְּסִיעָ בְּשָׁעַת הַשְּׁרִיףָה : קִיְּנוּ נְסָעָה שְׁכוֹף לְקָ
סְמִילָסֶה קְוָדָס טְנַעַסֶּוּ חָפֵל : (לכ) מְלָאָבָה הַשּׁוֹבָה : קִיְּנוּ נְנִי מְזָקָן כְּפִיבָּ מְלָחָם מְמַבָּט :
(לז) בְּתוּכָכָם ; נְרַגְּנוּמָט כְּמַנְדִּיסָּן כְּנִיסָּה גָּלְרָה זְעַל בְּהַדְלָתָה לְלִיכָּו : כִּי נְפִיסָּ רִינָּה מְקַלְּזָתָם :
(לז) בְּקַרְבָּנוֹת . וּמְנִין הַלְּפָסֶס צְלִינָה קִילְגָּנוֹת וּלְזִין צְעִילָה קִיְּנוּ זְמָן כְּגָלוֹת חָלָל כִּי נְיוֹס קָזָה יְכָפֵל כָּוּ
(לז). וְפִי עַזְוָמוֹ אֶל יוֹס מְכָפֵל : (לה) בְּנִין אָב לְכָל בּוֹזָן . פִּי מְלָקְדִּי לְאָוֹ נְגָלִי סְקָדָם : (לו) לְרַבּוֹת
כְּלִים אַחֲרִים כָּוּ . וְסְלָמָן סְקוֹלָךְ נְסָס לְכִיָּו . פְּיַס כִּי נְזִיתָו הָלָךְ כְּנָגָדִי עַזְמוֹ לְגָלָה פִּיכָּוּסָו עַל בְּנָי
קְפָלָנִיס : (מ) וְאַתְּ לְכָבוֹת פְּיַס וְזְעַל וְכָפֵר לְרַגְּנוֹת סְעָרוֹס :

פסיקתא פרשת אחורי מות זומרתא

הכהנים. ועל כל עם. אלו ישראל. יכפר. (מל) לרבות את הלוים: פס'. והיתה זאת לכם לחתת עולם. אע"פ שאין קרבנות יומ הכהנורים טכפר. לכפר. על בני ישראל מכל חטאיהם אחת בשנה. (אג) להוציאו שאר ימים טובים. ויעש כאשר צוה ה' את משה. מלמד שבל הפרשה נאמרה על הסדר. ד"א וייעש כאשר צוה ה' את משה: שהיה אהרן שומע מפי משה בשומע ספי הנבורה. וכן הכתוב משבחו (מלכי ג) תורת אמרת היהתה בפיו:

פס'. וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל אהרן ואל בניו. לפי שצורך קרבנותיים ישראל. שישראל כויהרין (מן) ולא הגוים. ד"א אזהרה על אהרן על הבנים. והבנים על כל ישראל. ואמרת אליהם. לרבות את הגרים והעבדים. זה הדבר אשר צוה ה' (מיד) מה ת"ל לנוראה שווה לפוי שנאמר בראשי הפטות זה הדבר אף כאן ראש הפטות. אשר צוה ה'. (מג) מלמד שהפרשה נאמר בכמה בנין אבל לכל הפרשיות שיחו בכמה אמר ה':

פס'. ואיש איש מבני ישראל אשר ישחט שור או בשב או עז במחנה וכו'. הקיש המחנה למוחץ למחנה. מה מוחץ למחנה טיווח שאינו בשר לשחיתת כל זבח. אף מחנה שאינו בשר לשחיתת כל זבח יצא השוחט חטא בדרכם שהוא בשר לשחיתת קדשים קלים. או אשר ישחט. (מי) לרבות העוף:

פס'. ואל פתח אهل טוען לא הביאו להקריב קרבן לה'. הבשרין ולא הפסולין. יצאו בעלי טופין. לפני טשכון ה'. הראיין ליקרב עכשו ולא הראיין לאחר מכן. כגון מוחוסרי זפן. דם ייחשב לאיש ההוא. ולא לשלוחו. דם שפך. (אחרי) (מי) [אחד] ששפך חייב שניים ששחטו פטורין לפי שלא נעשית שחיטה אלא ע"י אחד טהן. כיוצא בו במלאת שבת בעשותה. יחיד שעשאה חייב. שניים שעשאה פטורין. ונברת האיש ההוא. הטויר ולא השונג ולא המוטעה. מקרב עמו. ועטו שלום: פס'. לטען אשר יביאו בני ישראל את זבחיהם. אטרו רכובתו בתרות כהנים שעד כאן הוא מדבר בקדושים שהקדישו בשעת היתר הבמות. ופסק זה מדבר בקדושים שהקדישו בשעת איסור הבמות (מי) כגון הקמת המשכן שנאמר לטען אשר יביאו בני ישראל את זבחיהם המתורין להם כבר. על פני השדה. מלמד שבכל הוובח בבמה בשעת איסור הבמות (מי) כזובח בשדה. והביאם לה'. זו מצות עשה לא תעשה מניין ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשערדים:

פס'. וורק הכהן את הדם. וריקת כהן בתובה ה' ואין זריקת כהן בכתה שאפילו נשים נשים ועבדים בשרין לבטה. על תובה ה' פתח אهل טוען. מלמד שאין טובח בכתה: אלא שאפילו על הסלע ועל האבן. לריה ניחוח לה'. (ג) אין ריח ניחוח בכתה:

פס'. ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשערדים. אין שעירים אלא שדים שנאמר

באור הרא"ם

(מל) יכפר לרבות הלוים. קיינו וכפל כפוי דסוף פסוק: (מג) להוציאו שאר יו"ט. וככונו כי צנירין, סרגנליים ג"כ מכם. אבל הם חינס מקבילים לוחם לויים מכם: (מן) ולא העובי כוכבים שאינם כויהרין על שחוטתי חזן. ומסיים נח"כ תלם טהונכדי כוכבים מומליכים לטאות כמה נכ"מ ולכלולים לס: (מל) מה ח"ל וזה סדר נג"ט כנ"ט כנ"ע. וכיינו ספראקה זו מסמותי מוז ג"כ גללי טמאות כמו טמיסים. ועיין (נדליים ט"ה). למג"מ טיס טהלה. פתקלאס: (מג) מלטה טפאלטה נמלר... מסר וככ"ל וזה סדר נמלר ג"ס. מלמד טפאלטה נמלר. נכס המל נין ה' וכו'. ועיין נמ"כ וככ"ל טפי. הכוונה טכמו טבע מטה מפי ה' כן המל. וכן טהנת מל נמל והו טס מסלט סגנון ודגניים. הללו הדגנים כמו טבע מטה מפי ה' כן המל. וזה יודת אלפון וזה סדר נמל ע"ט נק"ל טהירין: (מו) לרבות את העוף שהחייב טשומ שחוטתי חזן. דוקל חוויכ וגי זונת טאס לרלויס לקלגן: (מו) אחד טפחת מייב וכו' כנ"ע. כמו טמיסים לטי תלם געטה טמיסת תלם פ"ז חמץ. ולטן גני טעלת טנליים חמוץ אף טיס טפאלטו מיבין: (מל) בגין מהל קקמת אמסגן וכו' כנ"ע: (מל) כזובח בשדה. עיין (ע"ז י"ה). פירט זונת ע"פ גודלה לענודת כוכבים: (ג) ואין ריח ניחוח בכתה. ל"ל ממנה דכלים טכום נזק כו' לריהם יתמות לחטוקי הנכדים צלמן וגעלן צלמן נקס

פסקתא פרשת אחורי מוות זוטרתא נ

(ישיטין) ושערירים ירകדו שם. אשר הם זוניים אחריהם. לרבות את שאר עבדות כוכבים. חקת עולם. לבית עולמים. תהיה. אף בזוטן הזה. (יל) זאת להם. ואין חיבורין עליהם ברות. לדורותם. שנינהן איסור הדם לדורות: פס'. ואליהם תאמד. כל האמור בעניין. איש איש' מבי' ישראל. להביא שנים שעלו זו דברי רבי ישמעאל. וחכמים אומרים דברת התורה בלשון בני אדם. מן הנגר אשר יגור בתוכם. לרבות נשי גרים. בתוכם. לרבות נשים ועבדים: אשר יעלה עליה או זבח. (יג) לרבות כל הזבחים:

פס'. ולא פתח אهل טוען לא יביאנו. (ע) להביא כל הרואין לבא. ונכורת האיש. ולא האכבר. ההוא. (ו) אחד שהעלת חייב:

פס'. ואיש איש מבי' ישראל וממן הנגר. לרבות נשי הגרים. בתוכם. לרבות נשים ועבדים. אם בן לסתה נאמר איש איש'. אמר רבי אלעזר. רבי שמעון (יג) להביא ולד ישראל פון העובד כוכבים ומתן העבד. אשר יאכל כל דם. (ו) להביא דם התמצית בחולין. ונחתת פנוי. פונה אני אליו לרעה. בנפש. ולא. לצבור. האוכלת את הדם. אין הרום והחלב מצטרפין זה עם זה. והכרתי אותה טקלה עטה. ועטת שלום:

פס'. כי נפש הבשר בדם הוא. להגידי מה שנרגם. לא תאכל הנפש עם הבשר. ואני נתתי על המזבח לכפר על נפשותיכם (ו) לא על קרקען של מובהח. כי הדם הוא בנפש יכפר. למදנו שם נתן דם התמצית לא כפר. על בן אפרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא תאכל דם. להזוהיר. הנדולים על הקטנים. והנגר הנגר האוכלת את הדם. לא יאכל דם. שחפץ בו הקב"ה באחד סכם:

פס'. ואיש איש מבני ישראל. שלשה פעמים אמר למעלה טן העין הזה מבי' ישראל כדי להכלייל הכל. מפני שהשווה הקב"ה. האשאה לאיש לכל איסורי שבתורה ופרשזה זו נאמרה מבני ישראל. אלו הוכרים שאין דרך הנשים לצד. וממן הנגר. אלו הנרים. אשר יצוד ציד היה או. עוף. תאמר שאינו חייב לכפות אלא הנזודים בשדות במדבר ובכרמים. אווין ותרגנולין מנין ת"ל אשר יצוד ציד מכל מקום. אלא למה נאמר יצוד למגדתך התורה דרך. ארץ שלא יהא אדם אוכל בשור. אלא בחומרה. אשר יאכל. אף היה הנאכלת. יוצא עוף הטמא. שאינו נאכל. היה או. עוף. כדין עוף כך דין היה מה עוף אשר יאכל אף היה הנאכלת. היה או עוף בין טרובה בין טופעת. מכאן. אמרו ושחת טאה היה במקום אחד כמי אחד לכולם. טאה עופות במקום אחד. בסוי אחד לכלם. וכן השוחט כתה עופות ברכה אחת לכולן. ובאחד. שלא ישיח. ואם שה. צרייך. לחזור ולברך. רבי יהודה אמר שהחט היה יכפה ואחר כך ישחות את העוף. שנאמר היה או עוף אשר יאכל (יג) אמרו לו והלא כבר נאמר כי נפש כל בשער דמו. בנפשו הוא. ושפרק וכסה בכתה ששפך יכפה לא יכפו ברנל שלא יהו המזונות בזיות עלייו. ושפרק וכסה מי. ששפך יכפה. מעשה באחד ששחת ולא כספה ובא חבירו וכסה וחיבבו ר' מאיר עשרה והובים. ושפרק וכסה מצוח. שיכנו הוא. כסחו ונתגלה פטור מלכודות. כסחו הרוח חייב לכפות. את דמו וכסה. מלמד שככל דמו חייב לכפות. דם הניתזו ושלל הטעין חייב לכפות. א"ר יהודה אמרתי בזוטן שאין דם אלא הוא נאכל. יש דם אחר פטור מלכודות. וכסהו. יכול יכפה יכפה עליו. את הכל. או אבני ת"ל עפר. כללו של דבר בכל דבר שפטו

באור הרاء"

נפס מטוס ליה נימוח. ונגמר מיד לו מיטען לוס: (יל) ואת להם ואין חיבורין ברות. עיין (זגחים ק"ו): זלהם לפס ולין למכתם לפס: (יג) לרבות כל הזבחים. סיילו למומי מלחת ומלטסכו'. עיין ק"ג: (יג) להביא כל הרואין לבא. פ"ג. פלחי. נטה נפניש זו. חייניס עליו מטוס. פטוש. חון: (יל) אחד שהעלת חייב. טום לדם כל' יטמפל לדעל פין ק"כ: (ה) להביא ולד ישראל טן הבנעני וכו'. עיין (ינמיט מ"ה) שענד כוכניים וענד נגה טל נם יטמפל האל כל' ודינו יטמפל לטניין וכו': (ו) להביא דם התמצית בו'. עיין ק"ג כי מכם מליין ולם חיינ כלה רק על דם הגפס: (ו) לא על קרקען של מובהח. מסdet ניקן מטוטט מקגלה ולמעלה: (ה) אמרו לו והלא בו': עיין (מולין ט): וסכוינה

100 פסיקתא פרשת אחורי מות זומרתא

להיות עפר טכמה ובֶּל דק חול רך ובסיד ולבינה ובגסורת של חרשין דקה אבל לא בקמץ ובכובין ובמורכן. מה עפר שמנדל צמחין אף כל שמנדל צמחין טפסין בו. בעפר. טכאן אמרו השוחט צרייך שיתן עפר למטה ועפר למועלה:

פס' . כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא. להנגיד טה גרים . ואומר לבני ישראל ולא חששתי על שאר אומה ולשון . כי נפש כל בשר דמו הוא נ' דמים נאמרו כפוק לדם התמצית ולדם הכהوة ולדם האברין . כל אוכליו יכרת . חור לדם הנפש . הוא יכרת . ולא המאכל שחיי . הגודלים מוזהרין על הקטנים אבל כרת אין אלא פס' . וכל נפש . יכול אף הכנעני בכלל ת"ל באורה ובגר טה אורח בן ברית אף נר בן ברית זה נר צדק . אשר תאכל . אין אכילה פחותה טכויות . נבלת וטרפה . (ט) פרט להרטום ולצפרנים וככנים ולנויצה . וככש בגדיו ורוחץ בתים . במי מקווה . אינה מטמאה בגדים (ס) לא בתוך טעו ולא בתוך הפה . אלא בבית הנפש וזה היא בית הבליעה . וכן מפורש בפרש ובי ימות מן הבהמה . ומה בא

על האוכל בלבד :

פס' . וכל נפש . יכול אף הכנעני בכלל ת"ל באורה ובגר טה אורח בן ברית אף נר בן ברית זה נר צדק . אשר תאכל . אין אכילה פחותה טכויות . נבלת וטרפה . (ט) פרט להרטום ולצפרנים וככנים ולנויצה . וככש בגדיו ורוחץ בתים . במי מקווה . אינה מטמאה בגדים (ס) לא בתוך טעו ולא בתוך הפה . אלא בבית הנפש וזה היא בית הבליעת . וכן מפורש בפרש ובי ימות מן הבהמה . ומה בא

לחידש חיוב ברת :

פס' . ואם לא יכbs ויבשו לא ירוחץ ונשא ענו . (ס) פסוק זה נאמר לנו שנכנס בטקדש או שאכל קדשים בטומאה שנאמר עונש ואזהרה על ידי טומאה וחיבר קרבן על ידי טומאה מה קרבן שחביב להן על ידי טומאה בטומאת טקדש וקדשו :

פס' . וידבר ה' אל טsha לאמר . דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם דבר ואמרי להזהיר נדולים על הקטנים . אני ה' אלהיכם . אני הוא שקבלתם מלכותי על הר סיני כשאמורתי אני ה' אלהיך . אני הוא שאמרתי והיה העולם . אני דין ומלא רחמים . אני דין להפרע . אני נאמן לשלם שכר :

פס' . בטענה ארין מצרים . מלמד שהתעיבו המצרים מעשיהם על כל אומה . וביתר מקום שהיו ישראל יושבין שנאמר אשר ישבתם בה . ובטענה ארץ כנען . מלמד שהתעיבו הכנענים מעשיהם מכל אותה . וביתר מקום שכאו בני ישראל שנאמר אשר אני מביא אתכם שטה . ובחוקתיהם לא תלכו . מלמד שחקות הכנענים הבלתים . וכן יורטיהו אומר (יימ"י) כי חקות העמים הבלתי (הטה) [הוא] . ת"ר ובחוקתיהם לא תלכו לא אמרתי אלא בחקי תועבותיהם ; ומה היו עושים האיש נשא לאיש ונשאת אשה והאשה נישאת לשנים . והאיש נשא אשה ובתה : ד"א ובחוקתיהם לא תלכו . אלו שטנו חכמים שהם מדרכי האמור :

פס' . את משפטך תעשו . אלו הדינין . ואת החקותי תשמרו ללבת בהם . לא המתדרש הוא העיקר אלא הטענה . אני ה' אלהיכם . נאמן לשלם שכר :

פס' . ושמרתם את החקותי ואת משפטך אשר יעשה אותם האדם והי בהם . ליתן שטירה ועשה לחוקים ושמירה ועשיה למשפטים . וחיה בהם לעולם הבא . אני ה' . נאמן לשלם שכר . ד"א ושמרתם (ט) את החקותי אלו מצות הדעת . ואת משפטי אלו שעובידי בוכבים טשיבין עליהם לנון לבישת שעטנו וכלאים ואכילת חזיר :

פס' . (ט) איש איש . לה比亚 העובי בוכבים שהן מוזהרין על הערים בישראל . לא תקרבו לנלוות . אחד האיש ואחד האשה מוזהרין על הערים . ד"א לא תקרבו לנלוות קריבה של נילוי . ערים . אסור אבל שאינה של גלו ערים מותר . שחיי ארם

באור הרא"ס

וכוונת למלכי לל' יסודה מוסנו עז' ח' (ט) פרט להרטום . טליינו כל חכילה : (ס) לא בתוך טעינו . כי כו' משלם בניות כליעס . וולס מכל כליעתו . ה' ע"ס שעדיין כמעין זלם נטהל כל עלה נ' פסוק זה נאמר . עיין זמ"כ וזה ממשיס מוס קרכן מהין להן ע"ז . טומלה . טינו ליטל נס' ויקרא לו נפק מכל חגע הכל דכל טהור וקלוי על טומלה מקרים וקדשו : (ט) אלו מצות הרעת . סיינו מוס טהאל מהיןן . רק בגירסא ג' על מטאפה חוקת לנו טעומדי בוכבים מטינין עליכס ולח' מסטמי אלו מנות קדעת טכ"ט כמה מקומות : (ט) איש איש . להכימ טכני (ט) מהlein נ' :

שלל

מנשק ומתייבק את אחוותנו. ואת דודתו ואת אמו. (ס) עולא אמר אפילו שום קרייבא אפער. אך לך אמרין נזירא סחור טחוּר לברטא לא תקריב. אני ה'. שם אין מביר בעאלא בוראו הוא פורע ממענו שנאמר (ליין סד) וסתור פנים ישים כלומר יושב בסתר עליון פנים ישים. אני ה'. לשלם שבר טוב לשומרי מצות;

(ס) ואלו הן הuriesות שחייבין עליהם כרת. אמו ואשת אביו. ואחותו בין טן האב בין טן האם. בתו. בת בנו. בת בתו. בת אשתו. בת בנה. ובת בתה. חמותו. ואם חמותו. ואם חמיו. ואחות אביו; ואחות אמו בין טן האב בין טן האם. (טו) ואשת אחיו האב (טן האם). וכלהו. ואשת אחיו בין טן האב בין טן האם. ואחות אשתו בין טן האב בין טן האם. הבא: על אחת מכל הuriesות האלה תולד מטזר ועשה זונה. ופסולה לכהונה ואין צריכה הימנו גט. לפיה שאין

פם. ערות אביך וערות אמך. אביך מטש. תלמיד שחייב עליז שתים משום זכר
ומשום ערות אב. וערות אמך. זו האם. לא חנלה, בין בחיי האב בין אהר
מיית האב. אכן היה. משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו שתים משום אמר
ומשום אשת האב. דברי רבי יהודה. ר"א אכן היה בין טן האירוסין בין טן הנשואין:

פם : ערות אשת אביך זו אשת האב אע"פ שנחנרשה הימנו לא תגלה ערותה
ג ערות אביך היא. אפילו לאחר מיתה אביך :
פם . ערות אחותך בת אביך או בת א父ך זו בת אביו שלא בת אמו ובת אמו שלא

בלא בדושין אסורה היא לזה פשום אחוטו :

פם'. ערות בת בנק או בת בתק לא תגלה ערונות כי ערותך הננה. ולא זכר בתו אלא
לטראן' בתו מגורה שווה. כתיב הכא כי ערותך הננה וככתוב שאלה הננה זמה
היא. מה להלן ג' דורות בתחת ובת בתה ובת בנה אף כאן ג' דורות. בתו ובת בתו
ובת בנו. תדע שהרי בעונש לא אמר הכתוב איש אשר יקח את אשה ואת בתה זמה
היא אלא אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא. אלא ללטד מהם גורה שווה בתו
ובת אשתו מה להלן ג' דורות אף כאן ג' דורות. ומה ג' דורות למתה בת אשתו ובת
בתה אף ג' דורות לטעה חמותו ואם חמותו ואם חמיו:

פם. ערות בת אשת אביך טולדת אביך. מה בא למדנו אם על אחותו בת אביך שלא' בת אמו או בת אמו שלא' בת אביו הרי כבר נאמר ערות אחותך בת אביך או בת אמך אלא זו היא בת אשת אביו מאביו שהוא בת אמו מאביו ומזה אשת אביך שיש לה אישות ממנה לך נאמר אחותך היה שהוא אחותך ממש למדך שאין מזהירין מדין ק"ז לומר אם על אחותו בת אביו שלא בת אמו שלא בת אביו חייב בת אמו ובת אביו לא כ"ש: אלא: לומר: שאין מזהירין טן הדין. ولכך הפריד בין האחיות למדך בשם שאין בתו נלמדת מדין ק"ז אלא בפירוש. ובתו אתיא ליה מדרשא כדרבא דאמר רבא אתיא הגה מה להלן ג' דורות אף כאן ג' דורות אתיא זמה זמה לנבי עונש. כתיב הכא שארה הגה זמה היא וכתיב בעונש (ויקלט כ) באש ישרפו אותו ואתהן מה להלן בשריפה אף כאן בשריפה . (מ) אבל בת אשת אביו שלא בת אביו טוהרתו לו :

ב א�ר תראַס

(ס"ד) עולא אמר . (בכת י"ג) ולינגד דידייה מדידיט : (ס"ה) ואלו הן העריות וכו' . עיין ריש כלימות והקינ' ג"כ חייני מיקות ג"ד : (ס"ו) ואשת לחוי האיכן מן האיכן כפ"ע . כי מן לאחס קולך לך מן הטעיות כמו טמיכת פמונט ל�מן מטוס מהו וכו' דנcli ל' יכודס עיין (סגדליין י"ג) ויאול דנcli ל' ייאודס נכליהה : (ס"ז) וזהא פילוט על נח לאיך כפ"ע . וככונגה דה לאיך אלה נח לאיך טלעה נולדה כלותו בית וקדנס פאנטה לאביו נולדה לו נח מהנטו הכלות� : (ס"ח) אובל בת אשת אביו שלא בת אביו מותרת לו . עיין פולגנו

פסיקתא פرشת אחורי מות זוטרתא

102

פס. ערות אחות אביך וננו'. ערות אחות אמך וננו'. שאר אביך היא כי שאר אמך היא . לפי שיצאו מבשר אחד נקראין שאר על שם (מייס נ) ואשר אכלו שאר עמי וננו'. כי אמתית שאר הוא בשר לפיכך אמרו טערו זו אשתו שהיא בשר אחד עם בעלה שנאמר (נכלהית נ) והוא לבשר אחד :

פס. ערות אחיך . זה דודו . וחייב עליו שתים משום זכור וטשומ דוד . אל אשתו לא תקרב דודתך היא . למדנו לענין ערויות שהאהשה בבעלה וכן אמרו רבותינו (פס) במקצת כנהדרין דודתך היא . בתמיהה . אשת דודו היא . אלא מלמד שהאהשה בבעלה :

פס. ערות כלתך . זו אשת הבן . אשת בנך היא . שחיבעליה בין בחיה בנו בין לאחר מיתה בנו :

פס. ערות אשת אחיך לא תגלה ערית אחיך היא . פרט (ע) לשמת אחיו בלבד בן :

פס. ערות אשה ובתה . (על) שיש לה אישות היימנו . שאורה הנגה זטה היא . ללמד מכאן גורה שותה לחמותו ואם חמותו נ' דורות לטעלה טג' הרוות למטה :

פס. ואשה אל אחותה לא תקח לצרור . לא אותה ולא את צרתה . לננות ערותה עלייה . עלייה מה תיל לפי שנאמר (לגייס נכ) יבמה יבא עליה שומע . אני אפילו במקום ערוה שנאמר ואשה אל אחותה לא תקח אפילו במקום עלייה שם נשוא שנים אחים שני אחיות ומפט אחד מהן בלבד בן אסור לישא את אחותה ואפילו צורת אחות אשתו אסורה לו שנאמר לצרור לא היא ולא צרתה . מכאן אמרו חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצורות צרותיהן טן החליצה ומפני היבום עד סוף כל הדורות . ושאר כל העירות למדים מਆחות אשה . מה אחות אשה ערוה ופומרת צורתה טן החליצה ומפני היבום אבל לאחר מיתה מותר באחותה . אף כל העירות שניינו במקצת יבמות בתו ובת בתו וכו' פוטרות צרותיהן טן החליצה ; טן היבום . בחיה . אסור אבל לאחר מיתה מותר באחותה . שלא אסורה תורה אלא בזמנן שנעו צרות זו לו . (ענ) ושאמיר שני נשים בעלמא אסורות . בידוע שאין להם לא דת ולא חוק . שהרי כמה צדיקים נשואו שתי נשים כנון אלקנה זwid ושלטה . ובדבורי הימיטים כמה בשתי נשים . אלא ודאי בשם שטעו בשתי נשים כך טעו בשתי אחיות בכוי . ישבו אחיהם יחדו שגם אלו אחיות . ורבותינו חקרו ודרשו התורה על בוריה כנתינתה מדור סיני :

פס. ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לננות ערותה :

טוביריו בר' אליעזר הרב אמר למה נסמכה גלוּי עריות נדה לאחות אשה אלא לומר לך מה נדה יש לה יתר לאחר ומפני אף אחות אשה יש לה יתר לאחר ומפני מיתה אשתו . ביוצא בדבר הזה (ש) אמרו רבותינו ז"ל ואיש אשר יכח את אשת אחיו נדה היא . בנדת . מה נדה יש לה יתר לאחר ומפני יתרהה . אף אשת אחיו יש לה יתר כנון שאין לו בן . לננות ערותה . מלמד שהעראה כנמר ביה :

פס. ואל אשת עמייך לא תתן שכבתך לורע לטפאה בה . בגין' אב לכל העירות :

שנקראיין טומאה :

פס. ומורעך לא תתן להעביר למולך . כל שהמליכו עליו אסור ואפילו קיים . להעביר . בדרך שהיו עושים בתופת וניא בן הנם מדורות אש וטבירים בניותם בהם ? ולמה נסתק העברת טולך לאשת איש למלך שביל הבא על אשת חברו ומוליך בן כופו שהבן הולך ועובד עבירות כוכבים לכך נאמר לא תתן . נאמר במולך וסורע וגארט באשת איש לורע . ולא תחל את שם אלהיך . מלמד שטומאת עבודה כוכבים

באור הר א"ם

חולמו : (פס) ביטם (מקדרין כ"מ) : (ע) לשמת אחיו בלבד בן . וכי קייל שולח ליכוס : (על) שיש לה אישות . כי אם לאם מלה מוחל בנהה : (ענ) ושאמיר שתי נשים וכו' . כיינו קבוקלים כהום סגע'ס : (על) אמרו רבותינו . (ינמוס נד) :

פסקתא · פרשת אחרי מות · זוטרתא

חילול השם ; שכל הכהן בעבודת כוכבים מקדש את השם בדרך שקידשו את השם דגניאל חנניה טישאל ועורייה (א) בשעה שיצאו מתחד הכהן. עליהם אמר שלמה (פייל ז) זאת קומתך דעתך לתרן .. פירוש . שלא בפפו קומה לעבודת כוכבים וקומתנו וקופה כתמר . אני ה' . נאמן לשלים שכיר טוב לעתיד לבא :

פס'. ראת זכר לא תשכ卜. לא תשכ卜 משכבי אשה. קרי בה לא תשכ卜 מלמד שאחד השוכב ואחד הנשכ卜 במשמע אף נשכ卜 בעונשין. משכבי אשה: מלמד שני טשכבות באשה והבא עליה בין כדרבה בין שלא כדרבה חייב. לפיכך הוצרך לופר משכבי אשה מיעוט משכבי שנים. ודרך אברים פריצותא היא. תועבה היא. תועה בה שהרי אין לו מפנו זרע אנשים. ד"א תועבה היא התעיבת חתוב יותר סן החטור. שהחטור אינו בא על החטור אלא על החטורה; וזה הטעיב דרכו יותר סן החטור וסן שאר כל בהמה ועופת;

פס'. ובכל בהמה: בין בהמה בין חייה בין עופ. (עד) (בין שחוטין בין חיים). לא תתן שכבתך. שאחד הרובע ואחד הנרבע בטשטע. לטמאה בה. אבל אין בה רוע. ואשה לא תעמוד לפניך בהטה לרבעה תבל הוא. תבלין של טומאה הוא, תנן החט בפסכת עריות המקדש את האשה הרי זה אכזר בז' עריות הקרויבות לאשתו, אמת ואמ אמת ואם אביה. בתה ובת בתה ובת בנה ואחותה כל זטן שהיא קיימת ואמ בא על אהת סאלו אשתו לא נפילה לו. (עד) הנבעלת באונס מותרת לחזור לו. ברצון אסורה בכלל האסירות. (איסור ערווה שבא עליוון אין צריכות הימנו גט חוות טאות אשתו ואשת אחיו ואשת איש לצריכות גט הימנו לפי שיש להן היהר לאחר זמן [ב]):

אלן הָןּ הַעֲרִיּוֹת . אַטוֹ . וְאַשְׁתָּאָבְיוֹ , וְאַחֲרוֹתָו בֵּיןּ טַנּ הָאָם . בָּתוֹ וּבָתּ
בָּתוֹ . אַשְׁחָנוּ וּבָתָה וּבָתָה כְּתָה . חַמְוָתוֹ , זָאָם חַמְוָתוֹ וָאָם חַמְיוֹ וְאַחֲרוֹת אָבְיוֹ
וְאַחֲרוֹת אַטוֹ בֵּיןּ טַנּ הָאָם וְאַחֲרוֹת אַשְׁתָּו בְּתִיּוֹתָה וְאַשְׁתָּאָישָׁו וְהַגְּדָה :
וְאַלְלָן הָןּ חַשְׁנִיוֹת . אָם אָבְיוֹ וָאָם אַטוֹ וְאַשְׁתָּאָבְיוֹ וְאַשְׁתָּאָבְיוֹ אָבְיוֹ אַטוֹ וְאַשְׁתָּאָבְיוֹ בֶּןּ בֶּןּ
וְאַשְׁתָּאָחִי אַטוֹ וְאַשְׁתָּאָחִי אָבְיוֹ מָאַטוֹ אָם אָבְיוֹ אָבְיוֹ וָאָם אָבְיוֹ אַטוֹ , כָּל
חַשְׁנִיוֹת שְׂמָנוּ חַכְמִים אָם נְשָׁאָתָה הַוְּלָד כְּשָׁר וְאַיִן בָּהֶם טְשָׁוָם עֲרוֹזָה . וְאַשְׁתָּאָחִי אַטוֹ
שְׁנִיהָ בֵּיןּ טַנּ הָאָבּ : בֵּיןּ טַנּ הָאָם הַוְּלָד כְּשָׁר וְצְרִיכָה גַּט . אַשְׁתָּחַמְיוֹ וְאַשְׁתָּחַרְנוּ
אַסְוֹרָה מִפְנֵי מְרַאַת הָעֵינָן . בָּתּ הַחַרְנוּ אַסְוֹרָה לָוּ . וְחַרְנוּ מַוְתָּרָה . אַבְלָא אַטוֹ חַכְמִים
בַּתּ הַגְּדָלָה בֵּיןּ האָחִים אַסְוֹרָה מִפְנֵי מְרַאַת הָעֵינָן . הַסּוֹתָה אַסְוֹרָה לוֹתָה וְלוֹתָה (וְלוֹתָה) .
הַגּוֹתָן רְשׁוֹת לְשָׁלוֹחוּ לְקַרְשָׁן וְלֹא חֹזֶר הַשְּׁלִיחָה נָאָסֶר זה בְּכָל הַנְּשִׁים שְׁבָעוֹלָם עַדְיָה שִׁימְצָא
אַשְׁתָּה שְׁאַיִן לָהּ לֹא אָם וְלֹא אַחֲרוֹת וְלֹא בָּתּ וְלֹא אַחֲתָה : טְשָׁבָעָה עֲרִיּוֹת שְׁאַטְרָנוּ לְמַעַלָּה

פם. אל תטמאו בכל אלה. בין בכולם בין במקצתם. כי בכל אלה גטמאו הגויים אשר אני משלח מפנייכם. לפי שלא זכו לארץ. ישראל אני משלח אותם מפנייכם. ככל מר הזהרנו. בכם פן נס אשלה אתכם מתחוכה :

פם. ותטמא הארץ. טלטלה שהארץ מטמאה על ידי דברים הללו. ואפקוד עונגה עליה. כיוון שאני פותח את הפקידים פיד אני נובת את הכל. ותקיא הארץ

את יושביה: כאדם שהוֹא מקייא את מזונו :²² וְנִשְׁתַּחֲווּ פס'. ושטרתם אתם. ולכם נאה לשמר. וכן שלמה אומר (סיל' 7) נל גועל אחותי כלה נן גועל טעין חתום. נן גועל אלו הבחורים. נל גועל אלו הבתוות בעניין טרזקו גלי. ולא תעשו מכל התועבות האלה. אלה בכרת ולא עון טדות בכרת. האלה. לא מהם ולא טמאותם. האורה. לרבות נשי האורחים. הנר. לרבות נשי הגרים.

[א] פ' נסאל סהיגוך פ', טניר מלוות פלקטץ ווילולאלכעעה אסתסידיס כנווכלייס (דיילן חמו"ע) צצטו הווונט נדו לחטן כויה וקידומל ס', ומ"ט פ"ג נסאנטס ממאל מלימכ טנטמה כו' ונגלה כי פלאויא לנטה דגניזו מסצע פסיקתול זוטוינטל זו.

[ב] כל ינמות ז"ד פ"ג וכיש אלמנטס ככ' גייזען פ"י ס"ט והכין דגניזו ספסיקתול דמיילוי שבוי נכס חיותות כל סייבר ע"ש

(עד) בין שחוטין בין חיים. מלאי כוונתו כך מהמת מהחיותה. פיין (עמ' כ'נ') נדי עכודת כוכניש
לט ספק אנטקן טכילה מלך מעכני ל' סקאנד ירך רגנרט לאטה וולכלך ע'ז: (עה) הנבעלהת באונט:
סיטיט ה'ה גאלנס. ולכון לפוגע:

באור תראים

(עד) בין שhortין בין חיים: מלאי כוונתו כך מהמת מהיסותה. פין (עמ' כ"ג:) נכי עכודת כוכניש נם ספק אנטון מכיל מלך מעליyi לו' אך ירד בנהר לאלה וולכלך עמ' (עה) הנבעת באונט: סיגט ה"ה גאלקס. ולכדו לסוגה: סוגות

104 פסיקתא פרשת אחורי מות זומרתא

פס' . כי את כל התועבות האל . אל בכל מקום קשה . וכן הוא אומר (ימקאל י) ואת אילן הארץ לך : פס' . ולא תקי הארץ אתכם . מלמד שהארץ מתחייבת נלות ע"י הדברים הללו : פס' . כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה . אפילו ממקטן . ונברתו הנפשות העשויות . לרבות הנשים לכרת . (ש) העשיות . ולא הקrigerות . מקרוב עטם . ועטם שלום : פס' . ושטרתם את טשטרתי . עשו משמרות למשמרתי . אלו השניות שנרו עליהן חכמים . ד"א ושטרתם את טשטרתי . להזהר בית דין על כן . לבתי עשות מהקות התועבות אשר נעשה לנו . מלמד שבכל העיריות נקראו טומאה . אני ה' אליהם . הוא שאמנו שהעיריות (ש) פתח בהם בי"ד ה"א ותמים בי"ד ה"א :

פרשת קדושים

כח סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפחו : (קהליס ג')

שלא יאמר אדם הויאל ונצרתי לשוני טרע וشفתי מדבר מרצה אלך ואיננה בשינה . ת"ל ועשה טוב אין טוב אלא תורה שנאמר (משלי 7) כי לך טוב נתתי לכם תורה אל תעוזבו . בקש שלום אין שלום אלא תורה שנאמר (פס נ) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום . ואומר (פס ג) אם תבקשנה בכעס וככטטונים תחפשנה . ורדפחו . במקומות אחר . כdotsהן הווי גולת למקום תורה ואל תאמר יש היא תבא . אחריך שחכיריך יקימוה בידיך (פס ג) ואל בינתך אל תשען . ד"א סור מרע ועשה טוב סור מרע אלו עריות שנקרו רע שנאמר (פס יט) יד ליד לא ינקה רע . וכו' . (ה) אמרו רבותינו כל הטרצה טעות פידו ליד אשה כדי להסתכל בה לא ינקה מדינה של גיהנם . ומניין שהפטוק הזה מדבר בזונה שנאמר אחריו (פס) נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם . ולפי שלטעה מן העניין אמר איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לנו ונאמר אל תטמאו בכל אלה לך אמר דוד סור מרע ועשה טוב . ואומר (פס טו) למען סור משאול מטה . ואין שאל אלא זונה . שנאמר (פס ט) בעמקי שאל קרויה . ועשה טוב . לקדרש עצמן אפילו במוther לך שנאמר קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אליהם . שהורי הגטלו טן הזונה נקרא טוב שנאמר (קהלת ז) טוב לפני האלים יטלו מטנה . בקש שלום . בקש להתקדש להכיא عليك שלום שרדי הרשות אין לו שלום שנאמר (קהלת ז) אין שלום אמר (אלוהים) [אלוהים] לרשעים . ורדפחו . שתהא כובש את יוצרך וכן הוא אומר (קהליס ק"ג) אשרי איש ירא את ה' במצוותו חפץ מאד . אשרי איש ולא אשרי אשה (ג) אמר רבנן אלעזר אשרי איש שמתגבר ביצרו כשהוא איש כלומר בבחורותיו . וכן הוא אומר (קהלת יג) זכור את בוראך בימי בחורותיך . במצוותו חפץ טאה . ולא בשבייל שיקבל שכיר המצוות . זהא היה אומר אל ההיו בעבדים המשטשין את הרוב על מנת לקבל פרנס . וכו' עד יהיו טורא . שמים עלייכם :

וירבר ה' אל משה לאמר . דבר אל כל עדת בני ישראל . מלמד שהפרשה נאמרה בהקהל . מפני שרוב נופי תורה תלויין בה . ואמרת אליהם אזהרה לבית דין . קדושים תהיו . פרושים תהיו ; כי קדוש אני ה' אליהם . שאם מקדשים אתם ; עצמן מעלה אני עלייכם כלו . קדשتم אותה ; וاع"פ כי קדוש אני ה' אליהם בין מקדשים :

פס' . איש . אין לי אלא איש אשה בנים . ת"ל תיראו שנים . אלא מה ת"ל איש לפיה שהאיש יש בידו יכולת והאשה אינה מספקת מפני שרשות אחרים עליה . אמרו רבותינו . (галות ט"ה) : (ג) אמר ר' א אשרי איש בו ; (ט"ה י"ח) :

באור הרא"

(ש) העשיות ולא הקrigerות . ע"מ ל"ט ס"מ מלא ליה קליבו נלות ערוף יכול ישו חייניס כתה על הסאגנדס וכו' . וכן כבונא הכל : (ע) פתח בהם ביה' . מהתלמוד סכלתה כספס קוו"ס וכן כספו מסוף רחמן :